

Değerli Öğrenciler,

Bilindiği üzere Güngören İTO Kız Anadolu İmam-Hatip Lisesi ailesi olarak; okumaya, düşünmeye, imam-hatip değerlerini topluma ve öğrencilerimize kazandırmayı amaç edindik.

2017-2018 eğitim ve öğretim yılında da okuma ve düşünme ile ilgili birçok etkinlik gerçekleştirdik, proje çalışmalarını yaptık.

Okulumuzda bir değer meydana getirmek gayesiyle Türkçe Öğretmeni Oktay Çınar öncülüğünde gerçekleştirilen "Genç Yazarlar Mektebi" projesiyle çocuklarımızın düşünen, okuyan, fikir üreten, görüşlerini anlatabilen, eleştiren, sorgulayan bir imam-hatip nesli yetiştirme ilkesiyle başlatılmıştır.

Medeniyetimizin kültürel mirasını değerlendiren, kültürümüzün söz ve yazı varlığını geliştiren, zenginleştiren ve yaygınlaştıran, geleceğin kültür elçileri olmak için çaba harcayan çocuklarımızı tebrik eder, ilerleyen yıllarda farklı projelerde de aynı azim ve gayretle ülkemiz ve milletimiz için çalışmalarında başarılar dilerim.

Ahmet KOÇ
Okul Müdürü

Saygıdeğer Okuyucular,

Günümüz eğitim, bilim, sanat, medeniyet, spor, edebiyat, kültür ve teknoloji alanlarda üstün nitelikli bir nesil yetiştirme ihtiyacı herkesin malumudur. Öğrenmenin “merak”la başladığına yönelik görüş geçmişten günümüze değerinden bir şey yitirmemiştir. Bireyi “öğrenme” ye yönlendirecek en önemli güç bu “merak” duygusudur. Çünkü öğrenme soru sormak, sorularına cevap almak, cevap alınamayan sorulara cevap bulmaya çalışmakla başlar ve birey ayırt etmeyi, ardından da bir araya getirmeyi öğrenir.

İşte bu düşünceden hareketle düşünen, okuyan, fikir üreten, görüşlerini anlatabilen, eleştiren, sorgulayan bir nesil yetiştirmek için kitap okuma ve görüşlerini anlatma temel çalışmalardır.

Okulumuz, Güngören İTO Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi ve İmam Hatip Ortaokulunda öğrenim gören öğrencilerimizin araştıran, yorumlayan, eleştiren, duygularını ve düşüncelerini yazılı olarak anlatan, arkadaşlarıyla kültürel zeminde yeni bağlar kuran bireyler olarak yetişmelerini sağlamak ve onların bilimsel, sosyal, kültürel, sanatsal, edebi ve meslekî gelişimlerine çok yönlü katkıda bulunmak amacıyla “Genç Yazarlar Mektebi” projesini yaklaşık altı ay süreyle okulumuzda uygulamaya azami derecede özen gösterdik.

“Genç Yazarlar Mektebi” Projesi, kitap okuma ve düşüncelerini, duygularını çeşitli edebî türlerde yazma çalışmasında temel amacımız öğrencilerimizin yazma konusundaki yeteneklerini ortaya çıkarmak, öğrencilerimizin gelişimine katkıda bulunmaktır.

Proje çalışmalarını yürütmek için Türkçe derslerinde haftada bir saat kitap okuma saati olarak değerlendirilmiştir. Öğrencilerimize altmış kitaplık bir liste hazırlanmış ve bu kitapları okuyarak hayal dünyalarının zenginleşmesi ve Türk ve Dünya edebiyatının seçkin örneklerini tanımaları hedeflenmiştir. Daha sonra duygularını, düşüncelerini, hayâllerini, çalışmalarını çeşitli edebî türlerde (hikaye, fabl, masal, şiir vb.) eser olarak hazırlamaları sağlanmıştır.

“Genç Yazarlar Mektebi” projesi bu eserle nihayet bulurken bize her türlü desteği sunan Okul Müdürümüz Ahmet Koç’a teşekkürlerimizi sunarım.

Oktay ÇINAR
Editör

İÇİNDEKİLER

Eserin Yazarı	Eserin Başlığı	Sayfa No
Hansa Ergün	<i>Kırmızı Pelerin</i>	7
Almina Sezer	<i>Uzay Hikâyem</i>	11
Almina Sezer	<i>Yaralı Kuş</i>	12
Asude Meryem Batmaz	<i>Ülkemizin Güzellikleri</i>	14
Betül Özsoy	<i>Güzel İstanbul</i>	17
Betül Özsoy	<i>Kayıp Kedi</i>	18
Beyzanur Durmuş	<i>Sokak Çocuğunun Hayatı</i>	19
Beyzanur Küçüküntünç-Hatice Doğan	<i>Küçük Prensesler</i>	24
Büşra Sarıcı	<i>Padişah ve Çocukları</i>	28
Büşra Sarıcı	<i>Sabır</i>	31
Elif Naz Okuyucu	<i>Karbeyaz</i>	33
Elif Naz Okuyucu	<i>Yağmurla Gelen Dost</i>	36
Esmâ Defne Şimşek	<i>Dost</i>	47
Göknur Uzuntaş	<i>İslâm'î Kabul</i>	52
Göknur Uzuntaş	<i>Son Pişmanlık Fayda Etmez</i>	56
Melike Baları	<i>Tarihe Açılan Kapı: Çanak kale</i>	57
Melike Baları	<i>Son Pişmanlık Gerçekten de Fayda Etmiyor</i>	67
Melike Baları	<i>Tilki ve Geyik</i>	69
Melike Baları	<i>Yağmurun Kollarındaki Hazal</i>	75
Nadide Meryem Pırılı	<i>Kedi Sevgisi</i>	77
Nadide Meryem Pırılı	<i>Gülhane Parkı</i>	81
Nadide Meryem Pırılı	<i>Artık Kitaplarla Arkadaşım!</i>	85
Nadide Meryem Pırılı	<i>Tilki ile Tavşan</i>	88
Nadide Meryem Pırılı	<i>Toprak Kokusu</i>	91
Zehra İrmak Şahin	<i>Küçük Koyunun Maceraları</i>	95
Zeynep Betül Ermeýdan	<i>Gerçek Dost</i>	98
Zeynep Ulu	<i>Oyuna Kanan Ertuğrul</i>	102
Ayşe Nur Ekin	<i>15 Temmuz Darbe Girişimi</i>	105
Ayşe Nur Ekin	<i>Haberciler Kulübü ile Haber Yapmak</i>	107
Azra Buldur	<i>Gezmekle Bitmez</i>	110
Elif Naz Aşık	<i>Sınav Heyecanı</i>	113
Hatice Eslem Öztürk	<i>Zıpır ve Gakgak</i>	116
Hatice Sekman	<i>Canım Ailem Canım Mahallem</i>	118
Kübra Nur Özkan	<i>Zeynep'in Bisikleti</i>	123
Kübra Nur Özkan	<i>Prens'in Plânı</i>	129
Mihrimah Neva Yayla	<i>Benim Hayâl Dünyam</i>	132

Nisa Nur Coşkun	<i>Korku Dolu Anlar</i>	134
Nisa Nur Coşkun	<i>Sokak Çocuğu</i>	137
Rümeysa Albayrak	<i>Işınlanma ve Uzay Serüvenimiz</i>	140
Sevdegül Yalçınkaya	<i>Dedem ve Dördüncü Kardeşi</i>	143
Sevdegül Yalçınkaya	<i>Selim ile Selin</i>	146
Sevdegül Yalçınkaya	<i>Uzaydaki Hayat</i>	149
Sinem Ülkü	<i>Büyülü Orman</i>	150
Sinem Ülkü	<i>Gizemli Kalem</i>	152
Şevval Güner	<i>Çılgın Kalem Penna ve Arkadaşları</i>	155
Şevval Güner	<i>Doğum Günü</i>	157
Yaren Umaç	<i>15 Temmuz'da Bir Ailenin Yaşadıkları</i>	160
Yaren Umaç	<i>Arkadaşlık</i>	161
Yaren Umaç	<i>Orman</i>	169
Zeynep Serra Karaca	<i>Merhaba Yeni Arkadaş</i>	173
Zümra Ecem Akgümüş	<i>Kitapların Büyülü Dünyası</i>	175
Aysima Çakır	<i>Doruk'un Günlüğü</i>	180
Ayşegül Yılmaz	<i>Tavşan ile Tilki</i>	182
Berrak Özge Yılmaz	<i>Esrarengiz Madenci</i>	183
Betül Zehra Özköklü	<i>Allah Kavuşturur</i>	186
Elif Sıla Coşkun	<i>İşte O Gece</i>	188
Hatice Elif Nur Kıdıl	<i>Yunusların Şapkası</i>	191
Hayriye İkbal Oruç	<i>Dönüşüm</i>	193
İnci Nakipoğlu	<i>Ali ile Berkay</i>	196
İnci Nakipoğlu	<i>Ayşe'nin Pişmanlığı</i>	197
Sevimnaz Şaştım	<i>Kıskançlığın Bedeli</i>	203
Sude Naz Timurtaş	<i>Hayvanların Hâzin Sonu</i>	209
Sude Nur Tekin	<i>Gökkuşuğu</i>	210
Sude Nur Tekin	<i>Güneş Dünya ve Ay</i>	212
Sude Nur Coşkun	<i>Perili Orman</i>	214
Zeynep Feyza Kaplan	<i>Tavanda Yürümek</i>	216
Zeynep Kablan	<i>Yavru Tavşan</i>	218
Hatice Kübra Kablan	<i>Gizemli Piramitler</i>	220
Kâmile Gülsüm Şenel	<i>Acımasız Aslan ve Tavşan</i>	225
Sevde Erşahin	<i>Sevgili Ailem</i>	227
Tuba Yüsrâ Karagöz	<i>Nazlı'nın Pastanesi</i>	233
Zeynep Bilgi	<i>15 Temmuz</i>	235
Zeynep Bilgi	<i>Mutlu Aile</i>	236
Zeynep Serra Yüksel	<i>Sihirli Bahçe</i>	239
Zeynep Sümeyye Küpçük	<i>Sarışın İkizler</i>	243
Zehra Nur Erten	<i>Vicdan</i>	244

Zehra Nur Erten	<i>Vefa</i>	246
Zekiye Asude Türk	<i>Meraklı Denizyıldızı</i>	248
Zehra Nur Erten	<i>Sadakat ve Merhamet</i>	250
Zehra Nur Erten	<i>Yemine Gerek Yok</i>	253
Almina Sezer	<i>15 Temmuz Günü</i>	255
Almina Sezer	<i>Bilim İnsanları</i>	256
Almina Sezer	<i>Hayâl Dünyam</i>	257
Büşra Sarıcı	<i>15 Temmuz Gecesi</i>	258
Esmâ Defne Şimşek	<i>15 Temmuz</i>	259
Esmâ Defne Şimşek	<i>Hep Birlikte</i>	260
Feyza Ebrar Akan	<i>15 Temmuz</i>	261
Göknur Uzuntaş	<i>Gurbet</i>	262
Göknur Uzuntaş	<i>15 Temmuz</i>	263
Göknur Uzuntaş	<i>Çocukluğa Hasret</i>	264
İclal Süeda Çamlıbel	<i>Hz. Peygamberin Yanında Bir Çocuğum Ben</i>	265
Melike Baları	<i>Bizim Köyümüz</i>	266
Melike Baları	<i>Çocukluğumda</i>	267
Nadide Meryem Pırılı	<i>15 Temmuz Gecesi</i>	268
Nisa Nur Özkök	<i>Bir Dünya Hayâl Ediyorum</i>	269
<i>Nisa Nur Özkök</i>	<i>Güzel Memleketim</i>	270
Zehra Irmak Şahin	<i>Çocukluk</i>	271
Zeynep Büşra Kahraman	<i>Hayâllerim</i>	272
Zeynep Ulu	<i>Kahramanlar</i>	274
Ayşe Nur Ekin	<i>İyi Bir Mümin Olacağım</i>	275
Azra Naz Çebi	<i>Kur'an-ı Kerim</i>	276
Elif Sıla Coşkun	<i>Geçmiş Çocukluğum</i>	277
Hatice Eslem Öztürk	<i>İslâm</i>	278
Hatice Sekman	<i>Canım Ormanım</i>	279
Hatice Sekman	<i>Şanlı Türk Gençliği</i>	280
Kübra Nur Özkan	<i>15 Temmuz</i>	281
Kübra Nur Özkan	<i>Çocukluk</i>	283
Mihrimah Neva Yayla	<i>23 Nisan</i>	285
Mihrimah Neva Yayla	<i>İstanbul'um</i>	286
Mihrimah Neva Yayla	<i>Öğretmen</i>	287
Rümeysa Albayrak	<i>Anne Sevgisi</i>	288
Sevde Gül Yalçınkaya	<i>Türk Milletine</i>	290
Şevval Güner	<i>15 Temmuz Gecesi</i>	291
Şevval Güner	<i>15 Temmuz</i>	292
Şevval Güner	<i>15 Temmuz Gecesi</i>	292
Şevval Güner	<i>Vatanı İçin</i>	293

Zeynep Serra Karaca	<i>15 Temmuz Denince</i>	294
Zümra Ecem Akgümüş	<i>Bir Temmuz Gecesinde</i>	296
Zümra Ecem Akgümüş	<i>Sevgili Peygamberim</i>	297
Betül Zehra Özköklü	<i>15 Temmuz</i>	298
Betül Zehra Özköklü	<i>Annem</i>	299
Betül Zehra Özköklü	<i>Atatürk</i>	300
Betül Zehra Özköklü	<i>Atatürk'ün Çocuk Sevgisi</i>	300
Betül Zehra Özköklü	<i>Oyun</i>	301
Betül Zehra Özköklü	<i>Uçurtmalar</i>	302
Firdevs Dal	<i>Canım Evim</i>	302
Hayriye İkbal Oruç	<i>Renkler</i>	303
İnci Nakipoğlu	<i>15 Temmuz</i>	304
İrem Huri Kaya	<i>Allah'ımı Seviyorum</i>	305
İrem Huri Kaya	<i>Canım Vatanım</i>	306
Nil Beyza Yavuz Arslan	<i>Güzel Vatanımızın Mücadelesi</i>	307
Nil Beyza Yavuz Arslan	<i>Sevginin Önemi</i>	308
Nisa Nur Aktaş	<i>Ekmeğin Hikâyesi</i>	309
Sude Naz Timurtaş	<i>Allah'ımı Seviyorum</i>	310
Sude Naz Timurtaş	<i>15 Temmuz'u Unutma</i>	311
Sude Nur Tekin	<i>Keşke Uçabilsem</i>	312
Sude Yılmaz	<i>15 Temmuz Gecesi</i>	313
Sude Yılmaz	<i>Çocukluğum</i>	314
Sude Yılmaz	<i>Çocukluğumu İsterim</i>	315
Sude Yılmaz	<i>Güzel Memleketim</i>	316
Sude Yılmaz	<i>Hayâlden Hayâle</i>	317
Sude Yılmaz	<i>Hayranım Güzelliklerine</i>	318
Sude Naz Timurtaş	<i>Benim Güzel Vatanım</i>	319
Sude Nur Tekin	<i>Teknolojinin Zararları</i>	320
Yağmur Yıldırım	<i>15 Temmuz Gecesi</i>	321
Yağmur Yıldırım	<i>15 Temmuz</i>	322
Erva Sena Kılıçer	<i>Vatanı Korumaya</i>	323
Esmâ Açar	<i>15 Temmuz</i>	324
Kâmile Gülsüm Şenel	<i>15 Temmuz'du O Gece</i>	325
Mercan Yılmaz	<i>Öğretmenimin Günü</i>	326
Tuba Yüsra Karagöz	<i>Memleket Meselesi</i>	327
Tuba Yüsra Karagöz	<i>Vatan Sana Can Fedâ</i>	328
Zeynep Bilgi	<i>Çocukluğumu Özledim</i>	329

KIRMIZI PELERİN

Güzel bir yaz günüydü. Güneşin parlaklığı her yöne yayılmıştı. Emel bahçede arkadaşlarıyla oynamaktan yorulmuş, dinlenmek için eve gelmişti. Yemeğini yedikten sonra televizyonu açıp annesiyle birlikte bir film izlemeye karar verdi. Emel filmi çok beğenmişti. Bir süper kahraman gökyüzünde uçabiliyor, zor durumdaki insanlara yetişip yardım ediyordu. 'Ne kadar güzel' dedi annesine. 'Herkes böyle süper güçlere sahip olsa dünya kurtulur kimse üzülmez.' dedi. Gün boyunca hep bunu düşündü ve yatağına yattığında da hep bunu düşünüyordu. 'Keşke bizim de süper güçlerimiz olsa'. Bu düşüncelerle uykuya daldığında rüyasında o da bir süper kahramandı. Pelerini vardı, nerede yardıma ihtiyaç varsa oraya uçarak gidiyordu. Neredeyse Güneş'e değecekti. Uçmak çok güzeldi.

Gözlerini açtığında sabah olmuştu. Yatağının yanında bir paket gördü. Heyecanla açtı ve içindeki kıpkırmızı pelerini ellerine aldı. Neredeyse havalara uçacaktı, fakat şimdilik bu mümkün değildi. Koşup hediyesi için annesine teşekkür etti. Annesi : "pelerini ben almadım ki" deyince Emel onun bilerek doğruyu söylemediğini anladı. Kahvaltıya peleriniyle oturdu, arkadaşlarına göstermek için sabırsızlanıyordu. Bir daha üstünden hiç çıkarmamaya karar verdi, artık o da bir süper kahramandı. Dışarıya çıktığında arkadaşlarından kimseyi göremedi, sadece iki küçük kedi birbirlerini kovalıyordu. Onları izlemeye başladı. Kovalanan kedi birden karşıdaki elma ağacının üzerine çıktı. Çok korktuğu anlaşılıyordu, bir türlü aşağıya inemiyordu. Emel kediye üzüldü ve bir plan yaptı. Diğer kediye yaklaştı ve onu kovaladı. Geriye dönüp ağaçtaki kediye yardım etmek için kendisine yakın bir dalı çekiştirmeye başladı. Sallanan kedi daldan atlayarak aşağıya indi. Böylelikle kurtulmuş oldu.Emel de çok mutlu olmuştu. Sanki pelerini ona güç katmıştı.

Arkadaşları geldiğinde onlara pelerini gösterdi ve birlikte oynamaya başladılar. Birlikte oynarlarken bir arkadaşına top çok sert bir şekilde geldi ve kolu acıdı. Emel koşarak evinden gerekli malzemeleri getirerek arkadaşının yarasına müdahale etti. Herkes ona hayran kalmıştı ve tabii ki pelerinine. Gün içinde Emel'in

yardımları hiç bitmedi. Komşuları Selma teyzelerin pazar alışverişlerine yardım etmiş, bahçivan amcayla çiçekleri sulamıştı. Annesinin kaybettiği bileziği bulmuş ve babasıyla sofrayı kurmuştu. Her şey çok güzel gidiyordu. Pelerini ona uğur getirmişti. Akşam tüm yaşadıklarını, yaptığı iyilikleri annesine anlattı. Pelerin için biraz daha teşekkür etti. Annesi yine tekrarladı ve pelerini kendisinin almadığını söyledi. Emel babasının yanına koştu ve ona hediye için teşekkür etti. Babası da almadığını söyleyince Emel şaşırıldı. Ama önemli değildi. Ne de olsa bir pelerini vardı.

Güzel ve yorucu bir günün sonunda uykuya daldı. Rüyasına da hala gökyüzünde uçuyordu.

Ertesi gün uyanır uyanmaz eliyle pelerini yokladı. Yerinde yoktu. Her yere baktı, ama bulamadı. Ağlayarak annesi ve babasına pelerini sordu ama onlar da bilmiyordu. Kırmızı pelerini nereye kaybolmuştu? Yarım saat, bir saat geçti hala bulamadı. Ümidini kesti ve dışarı çıktı. İçinden hiç birşey yapmak gelmiyordu. Onu oyun oynamaya çağıran arkadaşlarına gelmek istemediğini söyledi. Onlar da pelerininin olmadığını fark etmişlerdi. Emel sessizce bankta oturuyordu ve iç çekerek gökyüzüne bakıyordu, yan bahçeden arkadaşlarının sesleri geliyordu. Onların yanına gitti ve toplarının patladığını gördü. Onlara kendi topunu alabileceklerini söyleyince arkadaşları çok sevindi ve Emel'in topunu aldılar. Emel eve gidince evde annesinin yemek yapmasına ve mutfak işlerine yardım etti. Babasını kendi bisikletini tamir etmesine yardım etti. Yaşlı bir teyzenin karşidan karşıya geçmesine, Aysel teyzenin poşetlerini taşımasına, kardeşinin ödevlerine yardım etti.

Akşam yemeğinden sonra daha önce annesiyle izlediği filmin ikincisini gördü. Emel hemen filmi izlemeye koyuldu. Filmde süper kahramanın da pelerini kayboluyor ama süper kahraman buna hiç aldırılmıyor, insanlara yardıma devam ediyordu. Kötü bilim adamıyla yine bir gün savaşırken pelerininin üzerinde olduğunu hissediyor, daha da güçleniyor ve onu yeniyordu. Emel film bittikten sonra hemen sütünü içip yatağına gitti ve uydu. O uyurken annesiyle babası da Emel'in doğum gününü düşünüyorlardı.

Ertesi gün Emel'in doğum günüydü. Emel bunu unutmuştu. Kahvaltıdan sonra Emel'in arkadaşı Ecem onlara geldi. "Emel eğer

annen izin verirse havuza gidelim mi?" diye sordu. Emel hemen annesinin yanına koşup izin istedi. Annesi izin verince Emel hemen odasına koşup hazırlanmaya başladı. Bu arada annesi Ecem'in yanına gelip "Ecemcim bugün Emel'in doğum günü. Ben de onun için hazırlık yapıyorum. Emel bunu tamamen unuttu. Sen de ona hatırlatmazsan güzel bir sürpriz olur." dedi. Ecem de seve seve kabul etti.

Emel ve Ecem güle oynaya havuza gittiler. Havuza girmek için kızların önce duş olması gerekiyordu. Emel duştan çıkınca Ecem'in şampuanının olmadığını fark etti ve kolay olsun diye onun kabininin önüne kendininkini bıraktı. Ama Ecem bunu görmeyip çıkarken üstüne basınca kayıp belinin üstüne düştü. Ecem yüksek sesle bağırıp ağlamaya başlayınca Emel de duşları olduğu tarafa doğru koşup geldi. Arkadaşını yerde görünce hemen yanına gidip kalkmasına yardım etmeye çalıştı ama Ecem durumu tamamen yanlış anlamış, Emel'in ona bilerek tuzak kurduğunu sanmıştı. Gözlerinde yaşlarla Emel'e dönüp "Benimle artık konuşma. Düşmek çok mu komik!" diyerek evine gitti. Emel çok üzüldü. Arkadaşının arkasından keşke zamanı kahramanım gibi geri alabilsem diye düşündü. Ama neyi yanlış yaptığını anlayamadı. Eve dönerken de hep Ecem'i düşündü. Evlerinin olduğu sokağın başında yavru köpekler gördü. Aç ve susuz duruyorlardı. Annesinin havuzdan sonra yemeleri için verdiği yiyecekleri çıkarıp köpeklere verdi. Tam o sırada köpeklerin annesi Emel'i gördü. Yavrularına zarar verdiğini zannederek Emel'in üstüne koşmaya başladı. Emel köpeği geç fark ettiği için kaçamadı. Köpek Emel'in üstüne çıkıp onu ısırmağa çalıştı. Emel son anda kurtuldu ve eve kadar koştu. Evin önünde Aysel teyzenin o ağır pazar poşetleri ile merdivenleri çıktığını gördü. Elinden birkaç poşet alıp yardım etmek istedi ama o kadar koştuktan sonra dikkati tamamen dağıldığı için meyve poşetini yere düşürdü ve etrafa üzümler ve çilekler saçıldı.

Emel artık ağlamaya başladı. Aysel teyze Emel'in ağladığını fark edince onu elinden tutup oturttu. Poşetleri hemen yere koyup Emel'in yanına geldi ve neden ağladığını sordu. Emel şöyle dedi: "Bugün ilk önce arkadaşım Ecem'e yardım etmek için duşun yanına kendi şampuanımı bıraktım. Ama görmemiş ve üstüne basıp düşmüş. Ben onu kaldırmaya koşunca bana küstüğünü söyleyip havuzdan gitti. Ben de arkasından üzgün şekilde eve

dönerken yolda aç ve susuz yavru köpekler görünce yanımdaki yiyeceklerden bölüp önlerine koydum. Ama bu sefer de anneleri gelip bana saldırmaya başladı. Bir de üstüne sizin poşeti yere düşürünce artık dayanamadım ağlamaya başladım.” Aysel teyze Emel’e şöyle dedi: “Tamam şimdi anladım senin sorununu canım. Sen herkese yardım etmek istiyorsun. Ama yaptıkların senin amacından başka sonuçlara da yol açabiliyor gördüğün gibi. Niyetini başkaları her zaman hemen anlayamaz. Ama sen iyilik yapmaktan hiç vazgeçme. Ne demiş atalarımız “İyilik yap denize at, balık bilmezse Halik bilir.”

Emel Aysel teyzenin dediklerini tam anlamasa da onu dinlerken ağlaması geçince teşekkür edip eve döndü. Emel eve dönünce olanları ailesine anlattı. Onlar da bu olanları gidip bir de Ecem’e anlatmasını söylediler. Emel gidip Ecem ile konuşunca barıştılar. Birlikte Emellere gelince Emel’in arkadaşları, komşuları gelince doğum gününü kutladılar. Emel hediyeslerden birinin kırmızı pelerin olduğunu görünce çok sevindi. Hemen pelerini deneyip annesine teşekkür etti. Annesi: “Hani hep kırmızı pelerinim nerede diye soruyordun ya, işte sana kırmızı pelerin.” dedi.

Emel kırmızı peleriniyle de pelerinsiz de insanlara ve hayvanlara yardım etmeye devam etti.

HANSA ERGÜN

UZAY HİKÂYESİ

Ben küçüklükten beri uzaya çok meraklıydım. Hep uzaya gitmek oraları araştırmak istiyordum. Nedenini sorarsanız bir kere orada yer çekimi yok ve uçuyorsun. Çok güzel olurdu değil mi? Neyse biz devam edelim. Büyüdükçe uzaya merakım arttı ve astronot olmaya karar verdim.

Uzayla ilgili araştırmalar yapıyor, bulduğum bilgileri not ediyordum.

Aradan yıllar geçti, not defterim dolup taşı. Artık üniversiteye gidiyordum. Astronot olmama az kalmıştı. Bir sorun vardı uzaya çıkmam için başka bir ülkeye gitmem gerekiyordu. Gideceğim ülke Amerika'ydı. Ailemden ayrılmak zorundaydım.

Birkaç hafta sonra Amerika'ya gidecek uçak kalktı, içinde bende vardım. Bu arada söylemeyi unuttum ben artık NASA'da çalışacaktım. Uçak Amerika'ya inerken çok heyecanlanmıştım. Uçaktan indim ve NASA'nın olduğu Florida'ya gittim.

Astronotların çalıştığı yer çok büyüktü. Bana gittiğimde en az 1 ay sonra uzaya çıkabileceğimi söylediler. Bu arada ben oradaki yetkili bir kişiye not defterimi gösterdim. Not defterine yazdıklarımı çok beğendiler.

Bir ay sonra. Bugün uzaya gidecektim. Hemen uzay gemisini hazırladılar. Geri sayımdan sonra uzay gemisi bir anda uçmaya başladı. Dünyadan çıktık ve uzaya gittik. O anda çok heyecanlanmıştım.

Astronot arkadaşlarımla ben ilk önce aya indik bu arada uzay gemisinde uçmak çok eğlenceliydi. Ayda yürümekte çok güzeldi. Arkadaşlarımla ben araştırmalarımızla bir gezegen bulduk. Gezegende bir uzaylı gördüm.

Tabi ki şaka uzaylı falan görmedim ama çok eğlendim. En büyük hayalimi gerçekleştirmiş oldum. Sizde hayallerinizden vazgeçmeyin onun peşinden gidin.

ALMİNA SEZER

YARALI KUŞ

Bir zamanlar bol ağaçlı, cıvıllı cıvıllı, hayvanların mutlu şekilde yaşadığı bir ormanda iki kuş vardı. Bu iki kuş ormandaki en güzel ağaçlardan birinde yaşıyorlardı. Bu iki kuşun üç tane yavruları olacaktı. Bu yavru kuşlara Şirin, Cıkcık ve Şeker adını vereceklerdi. Bu yavru kuşlar daha yumurtadan çıkmamışlardı.

Güneşin en tepede olduğu bir gün orman çok sakindi ta ki yavru kuşlar yumurtadan çıkana kadar. İlk Şeker yumurtadan çıktı. Sonra Şirin yumurtadan çıktı. En sonda Cıkcık yumurtasından kafasını uzattı. Yavruların yumurtadan çıkması bütün kuşları ve en başta yavruların annesi ve babasını çok sevindirdi.

Aradan birkaç gün geçti anne kuş yavru kuşlara yiyecek bulmak için yuvadan ayrıldı. "Çocuklar sakın yuvadan ayrılmayın!" dedi. Çocuklar "Tamam anne." dediler. Yavru kuşlar yuvalarında annelerini beklemeye başladılar. Şeker'in yuvada beklemekten canı sıkıldı. Gökyüzünü çok merak ediyordu. Diğer kuşlar gibi uçmak istiyordu. Uçmayı bilmediği halde kanatlarını çırpıp uçuşmaya çalıştı. Kendini rüzgârın geldiği yöne doğru bıraktı.

Şeker uçuşmaya çalışırken bir anda yere düştü. Ne olduğunu anlayamadı. Canı çok yanıyor. O sırada anne kuş yuvaya doğru geldi. Anne kuş hemen yavrusunun yanına doğru koştu. Şeker hareket edemiyordu. Hemen Bilge Baykuşu çağırdılar. Bilge baykuş Şeker'i muayene etti. Kanadının kırıldığını söyledi. İyileşmesi zamana ihtiyaç vardı. "Uçmak için biraz daha sabırlı olman gerek" dedi. Şeker çok üzüldü. O biran önce uçmak istiyordu. Şimdi ise kardeşlerinden bile daha sonra uçacaktı.

Aradan aylar geçti ve mevsimlerden yazdı. Bir hafta sonra mevsim sonbahar olacaktı. Şeker'in annesi, babası ve kardeşleri sıcak ülkelere göç edeceklerdi. Bu arada iki hafta önce Şirin ve Cıkcık uçmayı öğrenmişti ama Şeker'in kanadı kırık olduğu için biraz daha beklemesi gerekiyordu. Bir hafta sonra Şeker'in ailesi başka bir ülkeye göç etti. Şeker'in anne ve babası başka bir ülkede iken Şeker'e Bilge Baykuş baktı.

Şeker ağaç kavuğunda olsa bile çok üşüyordu. Bilge Baykuş arada sırada Şeker'e yiyecek getiriyordu ama kışın kar yağdığı zaman Şeker'in yanına gelemiyordu, ona yiyecek getiremiyordu. Şeker ağaç kavuğunda çok sıkılıyordu. Ailesini özlüyor ve düşünüyordu.

Şubat ayında karın yağmadığı bir gün Bilge Baykuş Şeker'e "Artık uçma vaktin geldi" dedi. Şeker buna çok sevindi hemen kanatlarını çırptı uçmaya başladı.

Birkaç defa denedi ve en sonunda uçmayı başardı. Şeker çok mutluydu annesinin, babasının ve kardeşlerinin gelmesini bekliyordu. Bir hafta sonra Şekerin ailesi geldi. Şeker onları gördü ve hemen onların yanına uçtu.

Annesi ve babasına sarıldı. Şeker'in uçtuğunu görünce çok şaşırdılar. Sonra sıkıca sarılmaya başladılar. Şirin ve Cıkcık de onlara sarılmaya başladı. Hep beraber yuvalarına gittiler. Şirin'in annesi ve babası Bilge Baykuş'a teşekkür etti. Çünkü Bilge Baykuş onların yokluğunda Şirin'e güzelce bakmıştı. Mutlu bir şekilde yuvalarına gittiler.

Şirin artık sabırlı davranıyor, sabrın önemini biliyordu. Her şeyin bir zamanı vardı. Aceleci davranmanın başına neler açabileceğini görmüştü. Bir daha anne babasının sözünden çıkmadı.

ALMİNA SEZER

ÜLKEMİZİN GÜZELLİKLERİ

Bizim ülkemizde, yani şimdi Türkiye dediğimiz coğrafyada en eskilerden bu yana türlü uygarlıklar yaşamış ve eserler bırakmışlar. Van Kalesi, Akdamar Adası, Topkapı Sarayı, Ayasofya, Süleymaniye Camii, Selimiye Camii vb. Bunların bir kısmı eski uygarlıklardan bugüne kadar korunmuş eserler, bir kısmı ise Osmanlı ve Selçuklu Devletlerinden yani bizim atalarımızdan bize ulaşmış eserlerdir.

Bir de doğal güzelliklerimiz var ki onları bize sunduğu için Allah'a şükretmeliyiz. Bunlara birkaç örnek verecek olursak: Van Gölü, Abant Gölü, Peri Bacaları, Pamukkale, Manyas Kuş Cenneti, Ölü Deniz, Kelebekler Vadisi vb. Biz bu tarihi ve doğal güzelliklerimizi korumalı ve tanıtmalıyız. Şimdi ben de size dört tarihi, doğal güzelliğimizi tanıtacağım.

Tanıtmak istediğim ilk tarihi eser Süleymaniye Camii Şerifi. İstanbul'da bulunan Süleymaniye Camii 1551-1558 yılları arasında inşa edilmiştir. Kanuni Sultan Süleyman'ın isteği üzerine yapımına başlanmış olup, İstanbul'un Eminönü semtinin, Süleymaniye bölgesine, Mimar Sinan tarafından inşa edilmiştir. Sanırım bu kadar güzel bir caminin Mimar Sinan tarafından yapılmasına şaşkırmamak gerek.

Şimdi bir sonraki tarihi eserimize geçiyorum: Ayasofya! Yine İstanbul'da bulunan Ayasofya 527-565 yılları arasında, yani 38 yılda yapılmıştır. Eskiden bu işlerin yapımı ne kadar da uzun sürüyormuş. Sanırım onlar bizim kadar zaman sıkıntısı çekmiyorlardı. Neyse şakayı bir yana bırakıp devam ediyorum. Ayasofya, I. Justinianos tarafından ibadethane olarak yaptırılmıştır. Yapıldığı dönemde kilise olarak kullanılan Ayasofya, atamız Fatih Sultan Mehmet Han'ın İstanbul'u fethinden sonra camiye çevrilmiştir. Ancak maalesef bugün müze olarak kullanılmaktayız. Umarım en yakın zamanda Ayasofya'yı tekrar cami olarak kullanırız.

Sonraki tarihi eserimiz Edirne'de bulunan Selimiye Camii. 1568 yılında II. Selim tarafından Mimar Sinan'a yaptırılmıştır. Bu muhteşem eserde de Mimar Sinan yine karşımıza çıkıyor. Mimar

Sinan Selimiye Camii'ni 80 yaşında yapmış ve onun için "ustalık eserim" demiştir. Bitirdiğinde ise 85 yaşındaydı. Demek ki 80 yaşından sonra da muhteşem işler yapılabilir.

Sıradaki ve son eserimiz Efes Antik Kenti. İzmir'deki Antik Kent M.Ö. 6000 yılında yapılmıştır. Oldukça büyüktür. Hem kütüphane hem de tapınak olarak kurulur. Dünyanın yedi harikasından biri olan Artemis Tapınağı da yine Efes'te bulunur. Ailemle birlikte Efes Antik Kenti'ni gezmeye gitmişim. Ancak küçük olduğum için kocaman taşlardan başka pek bir şey hatırlamıyorum. Umarım tekrar gider ve bu sefer daha dikkatli incelerim.

Şimdi sizlere biraz da doğal güzelliklerimizden bahsetmek istiyorum. İlk olarak Türkiye'nin en büyük gölü olan Van Gölü'nü anlatacağım. Kendisi benim memleketim olan Van'da bulunur. Burası dünyanın en büyük sodalı gölüdür. 120 km uzunluğunda, 80 km genişliğinde, 171 m derinliğindedir. Nemrut Dağı, volkanik dağının patlaması sonucu oluşmuştur.

Aslında biz oraya göl değil deniz diyoruz. Çünkü bize göre deniz kadar büyük. Yani göl olmayı hak etmiyor. Yazları ailemle birlikte Van'a gittiğimizde, en sevdiğim şeylerden birisi göle gidip kuzenlerimle birlikte yüzmek. Babaannemin anlattığına göre yeni doğan, yeni sünnet olan çocukları göle girdirirlermiş. Böylece daha çabuk iyileşir, hastalıklardan daha iyi korunurlarmış.

Şimdi ise önce biraz bilgi verip sonra neresi olduğunu söyleyeceğim. İç Anadolu bölgesinde yer alan Nevşehir'in Selime köyünde bulunur. Burası benim annemin memleketi, dolayısıyla benim de memleketim. 60 milyon yıl önce volkanlardan püsküren lav ve küllerin oluşturduğu yumuşak tabakaların, milyonlarca yıl boyunca rüzgâr ve yağmur tarafından aşındırılmasıyla ortaya çıkmıştır. Bu ilginç güzellik: Kapadokya bölgesinde bulunan Peri Bacaları.

Bu arada Kapadokya'nın anlamı: "Güzel Atlar Ülkesi" imiş. İnsanlar bu Peri Bacaları'nın içlerine ev ve kiliseler oymuşlar ve bu eski medeniyetlerin izleri günümüze kadar ulaşmıştır. Peri Bacaları'nı gezmeye ailem ve kuzenlerimle birlikte gitmişim. Maalesef yine çok küçük olduğum için çok fazla bir şey hatırlamıyorum. Ancak zaman zaman fotoğraflara bakıyorum. Fotoğraflardan birinde babam kayıp düşmek üzere iken son anda dengesini sağlamış görünüyor.

Doğal gzellilere İç Anadolu bölgesi ile devam edeceğim. Aksaray Güzelyurt'ta bulunan Ihlara Vadisi 14 km uzunluğundadır. Ihlara Vadisi, Hasan Dağı volkanından püskürtülen lavların akarsu ağındırması sonucunda oluğu muğu tur. Vadi boyunca kayalıklara oyulmuğu mezarlıklar, barınaklar ve kiliseler vardır.

Eskiden buralar Hristiyanlar için önemli din merkezleri imiğu. Burayı da yine ailem ve kuzenlerimle birlikte gezmiğu tim. İnmek ve çıkmak için bir sürü merdiven kullandığımızı hatırlıyorum. Fotoğraflarda annem çok yorulmuğu görünüyor. Tabi ben babamın kucağında bu merdivenleri inip çıktığım için yorgunluk hissetmedim.

Son olarak bahsetmek istediğim doğal gzelliğimiz ise Manyas Kuğu Cenneti. Balıkesir'de Manyas Kuğu Gölü'nün kuzeydoğusunda yer alır. Burası ortalama 3 m derinliğinde, geniğu ve sığ bir tatlı su gldr. Kuğu Cenneti'nde kuğu yağuamının ilgi çekici dönemlerini izleme imkânı bulunabilir. Buraya henüz gitmedim ama hayvanları çok sevdiğim için gitmeyi çok istiyorum.

Sonuç olarak ülkemiz hem tarihi hem doğal güzellikler açısından çok zengin bir yapıya sahiptir. Ben burada sadece küçük bir kısımdan bahsedebildim. Umarım bir gün diğer güzellikleri de görüp, gezi yazıları yazarak oraları da tanıtabilirim.

ASUDE MERYEM BATMAZ

GÜZEL İSTANBUL

İstanbul'un güzellikleri saymakla bitmez. Misal şu iki kule; Beyoğlu'nda bulunan Galata Kulesi ve Üsküdar'da denizin ortasındaki Kız Kulesi. Bu kuleleri herkes bilir İstanbul'a yolu düşen neredeyse herkes buralara gider, gezer, fotoğraf çekilir ve buraların hikâyesini okur.

İnsanları Kız Kulesi'ne çeken bir hikâyeden bahsetmek istiyorum:

Rivayete göre; "Dönemin kralı, bir zattan kızının yakın zamanda öleceği bilgisini alır ve çok endişelenir. Hemen kızına zarar gelmesi için ona her şeyden uzakta denizin ortasında bir kule yaptırır ve kızını oraya yerleştirir. Sonrasında denizden çıkan zehirli bir yılan gelir ve padişahın güzeller güzeli kızını sokarak onu zehirler ve padişahın kızı ölür."

İnsanları Galata Kulesi'ne gitmeye teşvik eden bir bilgi de şudur; Galata kulesinin balkonuna sevgilisi ile çıkan çiftler evlenir derler. O yüzden insanlar burayı ziyaret etmekten geri kalmak istemezler.

Kız Kulesi ile Galata Kulesi'nin birbirine âşık olduğunu ama asla kavuşamadığını söyleyen insanlar da vardır.

BETÜL ÖZSOY

KAYIP KEDİ

Bir gün annemle dolaşırken sokakta kayıp kedi ilanı gördük. Kedi bembeyaz pamuk gibi ve çok güzeldi. O pamuk kediyi bulabilmek için gözümü pencereden balkondan alamıyordum. Boş zamanlarımda balkona çıkıp kediyi görebilecek miyim acaba? Diye bakınıyordum.

Arada beş gün geçmişti ve kedi mırıl mırıl miyavlıyordu balkonu-muzun altında. Onu çok sevmiştim çok üşümüştü ve karnı çok açtı.

Hemen onu eve alıp bir kâseye süt koydum ve pamuk kedicik karnını doyurup mışıl mışıl uyumaya başlamıştı bile. Belli ki çok zor günler geçirmişti. Ondan ayrılmak istemiyordum ama kediyi asıl sahibine iletmem gerektiğinin de farkındaydım.

Hüzün içinde görmüş olduğum ilandaki numarayı aradım. Kayıp kedi ilanınız için aramıştım dediğimde telefonun diğer ucundaki sesin mutluluğunu anlayabiliyordum. Belli ki onlar kedisini çok özlemişti.

Adresi verdim ve kediyi almaya geldiler. Onlar da kedilerini çok özlemişlerdi. Kediyle sarılıp vedalaşırken kedinin benden ayrılmak istemediğini gören sahibi çok üzüldü ve

—İsterseniz bir hafta daha vakit geçirebilirsiniz, dedi. Bundan çok mutluluk duyarım ona gözüm gibi bakacağımdan şüpheniz olmasın. Dedim.

Bir hafta geçmişti ve pamuk kedicikten artık ayrılma vakti gelmişti. Onu sahibine götürmek için yola çıktım. Adrese vardığımda kapıyı kimse açmadı.

Komşunun kapısını tıkladım ve kedinin sahibini sorduğumda 3 gün önce vefat ettiğini öğrendim. Çok üzgündüm ama kediyi teslim etmek zorunda olmadığım için de içten içte bir sevinç yaşıyordum.

Pamuk kedicikle artık hep beraberdik. Birlikte müzik dinliyor, oynuyorduk. Ona kitaplar okuyordum ve hatta birlikte uyuyorduk.

BETÜL ÖZSOY

SOKAK ÇOCUĞUNUN HAYATI

Bir sokak çocuğu varmış. Bu çocuğun ailesi yıllar önce ölmüş. Bu çocuğun bir adı yokmuş çünkü ailesi ona bir isim verememiş. Bu yüzden o kendisine Yelda ismini uygun bulmuş. Yelda her gün tüm iş yerlerini dolaşip iş ararmış. Ama çoğu kişi bir sokak çocuğuna iş vermek istemiyormuş. Yelda tam olarak 11 yaşındaymış. Yelda çocuk haklarını bilmiyormuş. Bu yüzden onun resmi bir kuruma başvurması gerektiğini de bilmiyormuş. Bir gün düşünmüş benim düştüğüm durumlar için bir kurum yok mu diyormuş. Bunu çok zengin bir arkadaşı olan Yeliz'e sormuş, Yeliz de ona çocuk hakları sözleşmesinden bahsetmiş. Yelda da hemen bir dilekçe hazırlamış. Bunu devlete göndermiş devlet de ona üç gün sonra cevap vermiş. Yelda'yı okula yazdırdıklarını söylemişler. Yelda bunu hemen Yeliz'e söylemiş. Yeliz buna çok sevinmiş. Yelda da sevinmiş elbette. Yarın okula başlayacağını söylemişler. Yelda bunu Yeliz'e söylemiş ama Yeliz ona okul malzemelerini ben sana alacağım demiş. Yelda buna çok sevinmiş. Yeliz'e teşekkür etmiş. Okulun ilk günüyümüş. Yelda çok heyecanlıymış. Yeliz ben de seninle aynı okula gideceğim ama seninle aynı sınıfta olabilir miyim bilmiyorum, demiş. Yelda ben sordum onlarda tamam dediler. Yeliz buna çok sevinmiş ve her gün okula Yeliz ile gidip geliyormuş, ama Yeliz'in annesi bu durumdan hiç memnun değilmiş. Bu yüzden Yelda ile konuşmuş ve ona Yeliz in onu sevmediğini söylemiş. Yelda buna çok üzölmüş. Yeliz ona bir aile bulmuş ve bu aile Yeliz in ailesiymiş. Yelda anlamış ki Yeliz in annesi ona yalan söylemiş. Yelda artık Yeliz ile kardeşmiş. Fakat Yeliz in annesi Yelda'yı istemiyorken Yeliz'in babası bu durumdan çok memnunmuş. Yeliz de bundan çok memnunmuş. Yeliz'in annesi Yelda'ya bir sürü şey yapmış aklında yine bir plan yapmış. Bu plan şuymuş:

"Yelda çok akıllı bir kız bu plan diğerlerinden daha iyi olmalı çünkü her planımdan sonra Yelda ile Yeliz daha da birbirlerine yakınlaşıyorlar. Planım Yeliz'i başka bir okula verip Yelda ile ayırmak ama bu kadarla kalmıyor elbette sonra Yelda ile Yeliz'in odalarını ayırıp Yelda ile eşimi uzaklaştırıp aralarını bozarak Yelda'yı buradan göndermek." Fakat Yeliz bu planı duymuş ve annesine çok kırılmış.

Bu durumu babasına anlatmış. Babası çok sinirlenmiş bu yüzden ona bir oyun oynayacaklarmış. Bu oyun:

“Yeliz o okula gidip orada sorun çıkarıp geri dönecek ve böylelikle Yelda ile ayrılmamış olacaktı.”

Planı uyguladılar. Ancak Yeliz’in Annesi hala pes etmemişti. Ne yazık ki?

Ertesi gün yine bir çile başlamıştı. Ancak Yeliz, Yelda ve babası çok mutluydu. Anne bu duruma şaşırıp ve bu çok uzun sürmedi çünkü Yeliz’in okulundan telefon geldi ve anne buna çok üzüldü.

Akşam olunca yemekler yeniyorken anne söze girmiş, “Yeliz ve Yelda özellikle Yeliz bu konu seni daha çok ilgilendiriyor. Bu büyük sürpriz Yeliz dayın geliyor.”

“Anne ama sen dayımın gelmesini hiçbir zaman istemedin,ama şimdi neden istiyorsun. Bunun içinde bir iş olmasın sakın.”

Ama ben dayımı çok özledim. Anne teşekkür ederim. İlk defa beni bu kadar mutlu ettin. Sen en iyi annesin. Bu arada dayım ne zaman geliyor?

Kızım dayın Paris’ten geliyor ve sabah 8’de burada olur. Açıkçası ben onu görünce ona dayanamıyorum bu yüzden onu çok fazla çağırmak istemiyorum. Ama ona yıllar sonra ne diyeceğimi bilmiyorum. Dayı gelmiş ama dayının asıl amacı başkaymış. Bu amaç; Yelda’yı evden göndermek içindi. Anne dayıyı karşıladı ve odasını hazırladı. Ardından anne ve dayı buluştu. Anne olanları dayıya anlattı. Dayı ve annenin planı şuydu; önce babayı uzak bir yere gönderip kızlarla anne ve dayı kaldıktan sonra dayının Yelda’nın arkadaşı gibi gözükmesi ardından annenin dışarıdan dayının içerden saldırmasıydı.

İlk babayı evden uzaklaştırdılar sonra da Yelda’ya arkadaş gibi davranıyor ve annenin Yelda’dan yapmasını söylediği ağır işlere karşı çıkıyordu. Aslında bu da planın bir parçasıydı. Dayı ancak üç günde arkadaş ola bilmişti. Fakat Yeliz annesinin ve dayısının planlarının devamını duyar ve babasına duyduklarını anlatır. Babası ertesi gün gelir ve Yelda’nın yaptığı çok ağır işleri görür ve dayıyı evden kovar. Ama anne pes etmez. Bu seferde kız kardeşini çağırır. Yeliz buna sevinir bir yandan da içinde kötü bir his vardır.

Teyzesi gelir ve neden çağırıldığını düşünür ama anne onu da işine ortak eder. Bunlar bir plan yapar. Bu plan şöyledir; bu sefer Yeliz ve babasını birlikte evden gönderip Yelda'ya acı çektirmektir. Ama baba bir işler döndüğünü anladı ve kabul etmedi bu yüzden şöyle cevap verdi." Ya Yelda da gelir ya da ikimizde bir yere gitmeyiz.

Anne ve teyze kabul etti ama kızlar ve baba şaşırıldı ama en azından Yelda evde tek başına kalmak yerine onlarla bir hafta tatile çıkıyordu. Yelda ve Yeliz çok mutlu olmuşlardı. Ama teyze ve anne plan yapmak için onları gönderdiler.

Planlarının hiçbir şekilde duyulmaması gerekliydi ardından bu sefer üçüne de acı çektireceklerdi. Ama bu sefer de bir sorun çıkarsa anne artık pes edecekti. Ama anne birazcık da olsa Yelda'yı sevmeye başlamıştı. Baba ve kızlar tatilden döndüler. Üçüne de acı çektirme planı başlamıştı. Kızların görevi mobilyaları ve evi köşe bucak temizlemektir. Babanın görevi ise yemek yapmak, araba tamir etmek ve bahçivanlık yapmaktır.

Kızlar en sonun da kızlar ve baba anneye karşı durdular bu işlerden kurtuldular. En sonun da anne pes etmiş ve Yelda'yı sevmeye başlamıştı. Kızların artık 6. sınıfa geçip kendi düzenlerini oluşturmuşlardı. Ama ne yazık ki okulda ki kızlar Yeliz ile Yelda'yı hiç mi hiç sevmiyorlardı ama kızlar buna anlam veremiyor kafalarına takmıyorlardı. Hatta size bir olay anlatayım bir gün bütün sınıflara bir berbat ve utanç verici bir şaka yaptılar.

Şimdi kızlar sınıfa girince önce üstlerine çamur döküldü ardından üstlerine peynir döküldü ve ardından reçelle onları buladılar ve ardından onların fotoğrafını çekip sınıfa astılar. Kızlar o kadar utandılar ki okuldan ayrıldılar. Başka bir okula gittiklerinde o okul da yatılı kaldılar. Bundan çok memnunlardı. İki hafta da bir de anne ve baba ziyarete geliyorlardı.

Kızlar bundan hiç ama hiç şikâyetçi olmamalarına rağmen. Tek bir çocuk onlardan şikâyet ediyordu çünkü tüm arkadaşları kızlarla ilgileniyordu. Bu yüzden o da onlardan hincını almak için onları yapmadıkları bir şey için onları suçlu durumuna getirecekti. Böylelikle arkadaşlarını geri kazanacaktı. Bunu yaptı ama arkadaşları onun plan yaptığını anladı ve onunla bütün ilgilerini kestiler ama kızlar dedi ki "Biz senin yaptıklarına rağmen seni affediyoruz."

Kızlar ve o çocuk arkadaş olmuş birinin başına bir şey gelirse onu yapanla konuşup onunla da dost oluyormuş.

Bu üç arkadaş aynı liseyi kazanmışlar ve orda da şu olay başlarına gelmiş:

—Şimdi orada da Yelda çok duygusallaşmış. O yüzden bunlar Yelda'ya üzücü bir şey söylemiyorlarmış. Ama bir gün Yeliz'in bir hastalığı varmış ama bu hastalık üç yıl da geçiyormuş. Bunu nasıl söylerim diye düşüncelere dalmış. Arkadaşına bunu söylemese ve başkasından öğrenirse daha kötü olacaktı. Yeliz bunları düşünürken anne ve baba gelmiş onlar da biliyorlarmış. Babanın aklına bir fikir gelmiş. Bu fikir şuymuş:

—Yelda'nın ve Yeliz'in yakın arkadaşlarından birinde odlunu söyleyip ona verdiği tepkiye bakıp söylememeye karar vermişler ama üç yıl sonra bu hastalığın aslın da Yeliz'in hastalığı olduğunu söyleyeceklermiş.

Ama plan birazcık yürümemiş çünkü Yelda, o arkadaşını ziyarete gittiğinde onun böyle bir hastalığı olmadığını öğrenmiş. Ama bu hastalık kim de var diye kafası karışmış. Yeliz bunu ona söyleyecek cesareti bulamamış ve o cesareti bulduğunda Yelda, artık onu kafasına takmıyormuş ama Yeliz'e hep bu hastalık eğer sende olsaydı ve ben bunu bilmiyorsam sen de ben duygusal olduğum için söylemeyip hastalık geçince söylersen sana hiç kızmazdım çünkü beni düşünmüşsün bu da seni iyi bir arkadaş yapar. Bu yüzden sana hiç ama hiç kızmazdım.

Yeliz bu cesaretini kaybetmiş. O yüzden iyileştikten sonra Yelda ile konuşmuş ona her şeyi anlatmış ve Yelda ona hiç kızmamış ve sen benim en iyi arkadaşısın. Sen benim kardeşimden de ötesin canım kardeşim benim hayatımın en güzel günlerimi seninle birlikteyken yaşadım. Sen ailen ile birlikte evinizi açtınız beni evlat edindiniz hayatım sizin sayenizde bu kadar iyi geçti. Acaba dünya da kaç kişi daha böyle bir şey yapar?

Bu arada arkadaşlar size bir olay daha anlatmak istiyorum. Ben Yeliz ile roman yazarı olmayı seçtik ve ilk romanımızı birlikte yazıyorduk ki aynı şeyleri düşünüp yazdık ama bizim hayatımızda en iyi öğrendiğimiz birçok şey oldu bizim başımıza bir sürü olay geldi ama biz elimizi hiç bırakmadık. Ben hayatımı ve zorlukları anlatan

kitaplarımla Yeliz ise sevginin gücü ile ilgili kitaplarımızla ünlü olduk ama biz hep bir arada idik.

Yeliz'in annesi beni birçok kez evden göndermeye çalıştı ama bunu iyi ki başaramadı yoksa belki de şu an biz bu kadar yakın olamayacaktık bunun için Yeliz'in anne ve babasına teşekkür ediyorum. Hayatımda belki de hiç olmadığım kadar mutlu olamamıştım hayatımda beni bu kadar tek anne ve babam bu kadar sevebilirdi. Hayatımın en mutlu yirmi yılıydı. Bunun için herkese teşekkürler tekrardan bu benim romanımın bir parçası olacak.

Bunun için benim yanımda arkamda olanlara bin kere teşekkürler onların sayesinde hayallerim gerçek oldu

BEYZA NUR DURMUŞ

KÜÇÜK PRENSESLER

İzabel adında tatlımı tatlı küçük bir kız vardı. Öksüz ve yetimdi fakat büyük hayalleri vardı. Tek başına hayata tutunmaya çalışırken geçimini mendil satarak sağlıyordu. İzabelin birçok arkadaşı vardı. Bazıları kitaplardı

Bazıları da hayvanlardı İzabel'in en iyi dostu yavru kedi Puma'ydı. Puma'yı çok sever bütün dert ve sıkıntılarını onu anlattırdı. Puma'nın onu anlattığını zannederdi. Babasından kalan küçük bir kulübesi vardı. Her gün mendillerin bir kısmını sattıktan sonra babasının öğrettiği bilgisi ile kütüphaneye gidip kitap okurdu bu yüzden çok bilgiyi bilirdi. Yine bir gün mendillerin bir kısmını sattıktan sonra kütüphanenin yolunu tuttu yolda ilerlerken başkalarının konuşmasına şahit oldu. Kral ailesiyle buraya gelecekti çok şaşırıldı.

Kral hiç buraları ziyarete gelmezdi, hediye alması gerekiyordu ama ne alacaktı hiç parası yoktu. Onlara göre Kral üstün bir kişilik olduğu için hediyelerle karşılanırdı. Böyle düşünürken arkasındaki arabanın kornasından irkildi. Bu düşünceleri sona erdi ve mendil satmaya devam etti. Kral'ın gelmesine bir hafta kalmıştı ve anaharlık alacak parası bile yoktu çünkü mendili çok kişi almıyor. Bu nedenle geçimini zor sağlıyordu, Kral'a ne alacaktı. Daha bunu bile bilmiyordu. Bunları düşünürken yere bir cüzdanı düştüğünü fark etti. Bu çok güzel bir fırsattı ama hırsızlık yapamazdı cüzdanı yerden aldı ve sahibini aradı işte sahibi oradaydı hemen yanına gitti ve cüzdanı ona verdi sahibi çok zengin biriyle İzabel çok yardımsever biriydi. Bu yüzden cüzdanı ona vermişti.

Cüzdanın sahibi ona minnetle baktı adam ona teşekkür etti İzabel' in paraya ihtiyacı olduğunu ancak çok merhametli bir kişi olduğunu anladı ve ona 150 TL verdi, İzabel'e şefkatle baktı. Mutluluktan havalara uçuyordu artık. Kral'a hediye alabilirdi Hatta parası artardı bile sevinçle hediyeelik eşya mağazasının yolunu tuttu artık. Onun da parası vardı mağazadan en güzel hediyeyi aldı. Güzelce paketledi ardından markete doğru gitti. Oradan ihtiyacı olan yiyecekleri aldı. Kral'ı ziyaret günü geldi çattı, İzabel

heyecanla hediye sırasına girdi marketten üzerine çok güzel kıyafetler aldığı için herkes onu prenses sanıyordu. En sonunda sıra ona geldi, Kral İzabel'i ilk bakışta kendi kızı gibi sevdi. Kral ona adın ne diye sordu.

İzabel ona adını söyledi. Kral İzabel'den çok hoşlanmıştı. Ona burada kalmak ister misin diye sordu İzabel, mutluluktan havalara uçuyordu. Eğer size zahmet olmazsa tabii ki de kalmak isterim dedi. Kral hizmetlileri çağırıldı. Hemen bu kıza kelebek odasını hazırlayınız, hizmetli İzabel'i kelebek odasına götürdü. Gerçekten duvarda "Uçan Kelebekler" vardı o yüzden o odaya kelebek odası diyorlardı. Tam o sırada içeri onun yaşlarında bir kız girdi sarayımıza hoş geldin, dedi İzabel. İlk önce bu kıza tanıyamadı ama sonra kız kendini tanıtti. Ben bu sarayın prensesiyim adım Christina. İzabel şaşırıp kaldı. Bir şey söyleyemedi Christina, ona adını sordu. İzabel ona adını söyledi. Christina seninle çok iyi anlaşacağımızdan eminim. Neyse seni çok yormayayım, dedi ve odadan çıktı. İzabel yine yalnız kaldı. Ne yapacağını düşündü, çok da yorulmuştu. Uyusa mıydı yoksa kitap mı okusaydı, bunları düşünürken bir ses duydu, korkmaya başlamıştı o anda tutma içeriye Puma girdi. İzabel rahatlamıştı, hemen Puma'ya ona verilen yiyeceklerden verdi. Puma çok acıkmıştı. Puma yemek yerken kapı çaldı, hemen Puma yatağın arkasına buraya geldin bir kendini bir şey sanma, geldiğin gibi gidersin, dedi. İzabel de çok korkmuştu bu sarayda her şeyi güzel sanmıştı ama Kraliçe'yi gördükten sonra fikirleri değişti

İzabel çok yorgundu. Biraz sonra yeni kıyafetler getirildi ve İzabel geceliğini giyip yattı. Puma da hemen yanında yatıyordu, uyandığımda yanımda hayatında gördüğü en güzel kitapları gördü. İçinde Christina'dan bir mektup vardı.

Mektupta Merhaba İzabel, ben Christina sana bu mektubu gönderdim çünkü seninle konuşmam gereken bir konu var aslında yanında konuşacaktım ama sen uyuyordun uyandırmak istemedim. Seni kütüphanede bekliyorum sevgilerle, Christina. Diz ameliyatı topladı, üzerine güzel bir şeyler giydi, kütüphaneye gibi seçtiğine kütüphanede kitap okuyordum bizim elin geldiğini görünce kitabı bıraktı. Bizi yanına çağırıldı. Harika iyi ki geldin bize. Ben seninle Ömer çok önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Peki, ne artık ikimiz de boşadı da yaşadığımızı göre

birbirimizi korumalı ve sevmeliyim o yüzden diyorum ki artık beraber olalım İzabel, Christina neye bakarak Peki dedi Tamam artık birlikte Birlik olduğumuza göre sana kaliteden bahsediyorlar Kraliçe Aslında benim annem değil veya kristal bunları söylerken izle Benim Piriştina'nın kendisine benzediğine düşündü gerçekten de öyleydi küseceğim.

Onun yüzü gözü saçı yüze her şeyi yüze belli aynıydı şimdiden kar ettiğine ya çok ısınmıştı sanki kardeşi gibiydim bunları düşündükten sonra Christina ciddiye al Christina Peki sen daha da kötü davranıyor mu dedi Christina Herkese kötü davranıyor ona

Biz ona Saray ile kötü Kraliçe veya Cadı diyoruz dedi Sana da kardeşim Hayır o benim en iyi arkadaşım dedi onunla tanışmak istiyordum izin verirsen prenses arkadaşına tanışabilir miyim dedi Hayır o benim prenses arkadaşım değil kurtarayım hizmetlisi dedi çok şaşırılmıştım İstersen beni onunla tanıştır ağabeylerim, dedi. Kritiğini bunu çok isterim, dedi İzabel. İzabel Christina ile konuşmak iyi gelmişti bize, ben inadına Puma geldim. Christina yapmayı anlatmalıyız, ara hemen çözer Christina Perri yavru kedileri sever misiniz, dedi. Christina da Hiç kimseye laf gidelim Bunu duyunca izle. Ben odasına girerek Puma'yı getirdi.

Christina atmayı çok sevmişti. ona Puma'yı nasıl aldığını sordu. İzabel babam bana eskiden kedileri çok sevdiğim için Puma'yı aldı. İzabel bunları söylerken çok duygulanmıştı .Hemen odasına koştu. Christina ne olduğunu anlayamadı. Uzun uzun düşünürken İzabel'e sorduğu sorular aklına geldi. En son İzabel babası hakkında konuşuyordu. Onun babası olmadığını anlamıştı. Hemen babasının odasına koştu ve olanları ona anlattı. Babası onu geçiştirerek Kızım şuan çok yorgunum başka zaman konuşuruz, dedi. Christina hayâl kırıklığına uğradı. Oysa bu konuyu babasına anlatmayı ve babasından fikir almayı çok istiyordu. Konuyu arkadaşı Sara'ya anlattı ve ona ne yapabileceğini sordu. Sara " Bence biraz sabırlı ol sonra çok rahat edersin." diye öğüt verdi. Christina onun öğüdünü dinledi ve sabretti.

Birkaç hafta sonra İzabel ile Christina bu olayı unutmuş ve arkadaşlıklarını devam ettiriyorlardı. Ve bu haftalar içerisinde Christina'nın babası büyük bir hastalığa yakalandı. Christina, babasının bu durumuna çok üzülüyordu. Bu hastalık ölüme yol açabilirdi.

İzabelin en çok düşündüğü şey Kraliçe ile nasıl yaşamaktı. Kafasını bunun gibi birçok soru kurcalıyordu. Kral bu sırada yataktan kalkamayacak duruma kadar gelmişti. Kraliçe bile kendisinin yüzüne bakmıyordu en iyisi onu kovmaktı diye düşündü Kral. Kraliçe'yi yanına çağırıldı ve " Artık bu saraydan kovuldun! " dedi. O anda Kral'ın kalbi sıkışmaya başladı.

Bundan korkan Kraliçe saraydan çıkıp gitti. Bunu gören İzabel Kral'ın odasına gitti, Kralı öyle görünce korkudan ne yapacağını şaşırılmıştı. Kral onu yanına çağırıldı ve "Artık gerçekleri öğrenmenin zamanı geldi aslında, aslında sen benim kızımsın " dedi. Ve vefat etti. İzabel çok şaşırılmıştı olanları Christina ve Sara'ya anlattı. Onlar birlikte konuşurken içeriye Christina'nın amcası Carlos girdi. Carlos sarayda ekonomi ile uğraşıyordu. Carlos, "İzabel, Christina ve Sara Kralımız sizi evlatlığına alarak sarayı size emanet etti. " dedi. Ve bundan sonra hep beraber yaşadılar.

BEYZANUR KÜÇÜKTUNÇ / HATİCE DOĞAN

PADIŞAH VE ÇOCUKLARI

Bir zamanlar çok çok eskiden bir padişah varmış. Bu padişah çok zengin, varlıklı, merhametli bir padişahmış. Adı ise çok tuhafmış. Niye diye soracak olursanız o kadar zengin olmasına rağmen diğer padişahlardan farklıymış. Çünkü fakire yardım eden, her zaman zekât veren biriymiş. Bu yüzden ona “Yürekli Padişah” denirmiş. Asıl adı ise Osman. Bu Yürekli Padişah’ın bir kızı ve bir oğlu varmış.

Padişah’ın kızı onun için çok önemli, değerli ve narindir. Oğlu ise metin, dürüst ve cömertmiş. O şehirde oğluna ise delikanlı derlermiş. Padişah, ölünce mirasını kime bırakacağını bilmiyormuş. Bu arada kızı, Zeliha, oğlu, Mehmet. Anneleri ise onlar bebekken vefat etmiş. Bir gün padişah çok hastalanmış, yataklara düşmüş. O zaman Zeliha ve Mehmet’i yanına çağırdı ve dedi ki:

—Zeliha kızım, Mehmet oğlum sizi bilirim ki çok severim. Siz de biliyorsunuz ki yakın bir zamanda öleceğim. O yüzden mirasımın yarısını kızım sana, diğer yarısı Mehmet’in. Sakın ha bu mirasından kalan paraları boş yere kullanmayın. Yakında belki Allah korusun aksar, yürümez hale gelir o zaman kullanın. Zeliha ve Mehmet odadan ayrılmışlar. Padişah bu konuşmadan bir hafta sonra vefat etmiş ve cenaze törenine gelenler gözyaşlarına boğulmuşlar. Padişah gömüldükten sonra miras ikiye bölünerek Zeliha ve Mehmet’e verilmiş. İkisi de bu paraları çok gizli yerlere saklamışlar. Aradan günler, aylar geçmiş. İşler yürümez hale gelmiş. Çünkü artık işleri kaldırmaz hale gelmiş. Git gide batmaya başlamışlar ve para suyunu çekmiş. Zenginken birden çok fakir olmuşlar, yoksullaşmışlar. Birden Zeliha’nın aklına bir şey gelmiş ve demiş ki:

Babamız bize bıraktığı miraslar yani paralarla tekrar iş kurabiliriz, demiş.

Mehmet demiş ki:

—İyi düşündün. Kırk yıl düşünsek aklımıza gelmezdi.

Zeliha:

—Ben olmasam kim bilir neler olurdu demiş ve gülmeye başlamışlar.

Paralarını birleştirip iş kurmuşlar. Kendileri oldukları için çok çalışmışlar. Her geçen gün emeklerinin karşılığını almışlar. Bir gün kardeş kardeşe yemeğe çıkmışlar. Biraz iş konuştuktan sonra demişler ki:

—Aslında geçici bir süreliğine başkasının tarlasındaki sebze-leri ve meyveleri toplayarak geinebiliriz. Ama ilk önce sarayı satıp kendimize kk bir gecekonda alalım demiş.

Zeliha :

—Hayır olmaz. Ben başkasının tarlasında işçi olamam ellerim saçlarım her yerim toz toprak içinde kalır demiş

Mehmet:

—Zelihaciğım biliyorsun ki çok zor durumdayız. Başka yapacağımız iş yok. Burada açlıktan ölürüz demiş.

Zeliha:

—Tamam, ama sırf zor durumda olduğumuz ve senin için kabul ediyorum demiş.

Mehmet:

—Benim bir arkadaşım var onun babası ıfti onunla yarın konuşacağım eğer kabul ederse çalışmaya başlarız, dedi.

Mehmet ertesi gün Hasan Bey’le konuşmaya gitti.

Hasan Bey:

Benim tarlamda çalışabilirsiniz ama sebzeleri meyveleri toplarken yemeyin size ögle yemeğinde yemek vereceğiz, dedi.

Mehmet:

Günlük ne kadar alacağız dedi.

Hasan Bey:

—Paranızı günlük 50 lira vereceğiz, dedi.

Mehmet:

—Tamam, yarın gelip çalışacağız, demiş.

Mehmet bu parayı az bulsa da Allah’a şükürler olsun, demiş.

Ertesi gün Zeliha ve Mehmet tarlaya çalışmaya gittiler. Zeliha sürekli konuşup durdu gün sonunda Hasan Bey paraları vermedi.

Mehmet:

—Hasan bey bizim paralar nerde.

Hasan Bey:

—Siz haftalık alıyorsunuz demiş

Mehmet:

—Evet, bizim paraları ver de eve erzak alalım demiş.

Hasan Bey:

—Pardon sizin paralar aylık demiş.

Aradan bir ay geçmiş

Mehmet:

—Paralarımızı alabilir miyiz, artık

Hasan Bey:

Bir hafta sonra vereceğim demiş aradan günler haftalar aylar geçmiş. Zeliha ile Mehmet tarlaya gittiklerinde kimseyi göremediler. Komşulara sordular komşulardan biri

Onlar dolandırıcı herkesi işe alıp sebzelerini meyvelerini topladıktan sonra bir ay geçtikten sonra ortadan toz olurlarmış. Zeliha ve Mehmet bu duruma çok üzölmüş. Evlerine gitmişler son paralarıyla yemek almışlar. İyice fakirleşmişler.

Mehmet yılbaşına kadar kâğıt toplamış. Zeliha ise evlere hizmetçiliğe gitmiş. Yılbaşın da Mehmet dışarı çıkmış yolda yürürken yerde bir kağıt parçası bulmuş o kağıt parçası aslında 1 trilyonluk çekmiş buna hemen Zeliha'ya götürdü. Bu çeki hemen paraya dönüştürüp kendilerine saray ve eşyalar almışlar. Aradan 60 yıl geçmiş Zeliha 83, Mehmet 87 yaşındaymış.

Bir gün aniden Mehmet nefes alamayıp kalp krizi geçirip vefat etmiş. Aradan bir hafta geçtikten sonra Zeliha abisinin ölümüne çok üzüölüp yataklara düştü o da vefat etti. Akrabaları bu duruma çok üzüölse de Zeliha ve Mehmet artık başka dünyadalardı.

BÜŞRA SARICI

SABIR

Bir zamanlar Mustafa adında akıllı, zeki, çalışkan bir çocukmuş. Ahmet ise çok tembel derslerine hiç çalışmazmış. Ahmet, Mustafa'yı çok kıskanmış. Hep Mustafa gibi olmak istemiş. Bir gün Ahmet, Mustafa'yı çok kıskanmış. Çünkü Altan Öğretmen bir soru sormuş. Soru 9x3'müş. Mustafa çok hızlı bir şekilde cevap verince öğretmeni onu tebrik edip ona hediye vermiş.

Mustafa diğer öğrencilerden çok öndeymiş. Onu sadece Ahmet değil bütün sınıf kıskanmış. Öğretmenler, Mustafa'nın çalışkan bir öğrenci olduğu için kendileriyle gurur duyuyormuş.

Altan Öğretmen bir öğretmen arkadaşına senin an başarılı öğrencin kim, diye sorduğunda cevap alamazmış. Ama o soru Altan Öğretmen'e sorulduğunda hemen Mustafa dermiş.

Bir gün Mustafa yine bir soruya doğru cevap vermiş ve öğretmen demiş ki Mustafa sen sınıfın en başarılı en zeki öğrencisisin sürekli sorduğum sorulara cevap veriyorsun. Bu yüzden sana yarın bir hediyem olacak dedi. Mustafa çok sevinmişti. Zil çalmış, Mustafa koridora çıkmıştı.

Ahmet sınıf arkadaşlarını toplayıp, Mustafa'yı kıskandıkları için Mustafa'yı erkekler tuvaletinde sıkıştırmışlardı. Mustafa'nın gözü morarmış, dudağı patlamıştı. Herkes derse girince Altan Öğretmen:

—Mustafa sana ne olmuş böyle, dedi.

Mustafa:

—Arkadaşlarım beni kıskandıkları için beni dövdüler, dedi ve Altan Öğretmen şok oldu. Altan Öğretmen, Ahmet'te dâhil herkesi disipline verdi. Ama Altan Öğretmen'in son sözü şöyle oldu;

—Çocuklar, kıskandığınız için böyle bir şey yapmanız doğru değil, demiş.

Bir ay sonra Ahmet bir daha böyle bir şeyin olmaması istemediği için derslerine çok çalıştı, sabretti, direndi. Sonunda beş ay sonra Ahmet Mustafa'nın seviyesine ulaşmıştı. Mustafa ve Ahmet artık çok iyi arkadaşları. Artık onları bütün sınıf kıskanıyorlardı.

Mustafa:

Arkadaşlar, sizin bizi kıskanmanıza gerek yok. Sizde de çalışma hevesi, isteği olsa sizde aynı bizim gibi çalışkan, zeki, akıllı öğrenciler olunuz, dedi.

Tüm sınıf aynı Mustafa'nın dediği gibi bir yıl boyunca sabrederek, direnerek Mustafa ve Ahmet gibi oldular. Çalışkan olduklarında meğerse sabredip, direnerek çalışırsak her şeyi başarabiliriz, dediler.

Altan Öğretmen'e yılın en iyi öğretmen ödülünü verdiler. Altan Öğretmen, öğrencileriyle gurur duyuyordu.

Altan Öğretmen;

Sizleri çok seviyorum ve gurur duyuyorum, dedi. Bunu karne-nize çok yansıtacağım dedi ve karne gününde herkesin performans notlarının hepsi 100'dü...

BÜŞRA SARICI

KARBELAZ

Karbeyaz, çiçek kokusunun sardığı, insanların samimi ve merhametli olduğu, güzel sesli kuşların susmak nedir bilmediği, içinde her türlü sokak hayvanının bulunduğu ve temiz mi temiz bir mahallede yaşıyordu.

Sokak kedisi olmasına rağmen tüyleri bembeyazdı, göz kamaşırtırdı.

Mahalle sakinleri Karbeyaz'ın tüyelerinin her zaman kar gibi beyaz olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden ona "Karbeyaz" diyorlardı.

Karbeyaz, iyi hoştı ama kimsenin bilmediği kötü bir huyu vardı. İnsanlara çok iyi davranıyordu, fakat hayvanlara karşı çok farklı davranıyordu. Diğer hayvanlarla hep dalga geçerde:

- "Sizin benim gibi güzel ve temiz tüyeleriniz yok! Çirkinsiniz." der ve onları küçümserdi. Özellikle siyah hayvanlara:

- "Sizi gidi çirkinler sizi! Gidin yanımdan, karizmamı ve güneşimi engelliyorsunuz" derdi.

Bir gün öğlen saatlerinde Karbeyaz sokakta dolaşmaya çıkmıştı. Karbeyaz'ı gören büyük küçük herkes onu sevmeye, tüyelerini okşamaya ve hatta kucaklarına alıp onu öpmeye başlıyordu.

Beyaz kedi de bunlardan çok hoşlanıyordu ve mırılayarak kuyruğunu kaldırıp onların etrafında sürtünerek dolaşıyordu.

Yürümeye devam etti.

Karnı tok olan kedimiz gölgelik bir alan buldu. Yanındaki sıcak yag gününde onu serinletiyordu. Gölge veren ağacın altına uzanıp dinlenmeye başladı.

O sırada simsiyah, aç ve kirli bir köpek Karbeyaz'ın yanına geldi ve:

—Merhaba kedi kardeş" dedi ve bunu fırsat bilen Karbeyaz:

—Ne istiyorsun köpek!” diyerek köpeğin nazik tavrını tersledi.
Köpek istifini bozmadan:

—Çok açım...” köpek daha lafını bitirmeden:

—Kirlisin, tabi benim gibi beyaz tüylerin yok. Çirkinsin!” dedi.
Köpek bu duruma çok bozuldu. Üzgün halde hemen oradan ayrıldı.

Kedi hiç bir şey olmamış gibi yatmaya devam etti. O sırada da Karbeyaz’ın yanına cırtlak sesli bir karga geldi:

—Merhaba kedi kardeş, çok susuzum...” diye konuşurken karga sözünü bitirmeden kedi araya girdi:

—Kirlisin. Çirkinsin!” dedi.

Karga, oradan ayrıldı.

Kedi yatmaya devam etti. Ama içten içe bir huzursuzluk duymaya başlamıştı. Tüylerine dokunan iki tane küçük el hissetti. Ve hemen yattığı yerden doğruldu. Etrafına bakınca onu dürtenin bir fare olduğunu gördü.

Bu fare kediden daha parlak ve beyaz tüylere sahipti. Kedi ile fare yan yana gelince kedinin tüyleri hafif grimsi oluyordu.

Kedi bu durumdan hiç memnun kalmadı. O, en beyaz hayvan olmak istiyordu.

Birden fare konuşmaya başladı:

—Kargaya ve köpeğe yaptığın bu davranış iyi mi?” dedi.

Kediye yaptığının yanlış olduğunu ve böyle devam ederse etrafındaki tüm arkadaşlarını kaybedeceğini söyledi.

Ama Karbeyaz, buna aldırmaz etmedi.

Aradan bir gün geçti ve Karbeyaz bir evin önüne yattı. Her zaman olduğu gibi çocuklar onu sevmek için yanına geldi.

O sırada bir grup serseri genç oradan geçiyordu. Serseriler çocuklara sataşmaya başladı. Çocuklar kaçıyordu.

Birden bir köpek görüldü. Bu, Karbeyaz’ın küçümsediği köpekti. Köpek hemen serserileri kovalamaya ve bazılarını ısır-
maya başladı.

Bunu gören mahalle sakinleri köpeği kahraman ilan etti. Ve adına "Karabaş" koydular.

Artık mahallenin gözdesi Karabaş'tı. Kedi bunu çok kıskandı. Aklına farenin söyledikleri geldi. Karbeyaz, sevmek için güzel olmanın gerekli olmadığını anladı.

Gidip karga ve köpekten özür diledi. Onlar da Karbeyaz'ı affettiler. Onlarla güzel bir arkadaşlık yapmaya başladı.

Karbeyaz, artık çok iyi bir kedi olmuştu.

ELİF NAZ OKUYUCU

YAĞMURLA GELEN DOST

Yağmur, yağmur, yağmur...

Camdan dışarı, uzaklara, diğer evlere, yollara, insanlara...

Herkeste bir telaş, bir telaş... Yağmur sabah 9 civarı başlamıştı ve giderek şiddetleniyordu. Camdan dışarı bakıyordum. Hemen yan odadaki televizyonda yayınlanan haberlerden "şiddetli yağmur uyarısı, ardından soğuk hava nedeniyle dolu gelmesi bekleniyor, kış soğukları geldi", "son dakika İstanbul'da yağmur uyarısı!" sesleri geliyordu. Ben İstanbul'daki, 11 yıllık hayatımda hiç bu kadar yağmur görmemişim. Yollarda birikmiş sulardan tutun, insanların dizlerine kadar uzanan çizmelerinden içerisine bile sızan sulara. Evlerin çatılarından akan sulardan tutun, pencereye baksanız da yağmurdan gözükmeyen mahallemize.

Evde kat kat giyinsek de üşüyoruz. Ailemizde en rahat kişi kardeşim. Hem kalın giyinmiş (annem bunu abartarak; zıbın, atlet ve kazak) hem de üzerine iki kat yorgan örtmüştü. Sıcacık bir şekilde derince uyuyordu. Haberlerin sonunda çıkan "hava durumu" bölümünü dikkatle seyrediyordum. "İstanbul için 4 günlük hava durumu tahmini; yarın yağmurlu, Pazar günü yağmurlu, pazartesi günü yağmurlu, Salı günü için ise yine yağmurlu diyordu. Hava tamamen yağmurlu olduğundan hasta olmam çok sakıncalıydı. Bu yüzden kendime daha iyi bakmalıyım.

Odamdan hiç çıkmadan yatağımın yanındaki büyük camdan dışarıyı izliyor, arada sırada televizyondaki haberlerde bir değişiklik var mı diye bakıyordum. Ama bunu yapmaktan sıkılmış bir şekilde yanımdaki pembe çekmecenin üzerindeki yeni alınan kitabımı aldım ve okumaya başladım. Ama okurken ikide bir dikkatim dağılıyordu.

Artık bundan bezmiş bir şekilde camdan dışarı baktığımda, yağmurun hızlanmış olduğunu ve fırtına gibi yağdığını gördüm.

Uykum iyice bastırılmıştı. Yağmur sesi nedense benim uykumu getirmişti. Bir anda ağabeyim odaya girdi:

- "Ne haber prenses? Yine kitap mı okuyorsun? Uykun gelmedi mi hala senin? Üşümüyor musun da? Hadi yat bakalım, sabah erken kalkman gerekiyor, yarın senin kursun benim ise etüdüm var ve bunun için beni uyandır. Hadi iyi geceler sana!" dedi.

- Ağabey sen 14 yaşında değil misin? 8 yıldır eğitim görürsün, hala alışmadın mı? Hem ben niye seni uyandırıyorum ki? diye cevap verdim.

- "Ağabeye cevap verilmez! Çeneni yorma ve hemen yat." diyerek yanağımdan birkaç kez makas alıp sözünü bitirdi. Odadan çıkarken ışığı söndürdü ve kapıyı kapattı.

Daha sorduğu sorulara bile cevaplarını almadan çıkması bana çok doğal geliyordu artık. Çünkü bunu her zaman yapıyordu. Ama ben bu gün ona soracaktım!

Karanlığın içine gömüldüğümü hissettim bir an. Odanın karanlığı çok korkunç geliyordu bana. Yağmur sesinden başka ses yoktu odada. Benim garip ve değişik ağabeyim büyüsem de karanlıktan korktuğumu bilmesine rağmen bunu bilerek yapıyordu. Hemen gece lambamı açtım ve odamı az da olsa aydınlattım. Bu, korkumu biraz yatıştırmıştı.

Hemen yatağımdan indim ve odamın ışığını açtım. Artık ailemin yanına gidebilirdim. Pembe odamdan çıkıp, ailemin yaşam alanına, annemin isteğiyle tasarlanan her şeyi beyaz ve krem rengi olan salona geçtim. Ağabeyim bana bakıp;

-Esin, sen uyumadın mı?

-Emrah ağabey sen bana onca soru sordun, sorularını cevapsız bırakmamalısın ve daha cevaplarını beklemeden hemen ışığı söndürdün, odadan çıktın. Bende uyuyamadım, uykum kaçtı, sanırım birazcık korkmuş ve acıkmış olabilirim.

Bu sözümün ardından annemin mutfaka gittiğini ve hemen hızlıca güzel bir meyve tabağı hazırladığını gördüm. Heyecanla beklemeye başladık. Ve beklenen an!

Ağabeyim ile ben aynı anda:

-Meyveeee!

Dedik. Annem muz, elma, üzüm ve mandalina koymuştu.

Hemen yemeğe koyulmuştuk. Hatta o kadar yemeğe dalmıştık ki babamın dediklerini duymamıştık bile:

-“Kızım, oğlum! Önce ellerinizi yıkayın” dedi babam. Ağabeyim buna cevap vermez ise olmaz:

—Klasik doktor, dedi. Babamın imalı bakışları karşısında hemen ellerimizi yıkadık ve tekrardan oturma odasına gelip meyvelerimizi afiyetle yemeğe devam ettik.

Ardından annem, kışın içimi harika olan sıcak çikolata yapmıştı. Ağabeyim ile benim en sevdiğim şey sıcak çikolatadır. Biz tam bir çikolata delisiyiz. Hatta şu krep hamurlarının içine süt yerine çikolatalı süt koyup, içine ekmeğe sürülen çikolatadan sürüp, yanında da çikolatalı süt içebiliriz, yanına tatlı olarak ta çikolatalı pasta yiyip, çikolata kanseri nedeniyle ölebiliriz. Annem de bunu bildiğinden bize sıcak çikolata yapmıştı. Sıcak sıcak içmiş ve içimiz ısınmıştı.

Benim nedense hep bir şeyler içince uykum gelirdi. Annem beni uyutmak istediğinde işte böyle yapardı ve ben hemen anlardım, uyumamakta direnmeye çalışırdım. Bu konuda ağabeyim bana yardım da ederdi, çünkü biz birbirimizi tamamlıyorduk. Bu lafı babam çok kullanırdı ve bizde artık kullanmaya başlamıştık.

Şimdi uykumuz gelmişti işte. Hemen uyumak istiyorduk. Saat 11 olmuştu. Babama baktık çünkü babam bu konuda titiz, hatta çok titizdir. Birbirimize baktık ve hemen odalarımıza doğru yürüdük.

Hızlıca pijamalarımı giydim ve dişlerimi fırçaladım. Ardından anneme, ağabeyime ve babama “iyi geceler” dedim.

Yatağımın yanına geldim. Yorganı üzerime çekip kafamı yastığa koydum. Sonra kafamı yastığa koyduğum gibi uyumuşum, ne bir rüya, ne de daha önce, yani az önce yaşadıklarımı hatırlıyordum. Hatta (nasıl bir yorgunluksa artık bu) o kadar yorulmuşum ki ışığı kapamaya gayretim bile olmadan hemen derince uyumuştum...

...

Sabah iyice dinlenmiş, enerjik ve oldukça aç uyanmıştım. Uyandığım da saat 7 idi. Annem çoktan uyanmış ve ağabeyim ile bana kahvaltı hazırlamaya başlamış. Üzüm suyu, (bazen bunun yerine sıcak çikolata da içtiğim oluyor) haşlanmış yumurta, peynir,

zeytin, salatalık ve domates. Ağabeyim için her gün rutin olarak hazırlanan patates kızartmasını saymıyorum bile artık. Hemen yatağımdan çıkıp elimi, yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Üzerimi değiştirdim. Ağabeyimi erkenden uyandırdım.

Kahvaltıya hemen başladık. Aşırı aç olduğumdan önüme çıkkanı yiyordum artık. Bunu gören ağabeyim alaycı bir tavırla:

-Aç balık. Sakin ol! Bizde açız elbet ama bu bir prensese hiç yakışmadı, dedi.

İçimden ben bu lafları cevapsız bırakmam dedim ve:

-Ağabey, bana artık prenses demeyi bırakır mısın?

“Sen küçükken” diye söze başladı annem:

-Kızım sen küçükken. Her halde 4-5 yaşlarındaydın. Sen hep “ben prensesim” derdin. Ağabeyin o zamanlarda 8-9 yaşlarındaydı. Ve bu sözünü o zamanlarda bile söylerdi. Yani bu alışkanlığından kurtulamadı.

Ağabeyim hemen atıldı:

-Anne, o bir kere alışkanlık değil. Onu ben Esin'i kızdırmak için yapıyorum, dedi.

-Ağabey, beni kızdırmak eğlenceli mi? dedim.

-Evet, çünkü sen kızınca çok komik ve tatlı oluyorsun. Senin o halini sevdiğimden yapıyorum. Kötü mü? Diye cevap verdi ağabeyim bana.

-Neyse çocuklar hemen kahvaltınızı yapın ve doğru okula, dedi annem.

Hemen sofradan kalkıp sırt çantalarımızı aldık. Evden çıkıp dışarıda servisin gelmesini bekliyorduk.

Ve servis geldi! Hemen ellerimizi havaya kaldırıp sağa, sola sallamaya başladık. Servisin bizi görmesini sağlamaya çalışıyorduk. Bu aralar da sisten gözüküyorduk. Biz de bu sayede kendimizi fark ettiriyorduk.

Servisin büyük, beyaz kapısı otomatik bir tuş ile açıldı ve yüksek basamaklarını adımlayarak içine girdik. Ardından yerleri-

mize oturduk. Ağabeyim ile ben telefonlarımızı çıkarıp (annem hala telefon kullanma yaşımın gelmediğini söylüyor ama babam izin veriyor) kulaklık ile müzik dinleyerek okul yolunu tuttuk.

Serviste kimse konuşmadan, bazıları uyuyarak, bazıları (bizim gibi) müzik dinleyerek ve bazıları ise kitap okuyarak yol alıyordu. Camdan dışarı bakmak güç olsa bile dışarıyı izlemekten her zaman keyif aldığımdan etrafı seyrediyordum.

İstanbul'da azıcık bir yağmur yağsa trafik kilitlenir ve araçlar çok zor hareket ederdi. Bu esnada dışarıdaki bir kız çocuğu, benim çok dikkatimi çekmişti.

Bu kız hemen hemen benim yaşlarımda ve sırtındaki çanta ile bu felaket yağmurda yürüyerek okula gidiyordu.

Ayakkabıları su geçirmez değil, çantası ise ince kumaştan yapılmış, ders kitaplarını ve defterlerini taşıyacak kadar dayanıklı ve büyük değildi. Kızın saçları uzun, siyah ve dalgalıydı. Ama doğru düzgün taranmamıştı. Kızın dikkatimi çeken bir özelliği ise elindeki yarım ekmeği, kupkuru, sadece bir ekmeği, kupkuru bir ekmeği. Bu yarım ekmeği bayatlamış ve tatsız tuzsuz olmalıydı, hatta o kadar kuruydu ki kızın elinde olmasına rağmen ekmeği parçalanıp yere düşüyordu ve kopup dağılıyordu. Kız çocuğunun herkes gibi sağlıklı bir vücuda sahip olduğu düşünülemezdi, çok ince, zayıf ve güçsüz görünüyordu. Ve sanırım topaldı. Çünkü kız düz ve doğru bir şekilde yürüyemiyordu. Kız, biz nereye gidersek oraya gidiyordu. Servis hızlandı ve ilerledi, kız çocuğu bizim arkamızda kalmıştı.

Camdan dışarıyı seyretmeye devam ediyordum ama aklım hala o kızdaydı.

En sonunda okulun duvarları, avlusu ve bahçesi yakından gözükmeye başladı. Yavaşta ilerleyip bahçeye girdik ve servis durup kapısı açıldı.

Hemen servisten ağabeyim ile indim ve merdivenlerden sınıfımızın bulunduğu kata çıktık. Yerime oturdum. Ve ilk dersimiz Fen ve Teknoloji idi. Hemen yerime oturarak defterimi ve kitabımı çıkarıp öğretmenin gelmesini bekledim.

Kısa bir süre sonra öğretmen geldi, herkes ayağa kalktı, selamlaştık ve dersimize geçtik.

Teneffüs zili çaldı ve biraz hava almak için okulumuzun bahçesine çıktım. Dışarıda harika bir meltem vardı. Uzun saçlarımı tarayarak, okşayarak geçti. Yüzümü ferahlattı. Yürümeye devam ettim.

-Ahhhh! Ayağım! diye yüksek sesle bağırdım.

-Hey, sakın ol! Ben hemen nöbetçi öğretmeni çağırayım diyerek birisi benimle konuşmaya başladı. Bu sesi hayatımda hiç duymamıştım. Ama şu an bunu düşünmeye vaktim yoktu. Çünkü canım çok yanıyordu. Ben yere düşmüş olduğumdan yüzünü görmüyordum. Acı içerisinde sese doğru yüzümü çevirdiğimde, bana yardım eden kızı servisle okula gelirken yolda gördüğüm kıza benzettim.

Daha bunun ne olduğunu bile anlamadan nöbetçi olan Fikri öğretmenimiz geldi:

- Ne oldu sana Esin? Düştün mü, ayağın acıyor mu? diye panikle peş peşe sorular soruyordu.

- Evet. Hem de çoooooooooook diye acıyla karşılık verdim.

- Tamam, sakın ol. Kanamıyor zaten. Sadece kızarmış ve biraz derisi soyulmuş. Şimdi pamuğa antiseptik solüsyon sürüp yarayı temizleyeceğiz ve yara bandı ile üzerini kapatacağız. Sonra da Hiç acımayacak, dedi Fikri Öğretmen.

Ama çok ayağım çok acımişti, kanama hissettim, baktım görünürde hiçbir şey yoktu. Hala acıyan dizim arada sırada aniden sızlıyor, acıyordu, uyuşuyordu. Birden:

- "Sevgili öğrenciler, teneffüs sona ermiştir, iyi dersler" diyen bir ses duydum. Kafamı kaldırdım. Bir de ne göreyim! Tüm okul başıma toplanmış. İçlerinden ağabeyim, telaşla koşarak yanıma geldi. Arkadaşlarıyla beni yavaşça kaldırdı ve beni sınıftaki sırama kadar götürdü. Ben sınıfa gelene kadar zaten herkes benim başımdan geçeni öğrenmiş, beni sınıfta bekliyorlardı.

Sınıfa girmemin ardından Müdür Yardımcısı Murat Bey sınıfa girdi ve:

- Çocuklar! Arapça öğretmeniniz Gamze Hanım bu gün izinli. Bu nedenle 2 dersiniz boş geçecek. Lütfen ses yapıp, diğer sınıfları rahatsız etmeyin. Tamam mı? Başkan kim? diye sordu.

Başkanımız Derya ayağa kalkarak, benim Hocam dedi.

Murat Bey:

- Tamam o zaman. Başkanın sözünü dinleyin, gürültü yapmadan serbest çalışma yapabilirsiniz diyerek, bizi uyarıp sınıftan çıktı.

Başkanın sözünü dinlemek şartıyla sessizce Sinem'le konuşmaya başladım. Sinem benim yanımda oturuyordu. Ve yardımsever bir kızdı. Ben yere düşüp yaralandığımda benimle çok ilgilendi. Ben başımdan geçenleri Derya duymadan, sessizce anlatmaya başladım:

- Ben bahçede dolaşmaya çıkmıştım. Yürürken etrafa bakıyordum ki dalmışım. Bir anda önümdeki taşı görmemişim, takılıp düştüm ve sonrasını biliyorsun.

Aslında olan biten her şeyi anlatmamıştım

O kızı? O kimdi, kimin nesiydi? Tanımıyordum onu. Ama o beni tanıyor olabilir miydi acaba? Hem tanıyorsa bana neden yardım etsin ki zaten?

...

Teneffüs zili tekrar çalınca, ayağımın acısının azaldığını fark ettim. Yavaş adımlarla o kızı bulmalıyım diye düşüncelere dalarak koridorlardan ilerleyip bahçeye çıktım. Yine yalnız başıma bahçede dolaşıyordum. O kızı arıyordum. Ve işte orada! Kızı görünce mutluluktan havaya zıpladım. Kız sesi duymuş olmalı ki arkasını döndü. Beni görünce hızla koşmaya başlamıştı, ben de kızın arkasından dizimdeki acıya aldırmadan hızlıca koşmaya başladım. Anlamsız bir kovalamacaya düşmüştük. Ben onu takip ediyordum. Arada sırada duraksayıp dinleniyordu ama yine de ona yetişemiyordum.

Var gücüm ile koşuyor ve kıza sesleniyordum. Kız beni duymadan, aldırış etmeden koşmaya devam ediyordu.

En sonunda kız durdu ve bana baktı:

- Senin adın Esin, dedi.

- Evet, nereden bildin? diye sorduğumda,

- O konuyu geç sen. Çok uzun hikâye, diye cevap verdi.

- Tamam, anladım. Sonra öğrenirim onu. Peki, Senin adın ne? diye sordum.

- Ben Şirin. Şirin Kocakök. Köyümüzde bana "Şirine" derler. Köy demişken, ben Karslıyım, Kars'ın bir köyünden. Oralardan göçerek buraya geldik. Sen nerelisin? dedi.

- Ben Esin. Esin YAZICI. Bana her yerde Esin derler. Yani benim bir takma adım yok. Ben Bartınlıyım. Karadeniz'in Batısında yemyeşil doğasıyla çok güzel bir şehir Bartın. Bartın'ın etrafı ormanlarla çevrili güzel bir köyündenim, dedim.

Kızla konuşurken arada sırada heyecanlanıyordum. Kızın okul üniforması çok kirli ve eski idi. Saçları dağınıktı. Ama o bundan habersiz veya aldırış etmez bir biçimde, hoş bir samimiyet ile benimle konuşuyordu.

Kıza en sonunda sordum:

- Niye benden kaçıyordun?

- Ben, dediğim gibi Kars'tan göçerek geldim. Aslında annem ve babamı hiç görmedim. Nasıl birileri olduklarını da bilmiyorum. Annem bana hamileyken, babam askerlik görevini yapıyormuş. Görev esnasında askerde şehit olmuş. Ardından annem beni doğururken, doğum sırasında vefat etmiş. Bana da hep teyzem baktı. Teyzemin dediğine göre, annem ve babam birbirlerini çok severmiş. Ama çocuk da isterlermiş. Benim doğumumu dört gözle bekleyen babam, beni daha göremeden öldü. Annem beni 9 ay karnında taşıdı, ama o da beni göremeden öldü. Hep teyzemi annem gibi gördüm. O beni koruyup kolladı, dedi.

Kızın gözleri dolmuş, göz damlaları pıtır pıtır dökülüyordu. Elleri titriyor ve sürekli yutkunuyordu. Anlatmakta güçlük çekiyordu. Ben:

- Tamam, yeter. Anladım, zorlama kendini diyebildim sadece. Sen hangi sınıftasın?

- 5/D, sen?

- 5/A. Şirin ben de seni tanıyorum. Sadece isminin Şirin olduğunu bilmiyordum, dedim. O da heyecanla:

- Nereden tanıyorsun diye sordu. Ben de uzun hikaye, dedim gülümseyerek.

Bu esnada ders zili çaldı ve:

“Görüşürüz iyi dersler Şirin!” diyerek yanından ayrıldım. O da:

- “Sana da Esin!” diyerek yüzünde hafif bir tebessümle sınıfına doğru yürüdü.

Kızı düşündükçe içim acıyordu. Düşünsenize; annenizi ve babanızı görmemiş, anneniz ve babanız da sizi hiç görmemiş. Ve teyzeniz ile kalıyorsunuz! Sizin düşüncenizi bilmem ama benim için çok zor olurdu. Şirin’e çok üzüliyordum.

...

Dersler dersleri kovaladı. Aynı benim Şirin’i kovalamam gibiydi. Eve geldim, ödev yaptım, yemek yedim, ders çalıştım, oyun oynadım, dişilerimi fırçaladım ve yattım.

Sabah pazar günü olduğundan biraz geç uyanmıştım. Yine her zaman yaptığım gibi kahvaltımı yaptım, ödevlerimin başına oturdum. Büyük pembe masamın rahat mı rahat, yumuşak mı yumuşak olan, pembe renkli dönen sandalyeme oturdum. Yere eğilip bordo renkli çantamın içindeki not defterimi elime alıp, çıkarttım. Masamın üstüne koydum ve açtım.

İçinde şunlar yazıyordu:

Matematik kitabı: Sayfa 68-71-73-74 yap, 69 deftere yaz, dosyayı çarşambaya kadar yapıp deftere yapıştır.

Türkçe: 5 tane özdeyiş bulup, söyleyenleri ile deftere yaz.

Sosyal kitabı: Sayfa 54-55 yap, ünite sonundaki testi çöz.

İngilizce: Defterinize kendinizi tanıtan bir paragraf yazın.

Bu ödevler bana tuhaf tuhaf bakıyordu sanki. Özellikle Matematik öğretmenimiz coşmuştu yine. Ödev, ödev, ödev...

Saat daha 12 iken bir anda 16 olmuştu. Yani bu ödevleri ancak kısa molalarla 4 saatte yapabilmıştım.

Ödevlerden sonra biraz kitap okudum, anneme evi toplamasında yardım ettim. Sonra babamla hafta içinde işlediğimiz konuları tekrarladık. Oyun oynadım. Akşam yemeğini yedim, biraz daha kitap okudum, ağabeyimle biraz Mangala oyunu oynadım.

Ardından odama geçip çantamı hazırladım, sütümü içip dişlerimi fırçaladım ve yattım.

Başımı yastığa koyduğumda dışarıdaki yağmur sesi çoğalmıştı. Pencereye vuran yağmur damlaları gözümün önünde adeta Şirin'i canlandırdı. Yaşamı ve başına gelenler beni çok etkilemişti. Bir ailem olduğu için Allah'a şükrederek uyumaya çalıştım.

...

Pazartesi günü yine servis ile okula gittim, sıraya girip gür bir sesle İstiklal Marşı'mızı okuduk;

Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!

...

Hakkıdır, hakka tapan milletimin istiklal!

İstiklal Marşı'ndan sonra sınıflarımıza dağıldık. İlk dersimizden sonra hemen 5-D sınıfına, yani Şirin'in yanına gittim. Şirin bana geçenlerde onu nereden tanıdığımı sormuştu. İşte şimdi ona her şeyi anlatacaktım:

-Hadi anlat.

-Tamam, başlıyorum bekle.

-Eeeee? Beni nereden tanıyorsun? diye ısrarla soruyordu.

İçimi dökmeye başlıyordum:

"Şirin, ben geçen yağmurlu günde servisle okula gelirken bir kız gördüm. Bu kız hemen hemen benim yaşlarımda ve sırtındaki çanta ile bu felaket yağmurda yürüyerek okula gidiyordu.

Ayakkabıları su geçirmez değil, çantası ise ince kumaştan yapılmış, ders kitaplarını ve defterlerini taşıyacak kadar dayanıklı ve büyük değildi. Kızın saçları uzun, siyah ve dalgalıydı. Ama doğru düzgün taranmamıştı. Kızın dikkatimi çeken bir özelliği ise elindeki yarım ekmektir, kupkuru, sadece bir ekmek, kupkuru bir ekmek. Bu yarım ekmek bayatlamış ve tatsız tuzsuz olmalıydı, hatta o kadar kuruydu ki kızın elinde olmasına rağmen ekmek parçalanıp yere düşüyordu ve kopup dağılıyordu. Kız çocuğunun herkes gibi sağlıklı bir vücuda sahip olduğu düşünülemezdi, çok ince, zayıf ve güçsüz görünüyordu. Ve sanırım topaldı. Çünkü kız

düz ve doğru bir şekilde yürüyemiyordu. Kız, biz nereye gidersek oraya gidiyordu. Servis hızlandı ve ilerledi, kız çocuğu bizim arkamızda kalmıştı.” dediğimde; Şirin birden bire yüzü düştü ve hemen sordu:

- Esin, sen gerçekten benimle arkadaş olmak istiyor musun?

- Evet, hem de çokkkk, diye cevap verdim.

- Peki, sen benim hangi özelliğimi sevdi ki? Benim senin gibi yeni ayakkabılarım yok. Çantam sağlam değil. Sağlıklı beslenmiyorum, topalım. Senin gibi zeki, sağlıklı değilim, çok arkadaşım yok. Benim tek arkadaşım sensin? dedi.

- Ben de senin yardımsever, tatlı ve doğru sözlü olmanı sevdim. Tam bir arkadaşısın.

- Yani senin için dış görünüş önemli değil mi? diye gözleri parıldayarak sordu.

- Tabi ki de değil canım. Sen ne sandın? der demez, aniden bana sarılıp ağlamaya başladı:

- Sen gerçek bir dostsun. Daha önceki kızlar hiç benimle bu kadar iyi arkadaş olmamıştı. Sağ ol Esin, dedi. Ben de kendisine:

- Sen beni nereden tanıyorsun? diye sorduğumda ders zili çalmıştı, ben de boş ver Şirin, önemli olan bundan sonraki dostluğumuz diyerek yanından ayrılıp sınıfıma gittim.

İşte Şirin ve Esin... Bundan sonra sıkı bir dost oldular, yağmurla gelen dostluk onları sarmıştı adeta...

ELİF NAZ OKUYUCU

DOST

Kurtuluş savaşının ilk yıllarıydı Türkiye dört bir yandan düşman işgalinin altında. Canla başla savaşıyordu. Bu cesur ve güçlü kahramanlardan olan Adem cephede göğüs göğse düşmanla savaşmak için can atıyordu. Ne var ki öte yandan Perihan Hanım cephede şehit düşmesinden çok korkardı. Bu hayattaki tek can yoldaşı oğlu Adem olduğu için onu kaybetmek istemiyordu. Ne kadar güçsüz ve ihtiyarlayıp yorgun olsa da, oğlu Adem'in bir dediğini iki etmeden elinden geldiğince onun ihtiyaçlarıyla ilgilenirdi.

Adem annesinin çabalarının aslında nedenini bilse de annesine her zaman " Sen bana her zaman bu kadar yardımcı oluyorsun söz veriyorum ben de savaşa katılıp senin için ve tüm Türk halkı için vatanı geri almaya yardım edeceğim." diyerek annesini derin düşünceler içinde bırakırdı.

Perihan Hanım bir gün Adem'i yanına çağırdı. Adem annesini yaşlı gözlerle gördü. Annesine neden ağladığını sordu. Perihan Hanım Adem'e yıllardır söylediği bir yalanı açıklayacaktı. Sana babanın yıllar önce hastalanıp öldüğünü söylemiştim ama bu doğru değildi onu İtalyan askerlerinin öldürdü, dedi. Buna çok sinirlenen Adem neden bunu daha önce söylemedin anne, diyerek annesine sitem etti...

Perihan Hanım oğluna " Aslında ben bunu senden diğer askerlere kinlenmemen ve savaşa gitmemen için söylememiştim. Ancak dün gece rüyamda sen babanın şehit olduğunu öğrenip benden habersiz askere gidiyordun. Ben bunu öğreniyor, sana bir mektup yazıyordum. Fakat cevap gelmiyordu, bir daha da seni hiç göremiyordum." dedi.

Adem duvarda asılı duran babasının tabancasını aldı ve annesine bakarak Allah'a emanet ol anne, diyerek savaşa katılmak için evden ayrıldı...

Adem yürüyor yürüyordu içten içe düşüncelere dalmıştı. "Acaba orada nasıl arkadaşlarım olacak arkadaşım olacak mı? Veya hemen

şehit mi olacağım gibi sorular sorarak yürüyordu. Birden ağaçların arkasından bir ses geldi Adem saklanarak sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştı. Ses gittikçe yaklaştı ve bir insan olduğu anlaşılır bir şekilde görüldü. Elinde bohçası vardı Adem saklandı ve onu izledi. Daha iyi bakınca onun bir erkek olduğu anlaşılıyordu. Kendi kendine "Geri mi dönsen yoksa kalsam mı" diyerek düşünüp duruyordu. Adem adamın yanına yaklaşıp adını sordu: "Adım Ender" diyerek cevap verdi". Ne işin var burada?" dedi Adem. "Savaş katılmak için geldim" dedi Ender. Adem bu kişinin de kendisiyle aynı kaderi paylaşıyor olduğunu görünce birlikte gitmeyi teklif etti, Ender teklifi kabul etti. Ve birlikte gitmeye karar verdiler.

Birlikte cepheye yaklaştıkça silah sesleri gittikçe artıyor ve dayanılmaz bir hal alıyordu. Bu durum Ender'i çok rahatsız etmiş olacak ki Adem'e geri dönmeyi teklif etti. Bu teklifi duyan Adem kulaklarına inanmadı. "Ben seni cesur bir asker sandım sana güvendim ama sen benim güvenimi sarstın nasıl bana böyle bir teklifte bulunursun sen nasıl bir Türk askerisin?" diyerek Ender'in üzerine üzerine yürüdü. Ender yaptığı hatanın farkına vararak pişmanlığını dile getirdi.

Ve birlikte ilerlemeye devam ettiler cepheye vardıklarında komutanlarının talimatı üzerine üniformalarını giyip cephedeki askerlerin arasına karışıp siper vaziyetini aldılar.

Helalleştikten sonra birbirlerini göremez halde düşman askere kurşun yağdırmaya başladılar. Başlarının üzerinden geçen kurşunlardan korunarak savaşımaya çalışıyorlardı.

Adem belli bir zaman sonra etraftan gelen inleme seslerinin arasından tanıdık bir sesi duyar gibi oldu. Sesin geldiği tarafa doğru ilerledi, komutanım! diyerek bağırarak sesin Ender'den geldiğini anladı. Ender sanki son nefesini verir gibi inliyordu. O anda Adem yerde yatan Ender'e yardım etmek için eğildi fakat şiddetli bir ses duydu.

Denize doğru baktığında düşman askerinin karaya çıktığını fark etti. Ender'i güvenli bir yere çekti fakat ayağında şiddetli bir acı hissetti o anda vurulduğunu anladı ve kendini kurtarmaya çalışırken Ender'in düşman askeri tarafından esir alındığını fark etti düşman askeri Ender'in kafasına silah dayamıştı.

Adem, Ender'in esir olmaması için elinden geleni yaptı fakat acıya daha fazla dayanamayıp bayıldı. Uyandığında bir odada ona silah tutan düşman askeriyle karşı karşıya kalmıştı ne yapacağını bilmez bir halde ecelinin geldiğini düşünüyor ve dualar ediyordu.

Bir yandan da enderin başına ne geldi acaba öldü mü diyerek gözleriyle enderi aradı ancak sadece siyah duvarlar vardı. Sonra birkaç kişi içeri girdi ellerinde su bidonları vardı.

Adamlar Adem'e su uzattılar sudan şüphelenen Adem suyu yere döktük ve plan yapmaya başladı.

Su getiren adamlar çıktıktan sonra tek kişiyle mücadele etmesi daha kolay olur diyerek adamların çıkmasını bekledi. Çıktıkları anda adamın üstüne atlayıp silahını almayı planlıyordu. Oda ne adamlar içeri bir çuval getirip bırakmışlardı acaba o çuvalda ne vardı.

Derken adamlar çıktı Adem biraz kendine gelmişti ve içerde kalan askerin dalgınlığından faydalanıp onu etkisiz hale getirdi.

Ve getirdikleri çuvalı açtı gözlerine inanamadı çuvalda Ender vardı. Ender çuvalda baygın haldeydi Adem silahına baktı iki tane kurşunu kalmıştı. Ayağının ağrısında çok bitkin düşmüştü tekrar düşmanla mücadele edebilecek durumda değildi. Daha sonra Ender kendine geldi vurulmuştu bitkindi su bidonlarından su içti. İki de birlikte su içtiler biraz kendine gelen Ender, Adem'in ayağındaki yaraya baktı bir bezle sardılar ve İtalyan askerlerinin uniformalarından giyip İtalyanların doktorlarına tedavi oldular.

Hastaneden iyileşmiş bir şekilde ikisi de taburcu oldukları gün Adem sevinçli bir şekilde

Ender'e iyi misin dedi fakat Ender'den yanıt alamıyordu. Hastane çıkışında iyim dedi senin bacağın nasıl diyerek Adem'e gülümsedi. Fakat Adem'in yüzü gülmüyor cepheye kalan askerleri düşünüyordu. Ne olacaktı şimdi cepheye geri dönmeyecekler miydi, dönüp vatani kurtarmak adına ellerinden geleni yapmak istiyordu. Bunu Ender'e sordu fakat Ender'den beklediği yanıtı alamadı. Ender tekrar dönmeyi düşünmediğini söyledi

Adem Enderin ne kadar korkak olduğunu bu gün daha iyi anlamıştı. Onunla arkadaş olsa da bu dostluğun gerçek olmaya-

cağını düşündü. Sonra sinirli bir şekilde Ender'e bakarak sen çok korkaksın ve ben bu konuda korkaklık etmene tahammül edemiyorum. Eğer fikrinde kararlı isen seninle burada yollarımız ayrılıyor Ender, diyerek Ender'e veda etmek istedi.

Ender, Adem'e hüzünle bakıp ayrıldılar. İkisinin de akılları birbirlerinde kalmıştı Adem cepheye vardığında arkadaşlarıyla hasret giderdi fakat akli Enderden bir an olsun gitmiyordu. İçi hiç rahat değildi. Bir içini çok büyük bir korku sardı ve Ender'in yardıma ihtiyacı olacağı endişesiyle bir anlığına cepheden ayrılıp Ender'in peşine düştü. Bunun için üniformasını düşman askerinin üniforması olan İtalyan üniformasıyla değiştirdi ve İtalyan askerlerinin arasına karıştı.

İtalyanların Türk askerlerini esir aldıkları alana gidip Ender'i aramaya başladı. Bir müddet ilerledikten sonra bir çığlık sesi duydu. Ve sese doğru ilerledi ve yerde yatan birini gördü.

Yerde kanlar içinde yatan Ender'den başkası değildi. Son kez arkadaşına sarıldı.

Arkadaşı İtalyanların arasına gizlenip onların sırlarını öğrenmeye çalışırken kim olduğu anlaşılıp düşman askeri tarafından vurulmuştu. Ender son nefesini verirken kelimeyi şahadet getirerek şehit oldu. Adem arkadaşının gitmesine çok üzüldü. Ama böyle şerefli bir şekilde ölmesinden dolayı içi çok rahattı. Adem arkadaşına olan son görevini yerine getirdi. Ve onu toprağa verdikten sonra içersindeki vatan aşkıyla tekrar düşmana karşı gelmek için yeni planlar yapmaya başladı. İşgal altındaki ülkesine karşı kendini borçlu hissediyordu.

Komutanından iznini alarak yanına asker arkadaşlarını alıp İtalyanların bulunduğu bölgeye gizlice girip karargâh bölgelerine gece baskını yapıp onları gafil avlayacaklardı. Ve bir gece gizlice hazırlanıp çıktılar.

Düşman askeriyle çetin bir mücadele vermeye başladılar düşman askeri kendilerinden dört kat fazla olmasına rağmen bir adım bile geri adım atmadan içlerinde olan iman gücü ile başarılı bir baskın yaptılar ve karargâh bölgesini çökerttiler.

Bu başarılı baskından sonra Adem komutanı tarafından üstün başarı belgesi ile Ödüllendirildi. Vatanımızın sizler gibi canını hiç

düşünmeden cephede göğüs göğüse savaşıacak imanlı askerler olduğu sürece Türk Milletinin asla yenilmeyeceğini söyledi.

Adem bu başarı belgesini şehit olan arkadaşı Ender için ve tüm şehit arkadaşları için kabul ettiğini söyledi.

Adem annesine, babasına ve vatanına olan borcunu henüz ödemediğini düşünmüyordu ve bu yolda canını verene kadar savaşmak için Allah'a her zaman dua ederek cephede mücadele etmeye devam etti.

ESMA DEFNE ŞİMŞEK

İSLÂMÎ KABUL

Merhabalar, benim adım Şeyma, benim adım dokuz yıl önce Jessica idi. Müslüman olunca adım Şeyma oldu. Ben yirmi sekiz yaşındayım. Şimdi size önce biraz doğduğum yerden sonra da Müslüman olma sürecimden bahsetmek istiyorum.

Ben Amerika Teksas'ta doğdum. Annemin adı Jennifer, babamın adı ise Tom idi . Ben yirmi bir yaşına kadar Hristiyan olarak yaşadım. Bu dinde Hz. İsa'ya ve Allah'a tapılıyordu. Tabii şimdi Allah'a da inanıldığını duyunca bu dinin neden sakıncalı olduğunu merak edeceksiniz. Ben size açıklayayım, bu dinin sakıncalı olmasının sebebi Allah'tan başka şeylere de ilah gözüyle bakılmasıdır. Neyse devam edelim. Küçükken genellikle neden putlara taptığımızı düşünürdüm. Kendi ellerimizle taştan veya başka bir şeyden yaptığımız putlar bize nasıl nimet ve rızık verebilirdi, nasıl bizim ilahımız olabilirdi ki. Hz. İsa'ya gelirsek, o da bizim gibi insan. Kendisi bile hayattayken halka sadece Allah'a inanmalarını söylemiştir fakat o öldükten sonra halk ona ilah gözüyle bakmıştır.

Çocukluğumda hep Müslümanlığı araştırdım. Bana en mantıklı gelen din İslam'dı çünkü tek bir İlah var. Yüce Rabbimizin dediği gibi birden fazla ilah olsaydı düzen sağlanamazdı.

On dört yaşına geldim. Bir gün anneme:

—Anne neden sadece Allah'a inanmıyoruz, diye sordum

Annem çok mantıksız olan şu cevabı verdi:

—Allah'ın tek başına bu everene hükmetmesi çok zor. Ona yardım eden başka ilahlar da vardır, dedi.

Bu cevap bana hiç açıklayıcı gelmedi. Bu evreni yaratan ilah o kadar kudretli olmalı ki hiçbir yardımcıya gerek duymamalı diye düşündüm. Bir süre bu konu aklıma takıldı. Bundan başka bir şey düşünemedim.

Aradan üç yıl geçti ben on yedi yaşındaydım. Hala çok mutsuzdum. Çünkü kimse beni anlamıyordu. Zor durumlarda

sığınabileceğim rabbim hakkında neredeyse hiç denilecek kadar az bilgiye sahiptim. O'na nasıl yaklaşıp nasıl şükredeceğimi bilmiyordum.

Bir akşam anne ve babama Müslüman olma fikrimden bahsettim.

Babam:

— Sen nasıl olurda dininden saparsın! Git bu evden, seni artık evladım olarak görmüyorum!

Ben:

--- Ben kendi isteğimle gidiyorum.

O günden sonra annemi ve babamı bir daha hiç görmedim. Kendimle yaşıt Müslüman ve Türk arkadaşımın yanına yerleştim. Hem arkadaşımdan yavaş yavaş İslam'ı öğreniyordum hem de üniversiteye hazırlanıyordum. Aradan biraz zaman geçti, İslam'ı artık bayağı biliyordum.

Arkadaşım Elif:

—İslam'ı bayağı biliyorsun, neden hala Müslüman olmuyorsun?

— Bilmiyorum.

—Ne demek bilmiyorum?

—Bilmiyorum işte.

--- Hadi biraz özgüvenli ol.

—Belki de hala hazır değilimdir.

—Belli, hâlâ hazır değilsin.

—Evet.

—Olsun, ben her zaman yanında olacağım.

— Çok teşekkür ederim, iyi ki varsın.

— Eee okulun nasıl gidiyor?

--- Eh işte.

— Neyse, ben bize birer kahve yapayım yorgunluğumuzu alır .

Üç ay sonra

Çok heyecanlıydım çünkü Türkiye'ye uçak bileti almıştık. Üniversiteyi Elif'le beraber Türkiye'de okuyacaktık. Heyecandan geceleri gözüme uyku girmiyordu. İkimiz de hazırlıklara başlamıştık.

Saat gece on ikiydi. Bir saat sonra uçağa binecektik. Elif biraz gergin gözüküyordu

Ben:

--- Elif ne oldu neden gerginsin?

Elif:

— Başörtülü olduğum için herkes bana bakıyor.

— Umursama onları onlar ne derse desinler.

— Tamam umursamıyorum.

— Hadi kalkalım uçağın kalkmasına az kaldı.

Uçağa bindik.

Elif uçakta kendisine dik dik bakan kadına:

— Ne bakıyorsun, başörtülüysen bundan sana ne, diye bağırdı.

Kadın şaşkın bir şekilde arkasına yaslandı

Ben:

— Elif kaç kere dedim sana? Takma onları kafaya.

Elif:

— Tamam, bir an kendime hâkim olamadım.

Aradan iki saat geçti, uçaktan inmiştik. Elif'in babasından kalan evine gittik. Hemen çalışmaya başladık. Çünkü üniversite sınavına iki gün kalmıştı.

Sınav günü geldi çattı. Sınava girdik, çıktığımızda ise içimiz hala ferahtı. Bir kafede biraz oturup konuştuk. Sonra eve geri geldik. Bugün sınav sonuçlarını aldık. İkimizde neredeyse taban puan yapmıştık. İkimiz de aynı üniversiteye gidecektik.

Akşam oldu, banyoya gidip abdest aldım. İçeri girdim oturdum, büyük sevinçle ve titrek bir sesle:

--- Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu , diye Kelime-i Şehadet getirdim .

Artık ben bir Müslüman'dım. Namaz, oruç, hac bana da farzdi. Elif'le beraber akşam namazı kılacaktık. Elif'in yardımıyla şalı başıma bağladım. Elif bana önceden namazı ve namazda okunacak dua ve sureleri öğrettiği için zorlanmadan namazımı kıldım.

Dokuz yıl sonra

Artık evliydim, eşim Mustafa, oğlum Muhammed ve kızım Hatice ile beraber yaşıyordum. Artık bir ailem vardı ve de zor durumlarımda sığınabileceğim çok kudretli bir Rabbim vardı. Güle güle arkadaşlar hadi Allah'a emanet olun.

GÖKNUR UZUNTAŞ

SON PİŞMANLIK FAYDA ETMEZ

Sıcak bir yaz günüydü. Güneş yüksek binaların arasından ışığını yayıyordu ortalığa. İnsanlar serinlemek için genellikle ya serin içecekler yiyordu ya denize ya da havuza girip serinliyorlardı.

Nevin Teyze kocaman ve yüksek binalar arasında kalan gecekonduda tek başına yaşıyormuş. Nevin Teyze'nin hastalığı onun yaşamını daha da zorlaştırıyormuş. Nevin Teyze gününü namaz kılarak, Kur'an okuyarak ve yanına hiç uğramayan, halini hatırını sormayı akıllarına bile getiremeyen evlatlarına dua ederek geçiriyormuş. Evlatları onu sadece dara düştüklerinde ya da para gerektiğinde para istemek için arıyorlarmış.

Nevin Teyze bu duruma çok üzülüyormuş ama evlatlarını ne olursa olsun çok seviyormuş. Her zaman acaba şimdi nasıllar, ne yapıyorlar, bir sıkıntılar ya da sorunları var mı diye düşünüyormuş. Arada sırada da bir trafik kazasında vefat eden beyi Hasan Beyi düşünüp dertlenirmiş.

Nevin Teyze bu yaşadığı zorluklara rağmen dayanıyor. Diremiyor sabrediyor ve isyandan kaçınıyordu. "sabır, sabır ve sabır" bu söz Nevin Teyze'nin ağzından hiç düşmüyormuş. Nevin Teyze'yi hayatta dik tutan ve zorluklara karşı gelmesini sağlayan iki şey vardı bunlar sabır ve inançtı.

Nevin Teyze'nin yaşadığı zorluklardan birisi de baş ağrısıydı. Ne zaman namaz kılariken secdeye gitse başı ağrıyor ve dönüyormuş ama Nevin Teyze baş ağrısına katlanarak beş vakit namazını her gün tam vaktinde eksiksiz kılıyormuş.

Nevin Teyze bir sabah, sabah namazı için kalktı ve abdest aldı. Sonra yatak odasına gidip niyet etti ve namazın sünnetini kılmaya başladı. Birinci rekât ikinci rekât derken sünnet bitti. Sonra niyet edip farzı kılmaya başladı. Farzın ikinci rekâtında alnını secdeye koydu ve bir daha oradan kalkamadı.

Ondan uzun süre haber alınamadığı için polisler kapıyı kırıp eve girdiler. Onu yatak odasında alnı secdede ölü buldular. Yüzünde hala güzel bir tebessüm vardı. Bunu duyan evlatları annelerinin değerini anneleri öldükten sonra anladılar.

GÖKNUR UZUNTAŞ

TARİHE AÇILAN KAPI: ÇANAKKALE

BÖLÜM 1: BABAMI HATIRLATTI BANA

Aniden, sınıfta birsessizlik belirdi. Herkes, öğretmenimiz indediklerini kafalarında kurguluyordu. Ama benim aklıma o an yalnızca babam geldi. Babam, 1981’de İstanbul’da, doğuştan engelli bir birey olarak, hayata gözlerini açmış. Ama babam, engelli olmanın asla engel olmadığını düşünerek, kendisini hep teselli etmiş. Babamın bu zor zamanlarında annesi: Kadriye Nenem, elinden tutmuş. Kadriye Nenem, her gün babamı, fizik tedaviye götürürmüştü. Bir gün Kadriye Nenem, babamı fizik tedaviye götürdüğünde, Doktor Sinan Bey,

— Fatih’in durumu artık, ameliyat ile tedavi edilebilir seviyeye geldi. Kadriye Nenem,

—Gereği neyse, gecikmeden yapalım Sinan Bey.

Doktor Sinan Bey,

—Tabii, eğer isterseniz yarın başlayabiliriz.

Kadriye Nenem,

—Çok sağ olun, Sinan Bey.

Gibi bir diyalog geçmiş.

Ertesi sabah, Kadriye Nenem, Şevki Dedem ve babam ameliyat için hastaneye gitmişler.

Babamın, başarıyla atlattığı bu ameliyattan sonra, Kadriye Nenem, babama bir sürprizi olduğunu söylemiş. Babam tahmin edilemeyecek kadar çok sevinmiş. Bu onun sağlıklı bir şekilde olan, ilk gezisi olacaktı. Ertesi sabah, babam uyandıktan sonra hemen hazırlanıp, yola çıkmışlar. Nenem, halen babamı nereye götüreceğini, babama söylememiş.

Kadriye Nenem, “Geldik evlat.” deyince, babam karşıdaki yazıyı okumaya çalışmıştı.

—ÇA-NAK-KA-LE ŞE-HİT-Lİ-Ğİ

Çanakkale Şehitliği! demiş babam.

Kadriye Nenem,

—Oğlum, Çanakkale Şehitliği, seni ne zamandır getirmek istediğim bir yerdi. İçeriye girdiğimizde, sana her şeyi anlatacağım.

İçeriye girdiklerinde, babam çarpışan mermileri görünce,

—Anneciğim, bu nedir?

Kadriye Nenem,

—Oğlum, istersen sana direkt Çanakkale Savaşı'nı anlatabayım. Babam,

—Olur anne.

Kadriye Nenem,

—Oğlum, Çanakkale Savaşı, tüm ordunun seferber olduğu, liselerin savaşta şehit olan öğrenciler için mezun öğrenci veremediği, anaların, babaların evlatlarını gururla, alınına kına yakarak gönderdiği, Beşiktaş, Fenerbahçe, Galatasaray gibi takımların bir çok oyuncusunun şehit verdiği bu savaşın tek sonucu, aziz şehitlerimizin ve gazilerimizin kanıyla yazılan bağımsızlık oldu. İşte bu sebeplerden dolayı, 18 Mart Çanakkale Zaferi, tarihimizin en önemli günlerinden biridir.

—Bilir misin, Yılmaz Bakar'ın Kurtuluş Savaşı ile ilgili olan şiirini?

Babam,

—Bilmiyorum. Anne, bana o şiiri okur musun?

Kadriye Nenem,

—Tabii, dedi ve okumaya başladı.

Bütün cephelerde verdik savaşı,

İzmir'de denize döktük kalleşi.

Dünyada yoktur, Türk'ün eşi,

Böyle bir savaştan, zaferle çıktık.

Daha sonra babam, anne neden yazar İzmir’de döktük kallesi? diye sormuş. Kadriye Nenem, bekle demiş ve devam etmiş, oğlum, sence iki merminin havada çarpışma olasılığı nedir? diye sormuş. Babam, bence olanaksızdır anne, demiş. Kadriye Nenem ama Çanakkale Savaşı’nda olmuş yavrum, demiş. Babam, anne yoksa...

Kadriye Nenem, evet oğlum, az önce gördüğün, Çanakkale’de havada çarpışan mermilerdi, demiş. Düşüncemin yarısında öğretmenim beni uyandırdı, dalmışım.

Ayla Öğretmenim,

—Ne oldu Ömer, daldın gittin?

Ben ise,

—Öğretmenim, siz Çanakkale deyince, benim aklıma babam geldi, dedim.

Daha sonra sınıf arkadaşımız Sude, gezinin izin kâğıtlarını doldurmaya başladı. Boyum uzun olduğu için, en arkada oturuyorum. Bu yüzden, kâğıt en son bana geldi. Doğru ya! Ben size hala gezinin ne olduğunu söylemedim değil mi? Hemen söylüyorum, sınıfça evet, sınıfça Çanakkale Şehitliği’ne gideceğiz.

Çıkış zili çaldı. Servise bindim ve sınıfta yarım kalan düşüncelerimi tamamlamaya başladım. Devamı ise şöyle...

Babam, anne az önce Galatasaray, Beşiktaş, Fenerbahçe’den de şehidimiz vardı diyordun, anlatır mısın? diye belirtmiş. Kadriye Nenem, başlamış anlatmaya, oğlum Türk ordusunun 250.000 (iki yüz elli bin) kayıp verdiği bu Çanakkale Savaşı’nda resmi kayıtlara göre: Galatasaray’ın 23, Fenerbahçe’nin 5, Beşiktaş’ın 2 futbolcusu şehit düşmüştür, demiş. Açıkçası, bu bilgiden çok gurur duyduğumu söyleyebilirim. Bu arada bana bunları anıları olarak babam anlattı. Neyse konumuza devam edelim.

Daha sonra babam, anneme anne ben bunlardan ne çıkarabilirim, diye sormuş.

Kadriye Nenem ise, “Oğlum bir er için, ailesinden daha önemli bir şey vardır. O da vatan sevgisidir. Bu gün burada gördüklerini unutma oğlum. Ben senin iyi bir er olabileceğine inanıyorum.

Babam, “Merak etme anne, ben de er olacağım inşallah.” İşte böyle... Şimdi ise akıllarda ki soru şu: Baban asker oldu mu? Hemen

cevap veriyorum: Evet babam asker oldu, hatta şehit bile oldu. Özel Kuvvetler Birliğinde görev yapıyordu babam. O, bizden çok uzaktaydı. Ayda yılda bir görüyordum onu. Kaç defa gördün babanı diye sorarsanız, 10-15 ya vardır ya yoktur.

Babamın Tim arkadaşlarından biri için merminin önüne atladığını duymak...

Her neyse... Eve geldim. Annem,

—Neden gözlerin dolu, Ömer diye soruyordu.

Ne desem acaba? Eğer anneme, babamı hatırladım dersem, annem üzülür. Annem üzülürse, ben de üzülürüm. Ben ise,

—Bir şey olmadı anne. Dışarıda soğuk vardı, gözüme vurdu, dedim.

Hemen çantamdan, izin kâğıdını çıkardım. Annem, kâğıdı doldurup imza attı. Birlikte beni, yarına hazırladık, yarın çok maceralı geçecekmiş gibi geliyordu bana. Annem, mutfağa gitti. Ben de odama gittim. Aslında biliyor musunuz, ben babamı çok özledim! Keşke o da benimle olsa, o imzalarsa benim kâğıdımı. Veli olarak o gelse benle!

2.BÖLÜM: RÜYAM

Saat 10.00 olmuştu. Annemin içeriden” Ömer yatmaya niyetin yok mu, hadi yat! Yarına enerjik olman lazım” sesini duydum. Ama ben kitabımdan ayrılamıyordum. Vehbi Vakkasoğlu'nun, “Çanak-kale’de Şahlananlar” adlı eserini okuyordum. Az sonra annem geldi, babam olmadığı için birlikte uyuyorduk. Kitabımı bırakıp, yattım. Bu gece rüyamda, babamı gördüm. Bu rüyayı görmem iyi oldu. Çünkü neredeyse babamın yüzünü unutmuştum.

Rüyamda, babam beni Çanakkale Şehitliği'ne götürüyordu. O da, Kadriye Nenem gibi bana rehberlik yapıyordu. Bu rüya beni çok hayal kırıklığına uğrattı. Keşke şuan babamın yanına gidebilseydim, değil mi?

Şimdi ise kararsız kaldığım bir şey var: Bu rüyayı anneme söylemek ya da söylememek. Sence? Ben söylememe kararı aldım. Çünkü annem üzülebilir. Annem üzülürse, ben daha çok üzülürüm!

Peki, veli olarak kim gelecek benimle? Annem gelemez. Çünkü o öğretmen, işi vardır onun. Tabii ya! Kadriye Nene! O benim gelecektir, eminim. Yıllar sonra ilk defa bu kadar mutlu olabilmiştim, heyecanım gözlerimden okunuyor. Nasıl uyuyacağım ben şimdi!

3.BÖLÜM: KADRIYE NENE'NİN ŞAKASI!

Sabah, Kadriye Nene, bizim evimize geldi. Ben, onun benimle gelmesini ondan çok rica ettim. Aslında buna gerek yoktu, kabul edeceğinden eminim!

Kadriye Nene, yufka yüreklidir. Onu, tüm aile çok sever. Ayrıca o benim biricik nene!

Bazen nenenin haline çok üzülüyorum! Çünkü ben babamın şehit olduğunu duyunca boğazımda bir düğüm olmuştu. Acaba Kadriye Nene ne hissetti? Bunu, ona sormayı çok istedim, ama hayır, asla olmaz! Çünkü belki yıllar sonra zorla unutmıştı. Ona hatırlatmak istemiyorum.

Az önce, unuttu dedim değil mi, bakmayın siz bana, hiç unuttur mu Kadriye Nene? Hayır, tabii ki de! Annem, mutfaktaydı. Bize kahvaltı hazırlıyordu. Sonra Kadriye Nene de annemin yanına gitti. Ben de, televizyonu açtım. Film izlemeye başladım. Sonra içeriden Kadriye Nene geldi. Kadriye Nene, bana, benimle gelebileceğini söylüyordu. Kendi çok kötü hissettim. Ağlamamak için, kendimi çok zor tuttum.

Ama nene, hiç bir şeyi çaktırmamaya özen gösteriyordum. Nene, üzgün gözüküyordu. Ben de öyle! İçimden, Kadriye Nene ne olur benimle gel, diyordum. Uzun zaman sonra, bu kadar mutlu olabildiğimi ve olabileceğimi düşünüyordum. Fakat öyle değilmiş. Ah nene ne olur değiştirsen ya kararını! Hadi canım nene, bana üzgünce bakma, ne olur!

Neneden ses çıkmıyordu ve halen çok üzgündü. Neden gelmiyorsun, diye sormak geliyordu içimden, ama söyleyemezdim. Çünkü nene çok seviyorum. Zaten, bana yardımcı olan üç kişi var: annem, nene ve öğretmenim.

Of nene! Ne olur fikrimi değiştirdim de. Yoksa gidemem ki! Ben de babamın ayak bastığı yere ayak basmak istiyorum. Ben de

babamın adının yazılı olduğu yeri görmek, öğrenmek istiyorum. Vatan sevgimin, babamınki gibi ikiye katlanmasını istiyorum! Hepsini söylemek geçiyor içimden. Ama halen ortam sessiz. Sadece nenemin ve benim, üzgün bakışları var, o kadar. Annem ise halen kahvaltıyı hazırlıyor.

Annem de gelemeyecektir benimle, eminim. Ama beni düşünmediğinden falan değil, gerçekten işi olduğundan. Ama ben bunu tabi ki de anlayışla karşılarım. Çünkü annem geleceğın, askerlerini, doktorlarını, mühendislerini, avukatlarını, mimarlarını yetiştiriyor.

Nenem, ilk defa beni bu kadar hayal kırıklığını uğrattıyor. Ben halen çok şaşkıyım. Tek merak ettiğim soru ise şu: benimle neden gelmiyor?

Acaba yanlış bir şey mi yaptım?Onları üzdüm mü?Acaba, babamı özlediğimi anlamışlar da bana mı kızıyorlar!?

Daha sonra içeriden annem geldi. Sofraya tabakları getiriyordu. Kalktım ve anneme yardım etmeye başladım. Sonra Kadriye Nenem de yardım için kalktı ama ben izin vermedim. Neneme kıyamazdım.

Birlikte kahvaltı yapmaya başladık. Annem, çok güzel bir menemen yapmıştı. Gönlüm, el vermese de annem, anne ben kiminle gideceğim, diye sordum. Annem, ben öğretmeninle konuştum. Onun velisi gibi gözükeceksin, dedi.

O an, başımdan aşağıya kaynar sular döküldü! Oysaki benim hayalimde, Kadriye Nenem'in bana rehberlik yapması vardı! Kahvaltımı yaptıktan sonra, hazırlandım. Servisi beklerken, Kadriye Nenem yanıma geldi. Önce güldü, sonra annem ve nenem, şaka! diye bağırıyorlar.

Kadriye Nenem, "Evlat ben seni hiç yalnız bırakır mıyım?"dedi. Bırakmazsın tabi ninem benim! dedim.

Servis geldi, bindik ve gittik.

BÖLÜM 4: ÇANAKKALE ŞEHİTLİĞİNDEYİZ

Çok geçmeden, geldik. Nenemin bana bir rehberden daha çok rehberlik yapacağından emindim. Karşıda: DUR YOLCU! Bilmeden bastığın bu toprak bir devrin battığı yerdir! yazıyordu. Nenem'e tam olarak nerede olduğumuzu sordum. Nenem, Gelibolu Yarımadasında olduğumuzu söyledi.

Nenem, bana her şeyi anlatmaya başladı. Seyit Onbaşı'nı sordum neneme. Nenem ise bana,

—Oğlum, Seyit Onbaşı, Havran İlçesinde Çamlık Köyü'nde dünyaya geldi. Yılıni çıkaramadım. Ama aklıma geldiği zaman söyleyeceğim. Babasının adı Abdülkadir idi. Kusura bakma, oğlum, yaşlılıktan isimleri karıştırdım. Babasının adı, Abdurrahman'dı, annesinin ki galiba Emine idi. Evet, evet Emine idi.1909 yılında askerliğe atandı.1910 yılında Balkan Savaşları'nda görev yaptı. Biliyor musun oğul, Çanakkale Savaşların da gösterdiği o kahramanlıkla adını Türk tarihine yazdırdı Seyit Er.18 Mart Deniz Savaşı'nda 215 okkalık mermiyi üç kez aldırarak namlusun ucuna sürmüştü.

—Peki, ama neden neneciğim?

—Çünkü Rumeli Mecidiye Tabyası'nda ayakta kalabilen tek top vardı. Onun da mermi kaldıran vinci bozulmuştu.

—Mermiyi kaldırdığını biliyordum, fakat nedenini bilmiyordum. Nene ne iyi insanmış Seyit Onbaşı.

—Öyledir oğlum. Bir de dünya tatlısı bir kızı vardı, onun.

—Gerçekten mi nine, peki adı neydi?

—Adı Ayşe'ydi, oğul. Devam edelim, oğlum. Seyit Onbaşı 1918 sonbaharında köyüne dönmüştü. Asıl işi, ormancılık ve kömürcülüktü, buna devam etti.1934 tarihinde yürürlüğe konan soyadı yasasıyla "Çabuk" soyadını aldı. 1939 yılında akciğerlerindeki rahatsızlıktan dolayı vefat etti. Benim gözlerim dolmuştu, Ayşe'nin durumundayım ben de. Kim bilir, o neler hissetmişti? Nenemden daha birçok erin hayatını öğrendim. Gezi, sona erdi.

BÖLÜM 5:KADRIYE NENEM KAYIP

Eve döndük. Anneme gezimizi anlattım. Sonra Kadriye Nene'm evine döndü. Sabah, annem beni okula bıraktı, sonra işe gitti. Akşam, her zamanki gibi Kadriye Nene'min bize gelmesi gerekiyordu. Ama halen gelmemişti. Annem aradı, aradı ama cevap yok. Annem ve ben montlarımızı giyip, Kadriye Nene'mize bakmaya gittik. Kapıyı çaldık, çaldık ama açan yok.

Annem,

—Hadi oğlum, polise gidelim

—Tamam, hadi gidelim anne dedim.

Polise gittik. Her şeyi anlattık. Polis Amca,

—Çilingiri çağırdınız mı?

Annem,

—Hayır, çağırmadık.

Polis Amca,

—O zaman, adresi verin bize. Çilingir çağıralım. Annem ve ben de koşarak oraya gittik. Çilingir geldi ve kapıyı açtı. O da ne! Kadriye Nene'm yok! Peki neredeydi o?

Polis Amca,

—Merak etmeyin, bulacağız.

Annem,

—Polis Bey, kayıp ilanı verelim. Belki, çevreden görenler olmuştur.

Polis Amca,

—Ninenizin, adını ve soyadını alabilir miyim acaba?

Annem,

—Kadriye Demir

Polis Amca,

—Fotoğrafı var mı yanınızda?

Annem,

—Buyurun, bu.

Polis Amca,

—En kısa sürede bulunacaktır, merak etmeyin.

Annem,

—Teşekkürler, Polis Bey.

Polis Amca,

—Bir şey değil, siz gidebilirsiniz.

Annem, telefon numarasını bıraktıktan sonra gittik.

Ertesi gün, telefon geldi. Hemen oraya gittik.

Polis Amca, Kadriye Nene ve ya ona benzeyen biri evin yakınındaki bankta ölü bulundu. Muhtemelen kalp krizi geçirmiş, teşhis etmeniz gerek, diyordu. Annem, içinden ben ise dışımdan ağlıyordum, tutamıyordum kendimi. İnşallah, nenem değildir. Allah'ım eğer o, ninemse ne yaparım ben!

Az sonra, içeriden annem ağlayarak geldi ve o kişinin nenem olduğunu söyledi. İkimiz de kendimizi tutamıyorduk. Size bahsetmiş miydim bilmiyorum ama nenem hep er olmamı istemiştir. Ben de onun ve vatan için er olacağım!

15 YIL SONRA... BÖLÜM 6: EVLENİYORUM

Annemin de desteğiyle er oldum sonunda. Ben de babam gibi er oldum. Annem, her gün bana, evlenme çağımın geldiğini hatırlatıyordu. Ben de ona biliyorum ana biliyorum diyorum.

Bir gün görevden geldim. Annemle uzun uzun konuştuk bu konuyu. Annem, bir kız bulduğunu söyle bana ve fotoğrafını gösterdi... Ertesi gün, kızla buluştuk. Ona asker olduğumu söyledim. Bunu hoş karşılamaz diye düşündüm ama daha çok bundan gurur duymuştu ve benden kesin kararlıydı.

Benim de gönlüm vardı. Evlendik. Çok zor oldu ama bizim iki kız çocuğumuz oldu. Ece ve Beril. Onlar için o kadar üzülüyordum ki!

Çünkü bir gün onlarda benim yaşadığım sıkıntıları, zorlukları yaşayacaklardı.

BÖLÜM 7: ŞEHİT OLMA VAKTİ GELDİ

Bir gece çocukları yatağa gönderdikten sonra içime bir sıkıntı düştü uyuyamadım.

Kalktım, kısık sesle televizyonu açtım.

Sonra bir telefon geldi. Komutanımdı arayan. Hayır ola inşallah diyerek açtım telefonu. Komutanım, "Ömer, çok önemli bir görev emri var. Ailenle helalleş ve acilen gel!" dedi. İçimde bir şey vardı, bu sefer şehit olacaktım galiba!

Hemen, hanımı uyandırdım. Ona anlattım olan biteni.

—Hakkını helal et!

—Helal olsun. Çocukları da öp, gel. Çocukları, öpmeye gittim odalarına. Ece ve Beril uyandılar. Bana neler olduğunu sordular.

Ben de, tüm olanları anlattım. Onlara, çocukluğumda yaşadıklarımı yaşayacaklarını söyleyemedim bir tek! Operasyona gittim, vuruldum...

***Tüm Şehitlerimize Allah'tan Rahmet Diliyoruz,
Ruhları Şâd Olsun...***

MELİKE BALARI

SON PİŞMANLIK GERÇEKTEN DE FAYDA ETMİYOR!

Merhaba çocuklar, ben Elif Naz. Sizlere uzay ile ilgili bir anımı anlatacağım. Elif Nine, hadi anlat! Dediğimizi duyar gibiyim. Tamam, tamam anlatıyorum.

Benim, ortaokulda bir öğretmenim vardı. Daha doğrusu on yedi tane vardı. Ama içlerinden bir tanesi Türkçe derslerimize giren Oktay Öğretmenimdi. Oktay Öğretmenimizi hepimiz çok severdik. En sevdiğim öğretmenim, Sümeyye Öğretmenim. Onun yeri çok ayırdı. Oktay Hoca'mda öyledir, çok şakacı biriydi. Malum, yılların tecrübesi vardı Oktay Öğretmenimizde.

Ama öğretmenlerimin hepsini çok seviyorum. Hepsi benim için çok kıymetlidir.

Ta ki, çok övdüğüm, Oktay Öğretmenim, çok konuşmamdan sıkılıp, uzay mekiği yapıp, beni uzaya fırlatana dek! Ne yaptım size Oktay Öğretmenim?

Ama yok neymiş, "Son pişmanlık fayda etmez."miş.

Neyse, devam edelim. İşte, Oktay Öğretmenim, çok konuştuğum için beni uzaya gönderdi, dedim ya...

Tek yapmamış bu işi, yanında Sercan Öğretmenim de varmış! Aslında ben derste hiç konuşmazdım ki! Sercan Öğretmenim ve Oktay Öğretmenim, mekiğe yollamışlar beni!

Kalktığımda bir de baktım, koskoca yerde ben tekim! Çok korktum, çok! Canım öğretmenlerim, bir daha konuşmam çıkarın beni diye, her ne kadar bağırsam da, beni çıkarmadılar, duymadılar beni! Sonra su içmek için kalktım, baktım yere basamıyorum! Bu sefer, uzayda olduğumdan kesin emindim!

Sonra, şurada kestireyim dedim! O da olmadı, tavanda kaldım. Of ama ya! Acaba, Sercan Öğretmenimle, Oktay Öğretmenim ne yapıyor! Ben burada, uçarak uyku peşinde olayım, Sercan Öğretmenim orada "Gökyüzünde Yıldızlar" konusunu işlesin! Olacak iş mi bu?

Keşke abimle yer değiştirsek. O buraya gelse, ben eve gitsem! En azından burada suyunu muyunu benden istemez!

Sabah yine kalktım, aynaya baktım. Saçları dik birini gördüm, çığlık attım! Ama o benmişim! Öz çekim yapayım dedim, telefon uçtu! Gitti güzelim Samsung!

Sonra, aklıma David Almond'un "Dünya Büyülü Bir Yer" adlı eseri geldi aklıma. Düşünmeye başladım, acaba öyle mi diye? Ama olsun, benim saçlarım böyle, aynı Sercan Öğretmenime benzedi!

Oktay Öğretmenim, Sercan Öğretmenim ve Mahmoud Öğretmen de dâhil tüm öğretmenlerimi çok seviyorum. Elif Naz da dâhil tüm sınıf arkadaşlarımı da seviyorum. Hikâyem tamamen kurgudur! Sadece eğlendirmek amaçlı yazılmıştır.

MELİKE BALARI

TİLKİ VE GEYİK

Bir varmış, bir yokmuş. Günün birinde kurnaz tilki ormanda yürürken çok sıkılmış. Kendi kendine "Bir şeyler düşünmem lazım." demiş. Kurnazdı, ama ilk defa aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Karşıdan gelen geyik,

—Selamünaleyküm, Tilki kardeş. Nasıl gidiyor, durumlar nasıl?

Tilki,

—Aleykümselâm. Allah razı olsun arkadaşım. Şükürler olsun. Ölmedik, yaşıyoruz. Sizi sormalı?

Geyik,

—Sorma tilki, başıma neler geldi neler...

Tilki,

—Neler geldi kardeşim?

Geyik,

—Hani bizim şu tavşan var ya...

Tilki,

—Eeeee ne olmuş bizim tavşana?

Geyik,

—Beni kandırdı, başka arkadaşım olan biri için topladığım havuçların hepsini yedi.

Tilki,

—O zaman, dersini verelim bizim tavşana. Sence de vakti gelmedi mi artık?

Geyik,

—Haklısın, sanırım geçen bizim kuşun yemini çalıp, arkadaşına götürmüş.

Tilki,

—Geyik kardeş, bunlar tüm her şeyi çalıp, bir depo yapıyor olmasınlar!

Geyik,

-Haklısın! Olabilir. Hadi ne duruyoruz, arayalım şu tavşanı, ama bir sorunumuz var!

Tilki,

—Nedir bu sorun?

Geyik,

---Eeee bir planımız yok!

Demeye kalmadı, Tilki,

—Ben orasını hallettim geyik kardeş, sana izlemek ve sabretmek kalıyor geriye. Benim içinde iyi oldu, boş boş geziyordum buralarda. Şimdide hem kurnazlığımı konuştururum, hem de iyi kalpliliğimi. Aynı zamanda, tavşan kardeşimin ilmini arttırmış oluyorum. Neyse, gidelim de yolumuz uzun. Allah yardımcımız olsun...

Geyik,

—Âmin...

İkisi ormanda giderken, kaplumbağayı gördüler. Fakat kaplumbağa ağlıyordu. Tilki, kaplumbağanın yanına gitti ve,

—Ne oldu be kaplumbağa kardeş, dedi.

Kaplumbağa,

—O bizim tavşan var ya...

Geyik,

—Olmaz olaymış...

Tilki,

—Öyle deme geyik kardeş. O da Allah'ın yarattığı bir candır. Sen , ona öyle dersen Allah'ın gücüne gider.

Geyik,

—Haklısın kardeşim.

Tilki,

—Kusura bakma kaplumbağa kardeş, beklettik seni. Evet devam et, ne olmuş bizim tavşana, yine mi haylazlık yaptı yoksa?

Kaplumbağa,

—Beni kandırdı, kış için köşede biriktirdiğim tüm yiyeceklerim çaldı.

Tilki,

—Bir haram davranışa teşebbüs etmiş yani.

Kaplumbağa,

—Aynen öyle Tilki kardeş.

Tiki,

—Bizde tam onu yanına gidiyorduk, istersen sende gel, hesabını al.

Kaplumbağa,

—Çok isterdim, ama ben yeni yiyecekler toplamaya çıkacağım.

Tilki,

—Peki, seni zorlamak istemeyiz.

Kaplumbağa,

—Allah, razı olsun senden. Allah kolaylık versin.

Tilki,

—Geyik kardeş, kaplumbağa kardeşimizin de duasını aldığımızı göre, başımız yere değmez.

Tilkinin bu sözüne güldüler. Daha sonra, tilki ve geyik yol aldılar.

Tilki,

Sen burada bekle, ben etrafı gözeteyim, geleyim.

Geyik,

—Tamam, kendine dikkat et.

Tilki,

—Endişelenme, tamam, hallederiz!

Geyik,

—Hadi öyleyse, çok geçmeden bak da, sonra sakata gelmeyelim. Yoksa tüm orman, gün geçtikte daha çok üzülürler. Bugün bana, yarın sana, evvelsi gün kaplumbağa kardeşe!

Tilki,

—Haklısın. Hadi gidiyorum, duanı eksik etme.

Geyik,

—Allah yardım etsin.

Daha sonra tilki gitti, etrafa göz gezdirdi. Onunda bir sorunu vardı, ya onu kandırıyorlarsa. Bunun için aklına bir fikir geldi! Etrafa göz gezdirmiş numarasını yaparak,geyiğin yanına tekrar gelmiş.

Geyik,

—Hayırdır, ne oldu?

Tilki,

—Dediğimiz gibiymiş, aynen öyle yapıyorlarmış.

Geyik,

—Vay çakallar, Allah'ın yasakladığı şeyleri yaparsınız heee!!

Tilki,

—Kusura bakma! Ben seni denemek için yaptım.

Geyik,

—Ohhhhh! Açıkçası çok üzül müştüm bizim tavşan, böyle işlere karıştı diye!

Tilki,

—O zaman, ben şimdi gideyim. Gerçekten etrafa bakıp, geleyim.

Geyik,

—Peki, seni bekliyorum burada! Yeniden, dikkat et kendine!

Tilki, gitti ve etrafa göz gezdirdi. Bir de ne görsün, tahminleri gerçekten de doğruymuş.

—Demek öyle ha!

Tilki, geri geyiğin yanına dönerek,

—Geyik kardeş, tahminlerimiz gerçekten de doğruymuş.

Geyik,

—Oooo, demek öyle haa! Hadi gidelim madem!

İkisi, beraber yol aldılar. Çok kısa süre içinde vardılar.Sanki gerçekten, misafirliğe gelmiş gibi davrandılar.

Tavşan,

—Selamünaleyküm.

Tilki,

—Aleykümselâm.

Geyik,

—Aleykümselâm.

Tavşan,

—Hoş geldiniz, safalar getirdiniz.

Tilki,

—Hoş bulduk.

Geyik,

—Hoş bulduk.

Tavşan,

—Keyifler nasıl?

Tilki,

—Elhamdülillah, iyiyiz Allah'a şükür. Sizi gördüm daha iyi oldum.

Geyik,

—Allah razı olsun, sağ ol. Elhamdülillah, bende iyiyim. Asıl sizi sormalı?

Tavşan,

—Sağ olun, ben de iyiyim. Ne var ne yok?

Tilki,

—Benim peynirlerim, kaplumbağanın yemi, geyiğinde arkadaşları için topladığı havuçlar çalınmış. Ne hikmetse, aynı günde çalınmışlar...

Allah, bunu yapanı cezasız bırakmayacaktır. Kimsenin yaptığı yanına kalmaz fakat bunun cezasını da Allah verir. Bizler, uyarırız.

Tavşanın yüzü, bu konuşmadan sonra kıpkırmızı oldu. Daha sonra, Allah'ın onu cezalandırmasından korkarak, bir yaratıcının var olup onu görebildiğinin farkına vararak, her şeyi tilkiye ve geyiğe anlattı. Tilki ile geyikte ona, neden burada olduklarını, her şeyi bildiklerini anlattılar.

Hemen ormana gidip, herkesin eşyasını, yiyeceğini vs. dağıttılar. Tüm halk ağlarken, gülümsemeye başladı. Çünkü gülümsemenin sünnet olduğunu biliyorlardı. Bizler, başka insanlara yardım etmeliyiz.

Sadece kendimizi değil, başkalarını da düşünmeliyiz. Çünkü bizler, üzerinde bulunduğumuz şu koca evreni paylaşıyoruz.

Aslında niyeti kötü olan insanlar bile paylaşır. Şöyle ki onlar da bu dünyanın üzerinde yaşamlarını sürdürüyorlar. Yani bizlerle, yaşamını sürdürdüğü bu dünyayı paylaşmış oluyorlar, bizler de onlarla paylaşmış oluyoruz.

O yüzden, hata yapan hiç kimse kötü bir birey olmaz, her insan hata yapar. Önemli olan bunlardan ders çıkartmaktır ve yaptığımız hatayı anlayabilmek, fark edebilmektir.

MELİKE BALARI

YAĞMURUN KOLLARINDAKİ HAZAL

Günün birinde, Hazal adında çok tatlı bir kız çocuğu doğmuş. Hazal, ailesi tarafından çok sevilen bir evlatmış. Hele ki babası bir ayrı severmiş kızını. Bir gün Hazal'ın babası Murat Bey, işe gitmek için evden çıktı. İş, evine çok uzaktı. Murat Bey'de arabasıyla gidip geliyordu. Tam o sırada Murat Bey saate bakınca, işe geç kaldığını gördü. Paniğe kapılarak, hız yaptı. Karşıdan gelen arabayı o anki hızla göremedi ve arabaya çarptı. Maalesef Murat Bey, trafik kazası nedeniyle yaşamını yitirdi. Polisler, olay yerine geldiklerinde, Murat Bey'in telefonunu alıp, Rukiye Hanım'ı aradılar.

Artık, Rukiye Hanım'ın ve Hazal'ın hayatında eksik bir şey vardı, babalarını kaybetmeleriydi bu. Rukiye Hanım'ın artık gücü kalmamıştı. Hazal gittikçe büyüyordu ve Rukiye Hanım onunla baş gelemiyordu, bir sürü masrafı vardı Hazal'ın. Elbette devlet yardım ediyordu fakat nafile. Günlerden bir gün Hazal gelmiş 2 yaşına. Artık sorular sormaya başladı. Annesi, Hazal her "Anne benim babam yok mu?" sorusunu sorduğunda Rukiye Hanım'ın canından can gidiyordu.

Bir gün Hazal yine aynı soruyu sorunca annesi, Git başımdan! diye bağırırdı. Rukiye Hanım, Hazal'ın üzüldüğünü fark ediyordu. Artık onu daha fazla üzmemek istemediğinden, onu sonbahar mevsiminin yağışlı günlerinden bir gün tanımadığı birinin kapısının önüne bıraktı. Bırakırken de ona sakın buradan bir yere ayrılma diye tembihledi ve ağlayarak, koşarak gitti. Hazal gecenin geç saatlerine kadar yağmurun altında o kapıda bekledi. Bir an gitmek istedi ama annesine söz verdiğini unutmadı. Yoksa gitmeli miydi, kararsızdı Hazal. Artık gitmeye karar verdi. Biraz düz yürüdüktan sonra sağa dönen yolda park olduğunu gördü. Önce korktu, sonra gitti. Sallanmak istiyordu ama salıncak ıslak olduğu için sallanamadı. Üzülerek geri döndü. Biraz daha kafasına göre yürürken, ilerde banklı bir yer olan cami avlusunu gördü. Oraya gitti. Bankın birinde oturmak istiyordu fakat bankta ıslaktı. Sonra montunu çıkartarak banka serdi, sonra üstünde yattı. Ama Hazal'ın çok önemli bir sorunu vardı, çok üşüyordu. Sonra uykusu gelince uyumak zorunda kaldı. Sabah'ın erken saatlerinde, sabah namazı için camiye gelen insanlar, bu küçük kızın cami avlusunda ıslak bir

bankta, montsuz yatarken görünce çok şaşırdılar. Namaz kıldıktan sonra, içlerinden biri, Hazal'ı uyandırıp, ona adını kim olduğunu ve neden burada olduğunu sordu. Hazal,

—Adım Hazal. 2 yaşındayım. Babamı tanımıyorum. Annem de dün akşam beni bir kapıya bıraktı ve buradan ayrılmamamı söyledi. Ama annem gelmedi. Ben de dümdüz yürürken park gördüm, sallanmak istedim ama salıncak ıslaktı. Ben de dümdüz yürümeye devam ettim. En son burayı buldum. Burada bankı görünce oturmak istedim, burası da ıslak olunca, montumu çıkarıp buraya serdim, çok üşüdüm ama çok uykum vardı. Uyudum ve şimdide kalktım ve şuan sizinle konuşuyorum. İşte başımdan bunlar geçti. Peki ya siz kimsiniz? Ben Hüseyin. 38 yaşındayım. 2 tane senin yaşlarında kız çocuklarım var. Onlarla tanışmak ister misin?

Tabii ki de! Çok teşekkürler. Hazal ve Hüseyin Bey, Hüseyin Beylerin evine gittiler. Hüseyin Bey, önce olanları hanımına anlattı. Hanımı, İyi yaptın Hüseyin. Yazık çocuğa, önümüz kış bir zaman burada kalsın, sonra bakarız buluruz bir hal hatır.

Hüseyin Bey,

—Tamam, ben şimdi, çocukları tanıştırayım.

Hüseyin Bey çocukları tanıştırmaya başlar...

— Çocuklar, kardeşinizin ismi Hazal.

Beyza,

—Evimize hoş geldin Hazal. Benim adım Beyza.

Hazal,

Tanıştığıma çok memnun oldum.

Zeynep,

—Evimize hoş geldin Hazal. Benim adım da Zeynep.

Hazal,

—Seninle de tanıştığıma çok memnun oldum.

Hazal bir süre bu evde kaldı. Uzun zaman sonra Hüseyin Bey, istemese de onu Çocuk Esirgeme Kurumuna götürdü. Ara sıra onu ziyarete geldiler. Hazal hayatının geri kalanını, burada geçirdi.

MELİKE BALARI

KEDİ SEVGİSİ

İstanbul, Fatih semtinde Ali adında hayvanları çok seven duyarlı bir çocuk yaşarmış. Ali'nin en büyük hayali büyüdüğünde veteriner olmak, hayvanlarla ilgilenmek onlarla vakit geçirmek istiyormuş. Bu yüzden büyüdüğünde bir çiftlikte yaşamak istiyormuş. Çiftlikte inekleri, koyunları, tavukları, kazları olsun istermiş. Bir de atı olsun, üstüne binsin "deh deh" diyerek kırlarda koştursun istermiş. Çiftlikteki bütün hayvanların ihtiyaçlarını karşılayıp, onlara yardımcı olmayı çok istiyormuş. Sık sık bu hayâlerini ailesiyle paylaşır, büyüdüğünde bir çiftlik sahibi olmak istediğini anlatırmış. Ailesi Ali'yle gurur duyarmış onun gelecekle ilgili yapmak istediklerini heyecanla dinleyip, Ali'yi gelecekle ilgili hayâlerinde cesaretlendirirmiş. Ali'nin babası:

—Canım oğlum, küçük yaşta böyle hayâller kurduğum için seninle gurur duyuyorum. Büyüdüğün zaman hayâllerini gerçekleştirmende yardımcı olurum, der ve destek verirmiş.

Ali'de babasının bu desteğinden dolayı çok mutlu olurmuş. Hayâllerine daha da sıkı sıkı sarılırmış. Ve hayâllerinden asla vazgeçmemeye dair kendine söz verirmiş. Günler günleri kovalamış. Bir gün Ali'nin içine bir kedi sevgisi düşmüş. Ali, evlerine kedi almak istemiş. Eğer eve bir kedi alırsa onunla vakit geçirip, oyunlar oynayıp, bakımıyla ilgilenirse hayâlleri için bir başlangıç olacağına inanıyormuş. Bunun üzerine ailesine:

-Anneciğim, babacığim beni hayâllerimde desteklediğinizi biliyorum ve bunun için çok mutluyum. Eğer izin verirsiniz ben evimizde kedi beslemek istiyorum, demiş

Annesi hayvanları çok seven bir kadınmış ama:

-Olmaz, oğlum! Ben evin içerisinde kedi istemem, korkarım, demiş annesi.

Ali annesinin bu tepkisine çok üzülmüş. Annesinden böyle bir cevap beklemiyordu. Ali'nin içindeki kedi sevgisi günden güne daha çok artmış bu sevgiden asla vazgeçmemiş. Evde oyun oynayacağı bakımıyla ilgileneceği bir kedi olsa ne güzel olur diye düşü-

nürmüŖ. Bir gün arkadaŖının kedisinin yavruları olmuŖ. Ali, arkadaŖının kedilerini görmek için arkadaŖını ziyarete gitmiŖ. ArkadaŖı Ali'ye:

-Yavruların hepsine bir arada bakamıyorum istersen bir tanesini sana vereyim. Bir tanesine de sen bak, hem sana arkadaŖ olur.

Ali çok mutlu olmuŖ:

—Tabii ki bir kedim olmasını çok isterim. Ama annem kedilerden çok korkuyor. Yine de istersen 1 aylığına bakabilirim. demiŖ.

ArkadaŖı Ali'ye:

—Tamam öyle olsun. İstediğin zaman gelip yavru kedilerden birini alabilirsin, demiŖ.

Ali, annesiyle konuŖsa da istememiŖ:

—Bir aylığına bizde kalsın odamdan hiç çıkarmam. Küçük bir sepete yatak yapar odamda bakarım, demiŖ.

Annesi oğlunun bu isteğini kıramamıŖ ve kabul etmiŖ. Ali küçük kedi yavrusunu bir sepet içerisinde getirmiŖ. Ali'nin annesi ilk günler Ali'nin odasına bile girmekten korkmuŖ. Sonraki günlerde yavaŖ yavaŖ alıŖmaya baŖlamıŖ.

Ali'nin odasına girmeye uzaktan da olsa seviyormuŖ. Hatta "Bu kedi ne kadarda sevimli" diye düşünürmüŖ. Bir gün ailece bu küçük yavru kediye bir aylığına da olsa bir isim koymaya karar vermiŖler. Ali:

—Bence bu yavru kedinin adı "Roka" olsun, demiŖ.

Bu ismi ailesi çok beęenmiŖ. Artık yavru kedinin adı Roka idi.

Ali Roka'nın bakımını çok güzel yapıyormuŖ. Mamasını verir, suyunu da verirmiŖ. Bu sayede Ali sorumluluk sahibi olmuŖ. Ali Roka'yla beraber oyunlar oynayıp ona oynamayı öğreymiŖ. Roka evin oyunbazı olmuŖ. Ve böylece Ali onu eęitmiŖ olmuŖ.

Roka büyüdükçe daha tombullaŖıp ve daha güzelleŖiyormuŖ. Böylece ev halkı Roka'ya çok alıŖmıŖ. Hatta Ali'nin annesi evde olmadığı zamanlarda Roka'yı çok özlüyor, bir an önce eve dönmek istiyormuŖ. Ali'nin annesi Roka'ya yatak hazırlamıŖ.

Yatak minik mi minik, güzel mi güzel, rahat mı rahatmış. Roka'nın yatağı gece salonun sıcak bir köşesine koyulmuş. Roka oyunbaz hareketli bir kedi olduğu için geceleri uyanıp evde koşturmuş. Bazı gecelerde Ali'nin ayağının ucunda uyurmuş. Ali Roka'nın bakımını itinayla yapıyor onu çok güzel besliyormuş. Ve Roka günler geçtikçe büyümeye devam ediyormuş.

Roka artık çok büyümüş doğduğu günkü gibi ufak bir kedi değılmış. Tombik ve sevimli bir kediymiş.

Günlerden bir gün Roka hastalanmış. Devamlı hapşırıp öksürüyormuş. Ali Roka'nın hasta olmasına çok üzölmüş. Ve babasına:

-Babacığım, Roka çok hasta onu veterinere götürelim mi? demiş.

Ali'nin babası:

-Tamam, oğlum. Hadi Roka'yı kutusuna koyup onu veterinere götürelim, demiş.

Roka kedi kutusunun hiç sevmiyormuş normalde onu kutuya koymak için birçok oyunlar yapıp da koyarlarmış ama roka o kadar halsizmiş ki hiç itiraz edememiş. Ali'ye adeta boyun eğmiş ve kutuya kolayca girmiş. Artık veterinere gitmeye hazırmış.

Ali ve babası Roka'yı kutusun da veterinere götürmüşler. Veteriner Roka'yı muayene ettikten sonra, Roka'nın üşüttüğünü söylemiş. Roka'nın iyileşmesi için Ali'ye ilaç vermiş. Verirken şunları da eklemiş:

— Bu ilacı günde bir defa düzenli olarak verirsen Roka kısa bir sürede iyileşir. Tamamen iyileşince aşılari için onu buraya getirmelisin bir de sahibi sen isen ona bir kimlik çıkartıp sağlığını, gelişimini, kilosunu takip altında tutmalısın. Bu kimlikle onu istediğın şehirde muayene ettirebilirsin kaybolursa sahibi olduğunu ispat etmen ve bulman da kolay olur demiş.

Ali, Roka ile ilgilenirken babası veterinerin söyledikleri için gerekli bütün bilgileri öğrenmiş. Ardından Ali ve babası eve dönmek için yola koyulmuşlar. Eve geldiklerinde Ali Roka'ya ilacını hemen vermiş. Roka'nın hiç hali yokmuş.

Oyunbaz ve hareketli bir kedi Roka yerine, yorgun ve halsiz bir Roka varmış. Ali bir hafta boyunca Roka'ya ilaçlarını saati saatine düzgün bir şekilde vermiş. Bir hafta sonra Roka eski sağlığına kavuşmuş. Ev halkı da Roka'nın iyileşmesine çok mutlu olmuşlar.

Ve 1 ay su gibi akıp geçmiş. Ve Roka'yı verme zamanı gelmiş. Ali Rokaya çok alışmış geri vermek istemiyormuş onsu mutsuz olacağını Roka'yı ne kadar çok özleyeceğini düşündükçe bu duruma çok üzüyormuş. Annesi de Roka'yı vermek istememiş. Ona çok alışmış.

Hatta onu Ali'nin Roka'yı sevdiğinden daha çok seviyormuş. Artık bu ailenin Rokasız hep eksik olacağını onsu yapamayacaklarını düşünüyormuş. Annesi:

-Ben Roka'ya çok alıştım onu çok sevdim onsu bu ev çok sessiz olur o artık bizden biri ben rokayı geri vermek istemiyorum. Demiş

Ali annesinin kendi gibi düşünmesine çok sevinmiş. Artık Roka hep onlarla birlikte kalacaktı. Ali arkadaşına Roka'yı geri vermek istemediklerini ailesinin Roka'ya ne kadar çok alıştığını ve çok sevdiğini anlatmış. Arkadaşı:

— Çok sevindim bir hayvanı sevmek sorumluluğunu almak ona aile olmak çok güzel bir duygu artık senin bir kedin Roka'nın da bir ailesi var, demiş.

Ve Roka'yı vermemişler. Ali bu durumdan çok mutluymuş. Ailesine:

"Beni çok mutlu ettiniz. Çok teşekkür ederim. Canım annem, canım babam sizi çok seviyorum sizin gibi bir aileye sahip olduğum için ben çok şanslı bir çocuğum." demiş.

Ali, Roka'ya kimlik çıkartıp Roka'nın sahibi olduğunu belgelemiş, aşılarını tamamlamış ve bütün kontrollerini ihtiyaçlarını eksiksiz olarak tamamlamış. Artık Roka evin bir parçası olmuş.

Ve hep beraber mutlu mesut yaşamaya devam etmişler...

NADİDE MERYEM PIRILTI

GÜLHANE PARKI

Kuş cıvıltıları ile uyanılan bir Temmuz sabahıydı. Ayşe'de kuş cıvıltıları ile uyanmıştı. Odasını toplayıp annesinin yanına gitmişti. Annesi Fatma Hanım mutfakta kahvaltıyı hazırlıyordu Ayşe annesine:

—Günaydın anneciğim.

—Günaydın kızım.

Fatma Hanım Ayşe'ye:

—Kızım, bugün sabah kahvaltısına Aylin Hanım ve kızı Ceren gelecek, dedi.

Ayşe çok sevinmişti. Çünkü Ceren, Ayşe'nin en yakın arkadaşıydı. Ayşe her zaman olduğu gibi annesine sofrayı kurmasında yardımcı oldu. Ardından Ceren ve annesi Aylin Hanım geldi. Selamlaşmadan sonra hep beraber kahvaltı sofrasına oturdular. Kahvaltılarını ettikten sonra Ayşe ile Ceren koyu bir sohbeta daldılar. Ceren Ayşe'ye şöyle bir teklifte bulundu:

—Ayşe yarın annelerimizle beraber Gülhane Parkı'na gidelim mi?

—Tabiki de olur. Zaten ben de son zamanlarda Gülhane Parkı'na gitmek istiyordum.

—O zaman hadi annelerimizin yanına gidip, izin alalım.

—Tamam, hadi gidelim.

Berber salona geçtiler. Annelerine Gülhane Parkı'na gitmek istediklerin söylediler. Anneleri biraz düşündükten sonra "Tamam" dediler. Ayşe ile Ceren çok mutlu oldular. Ardından beraber oyun oynadılar. Saatler su gibi akıp geçmişti. Ve Ceren ile Aylin Hanım'ın gitme zamanıydı. Vedalaştıktan sonra Ceren ile Aylin Hanım evlerine gittiler. Ayşe yarın için çok heyecanlıydı. Akşam yemeği için annesine yardım ettiler. Saat 6'da Ayşe'nin babası Metin Bey geldi. Hep beraber akşam yemeğini yemek için sofraya oturdular.

Yemeklerini yedikten sonra Ayşe odasına gidip günlük doldurmaya başladı. Ayşe günlük doldurduktan sonra “Yarın günlüğüme yazacak heyecan dolu birçok anım olacak” diye düşündü ve yatağa gidip yattı. Ertesi sabah Ayşe erkenden kalktı. Elini ve yüzünü yıkadıktan sonra mutfağa annesinin yanına gitti. Annesi kahvaltıyı hazırlıyordu. Ayşe annesine yardım etti ve beraber sofrayı kurdular. Kahvaltı sofrasına oturup birlikte çok güzel bir kahvaltının ardından Gülhane Parkına gitmek için hazırlandılar. Fatma Hanım buluşma yerini belirlemek için telefonla Aylin Hanım’ı aradı:

—Esselamün aleyküm.

—Ve aleykümüsselam.

—Aylin Hanım, Gülhane Parkı’na gitmek için nerede buluşacağız?

Aylin Hanım ile Fatma Hanım ortakça bir buluşma yerini belirlediler. Ardından Aylin Hanım’ın aklına bir fikir geldi. Ve Fatma Hanım’a:

—Fatma Hanım Gülhane Parkı’nda çok güzel yeşil alanlar var. İsterseniz küçük bir piknik sepeti hazırlayıp, orada piknik yapsak ne dersiniz?

—Aaaa çok güzel bir fikir! Bizim için de iyi olur.

Telefon görüşmesi bittikten sonra Ayşe ile Fatma Hanım evden çıktılar. Ayşe çok heyecanlıydı. Buluşma yerine ilk olarak Fatma Hanım ve Ayşe geldi. Biraz bekledikten sonra Aylin Hanım ve Ceren geldi. Hep beraber tramvay yardımıyla Gülhane Parkı’na gittiler. Gülhane Parkı’nı gezerken renkli güzel laleler gördüler. Bu lalelerin güzelliği o kadar çekiciydi ki fotoğraf çekildiler. Ceren Ayşe’ye:

—Ayşe, Gülhane Parkı’nın tarihini biliyor musun? Ben dün akşam merak edip araştırmıştım. İstersen sana anlatabilirim.

—Evet çok isterim. Hatta ben de Gülhane Parkı’yla ilgili birkaç bilgi öğrendim. Bende onları seninle paylaşmak isterim.

-Aaaaaa çok güzel olur! Birlikte hem gezmiş hem de Gülhane Parkı’nın tarihini öğrenmiş oluruz.

Dedi ve Ceren devam etti:

—Gülhane Parkı, Osmanlı padişahlarının ve ailelerinin Topkapı Sarayı'nın dış bahçesiymiş. 1912 yılında İstanbul Valisi Cemiz Topuzlu tarafından düzenlenerek park haline getirilip halka açılmış. Gülhane Parkı yaklaşık 163 dönümlük bir alanı kaplıyormuş ve içerisinde bir kuru ve gül bahçeleri de bulunuyormuş.

Ayşe heyecanlanmış. Kendi bildiklerini anlatmak için sabırsızlanmış ve:

—Biliyor musun? Osmanlı'nın has bahçesi olarak hazırlanan Gülhane Parkı'nda bir dönem Hayvanat bahçesi de varmış. İnsanlar hem parkın içerisinde bulunan tarihi eserleri görmek hem de ağaçların gölgesinde kuş cıvıltıları içerisinde bu huzurlu ortamın tadını çıkarırlarmış. Demokratikleşmenin ilk somut adımı Tanzimat Fermanı 3 Kasım 1839'da Abdülmecit döneminde Hariciye Nazırı Mustafa Reşit Paşa tarafından Gülhane Parkı'nda okunmuş.

Hatta yeni Türk Alfabesini oluşturan Latin harfleri de halka ilk defa bu parkta 1 Eylül 1928 tarihinde tanıtılmış.

Ceren Ayla'yı büyük bir dikkatle dinledi. "Gülhane Parkı'nda ne kadar çok şey yaşanmış" diye düşündü ve bildiklerini anlatmak için Ayşe'ye dönerek:

—Gülhane Parkı'nda Romalılardan kalma Gotlar Sütunu da varmış. Bu güzel tarih kokulu park, uzun zaman bakımsız ve harap bir şekilde kalmış.

2003 yılında İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından restore edilmiş ve böylece Gülhane Parkı eski görkemli günlerine lalelerle süslenerek dönmüş. Ayşe Ceren'i hayranlıkla dinlemişti. Bunun üzerine:

—O zaman hemen gidip o sütunu görelim sonra laleleri seyrederiz. Buradaki müzeyi de gezeriz.

Ceren şaşırılmış:

—Burada müze mi varmış?

—Evet, dedi Ayşe ve devam etti:

—Ahırlar binasında Bilim ve Teknoloji müzesi varmış. İstersen gezmeye müzeden başlayalım.

—Tamam, öyleyse hadi gidelim. Diyerek müzeye doğru ilerlediler.

Ahırlar binasındaki Bilim ve Teknoloji müzesini gezmeye başladılar. Müzede Astronomi'den Matematiğe harita çizimlerine kadar birçok ilim ve bilim dünyasından eserler vardı. Müzeyi gezerken müze hakkında yeni bilgiler öğrendiler.

Müzeyi gezdikten sonra Gotlar Sütununa gittiler. Gotlar Sütunu Topkapı Sarayı'nın dış bahçesinde, Gülhane Parkı'nın Sarayburnu girişinde bulunuyormuş ve Roma Devri'nden bugüne kadar hiçbir değişikliğe uğramadan günümüze kadar ulaşmış.

Gotlar Sütunu'nun güzelliğinden ve Roma Tarihi'nden bugüne kadar hiçbir değişikliğe uğramamasından etkilendiler. Bu sütunla beraber fotoğraf çekildiler. Sonra Ceren Aylin Hanım'a:

—Anne ben çok acıktım, dedi

Ayşe de acıkmıştı. Aylin ve Fatma Hanım bunun üzerine piknik yapmaya karar verdiler. Piknik yapmak için uygun bir yeşillik alan buldular.

Aylin Hanım'ın hazırladığı piknik sepetindeki güzel yiyecekleri yediler. Saat 4'tü. Artık eve gitme zamanıydı. Tramvay yardımıyla evlerine döndüler. Ayşe hem eğlenmiş hem de yorulmuştu. Annesi ile beraber hazırladıkları sofraya oturup, akşam yemeği yediler.

Ayşe odasına gidip günlük doldurmaya başladı. Bugün yaşadıklarını tane tane yazdı. Yazarken yeniden Gülhane Parkı'na gitmiş gibi oldu...

NADİDE MERYEM PIRILTI

ARTIK KİTAPLARLA ARKADAŞIM!

Merhaba! Benim adım Leyla. Ben henüz 7 yaşındayım. Ve 2. sınıfa gidiyorum. Bir tane ablam var adı da Gökçe. Ablam 10 yaşında ve kitap okumayı çok seven biridir. Hatta bazen bana hikâyeler anlatır ve ben de onun anlattığı hikâyeleri dikkatle dinlerim. Size bir olay anlatmak istiyorum. Hazırsanız anlatmaya başlıyorum:

Günlerden bir gün koltukta oturuyordum. Canım çok sıkılıyordu. Aslında bir sürü okumam gereken hikâye kitapları vardı. Ama hiç hikâye kitabı okumak istemiyordum. Aradan 5–10 dakika geçtikten sonra ablam okuldan geldi. Ablama:

—Hoş geldin abla.

—Hoş buldum Leyla, dedi.

Ardından salona geçip oturmaya devam ettim. Ablam yanıma geldiği zaman bana bir sürü soru sordu:

—Ödevlerini yaptın mı?

—Yaptım.

—Yemek yedin mi?

—Yedim.

—Kitap okudun mu?

Bu sorunun cevabını vermeye çekiniyordum. Çünkü ablam bana her zaman günde bir hikâye kitabı okumam hakkında şöyle bir öğüt vermişti o da şu:

“Kitap okursan okuman hızlanır, bilgilerin tazelenir. Bilgilerini tazellersen okuduklarını daha iyi ve daha çabuk anlarsın. Okuduğunu iyi anlayan insan, sınavlarında daha başarılı olur. Böylece derslerinde başarılı olursun.”

Ablam benden hala cevap bekliyordu. Bana:

—Niye cevap vermiyorsun Leyla? Dedi.

—Şey!.. Abla, hıı...şey... Aslında ben kitap okuyamadım.

— Niye?

—Okumak istemiyorum.

—Peki, neden okumak istemiyorsun?

—Sıkıcı da ondan!

—Yanıyorsun kitaplar eğlencelidir. Kitap okurken orada geçen olaydaymış gibi hissedersin. Şimdi sana bir hikâye kitabı vereceğim. Adı "Tilki ile Tavşan" bakalım beğenecek misin?

—Tamam, ablacığım.

Okumaya başlamıştım. O anı sanki yaşıyormuş gibi hissetmiştim. Kitabı okudukça hikâyedeki serüvene katılıyor, kâh kral olup düşünüyor kâh kurnaz bir tilki olup sinirleniyor kâh tavşan olup korkuyordum. Bir an düşündüm ve kitap okumak ne kadar heyecanlı ve güzeldi. Hikâye kitabı bitince başka hikâye kitapları okumak için can atıyordum. Ablam haklıymış. Meğer kitap okumak gerçekten eğlenceliymiş. Ablama:

—Ablacığım meğer kitap okumak ne kadar da güzel ve eğlenceliymiş.

—Ben sana demiştim. Başta okumak istemeyebilirsin ama hikâyeyi okurken içine dalarsın ve sanki o anı yaşıyormuş gibi olursun.

—Bundan sonra hep kitap okuyacağım.

—Hatta yarın ben de bir hikâye kitabı alırım, beraber okuruz. Aslında...

Biraz düşündü ve:

— Kitap okumak için kitap okuma saati yaparız. Her gün 1 saat boyunca kitap okuruz.

Ablamın bu fikri hoşuma gitmişti. Ablamın da kitap okuyacağını düşününce okuma isteğim daha çok arttı. Ablama:

—Aaaa... Çok güzel bir fikir ablacığım. Yarını sabırsızlıkla bekliyorum.

Çok heyecanlıydım. "Peki, yarın hangi hikâye kitabını okuyacaktım?" bu sorunun cevabını bulabilmek için kitaplığa baktım. Orada "Gülhane Park" adlı hikâyeyi gördüm. Hikâyenin başlığı

beni çok meraklandırmıştı. Ertesi günü ipe çekiyordum. Ertesi gün sabah erkenden kalktım. Ablam bugün okula gitmemişti. Çünkü bugün okullar tatildi. Ablama:

—Günaydın abla!

—Günaydın Leyla! Dedi.

Ablam konuşmasına devam etti ve:

—Bugün hangi kitabı okuyacağına karar verdin mi? diye sordu.

—Evet. Bugün kitap okuma saatinde “Gülhane Park” adlı hikâye kitabını okuyacağım.

—Peki, kahvaltıdan sonra kitap okuma saatini yapabiliriz.

—Tamam, ablacığım, dedi. Ardından annem bize seslendi:

—Gökçe, Leyla kızım hadi sofraya gelin kahvaltı hazır! Dedi.

—Tamam anneciğim! Diye cevap verdik.

Ellerimi yıkayıp kahvaltı sofrasına oturdum. Kahvaltıyı yaptıktan sonra ablama:

—Abla kitap okumaya başlayacak mıyız? diye sordum.

Ablam:

—Elbette hadi hikâye kitabını getir ben de getireyim beraber okumaya başlayalım.

Ablamla beraber kitaplığa gittik ve ben de ablam da hikâye kitabımızı aldık. Ve artık kitap okuma saati başlamıştı. Kitabımı okurken Gülhane Park'ının tarihini ve Gülhane Park'ta neler olduğunu öğrenmiştim. Her gün yeni maceralara daldık, her gün yeni bilgiler öğrendim. Kitapların büyülü dünyasında kitap sayfalarının arasında çeşit çeşit serüvenler yaşadık. Kitap okumayı artık çok seviyordum. Kitap okuma saatleri hayatımın en güzel saatleri olmaya başlamıştı.

Ve artık ablamla beraber her gün kitap okuma saati yaptık. Bu sayede kitap okumayı hem çok seviyor hem de alışkanlık haline getirmiştik... Artık Kitaplarla Arkadaşım!

NADİDE MERYEM PIRILTI

TILKI İLE TAVŞAN

Bir ilkbahar günüydü. Hayvanlar Şehri'nde o gün hava çok güzelmiş. Ormanlar Kralı Aslan, çok düşünceliydi. Çünkü Hayvanlar Şehri'nde hiç barış ortamı yokmuş. Hatta bazen çok büyük kavgalar ortaya çıkıyormuş. Buna bir çözüm bulmak isteyen Aslan Kral kendi kendine:

—Duyduklarıma göre Tilki ile Tavşanın aralarında büyük bir rekabet var. O da Tilki Efendinin tavşan hızlı koştuğu için Tavşan'ı kıskanması, diye duydum. Ama belki de Tilki Efendinin düşmanları Tilki Efendiye bir oyun oynamıştır. Bunu anlamak için ne yapmalıyım acaba? demiş.

Aslan Kral kendi kendine konuşurken ardında içeriye Kirpi girmiş. Ve Aslan Kral'a şöyle demiş:

—Kral'ım Tilki Efendi benimle kısa olduğum için alay ediyor. Her gün alay ettiği için artık onun yanından geçmeye korkuyorum.

Aslan Kral:

—Bak sen bizim Tilki Efendi'ye! Tamam Kirpi kardeş ben bu konuyla ilgileneceğim.

Kirpi:

—Emredersiniz Kral'ım. Sağ olun.

Aslan Kral:

—Hayvanlar Şehri'ndeki vatandaşların mutlu olması benim vazifemdir. Şimdi çıkabilirsin.

Kirpi saraydan çıkıp, evine yol almış. Ardından içeri Zürafa girmiş. Aslan Kral:

—Buyur Zürafa kardeş, bir şikayetin mi var yoksa? demiş.

Zürafa:

—Evet Kral'ım ben bir şikayette bulunacaktım. Tilki Efendi son zamanlarda benimle çok fazla alay etmeye başladı! Hatta bu söylediklerini toplasak bini geçer. Neymiş efendim ben çok uzunmuşum, her yere kuş gibi bakıyormuşum! Bazen şöyle diyor: "Sana kanat takalım da göklerde uçarsın." Mış mış!

Aslan Kral:

—Vay bizim Tilki Efendi'ye bak! Neler neler yapmış da habermiz yokmuş. Tamam Zürafa kardeş ben Tilki Efendi hakkında anlayacağım kadarını anladım. Ben ona ufak bir ders vereceğim. Şimdi çıkabilirsin.

Zürafa:

—Emredersiniz Kral'ım.

Zürafa saraydan çıkıp evine gitmiş. Kral'ın kafasında çok fazla acabalı sorular birikmiş. Ve bu acabalı soruların cevaplarını bulabilmek için ne yapmalıydı? Aslan Kral kendi kendine:

—Tilki Efendi'ye ders verebilmek için Tavşanla beraber Tilki Efendi arasında koşu yarışması yapacağım. Sonra da onun kıskanıp kıskanmadığını öğreneceğim. Zürafa ile Kirpi kardeşe güvendiğim için doğru söylediklerine inanıyorum, Tilki Efendi onlarla alay etmiş olabilir. Bunun için başka bir plan kuracağım ama sonra.... (sesli olarak) Vezir Kurt Efendi...

Vezir Kurt Efendi:

—Buyrun Kral'ım.

Kral:

—Çabuk Hayvanlar Şehri'ne haber sal. De ki: Yarın Tavşan ile Tilki arasında bir koşu yarışması olacak. Hatta Tilki Efendi ile Tavşan'a özel söyleyin.

Vezir Kurt:

—Emredersiniz Kral'ım.

Vezir Kurt Efendi çıktıktan sonra Kral yarını sabırsızlıkla bekliyormuş.

Ertesi gün.... Hayvanlar Şehri sakinleri şehir meydanında toplanmış. Tilki ile Tavşan kenarda oturup, Aslan Kral'ı bekliyorlarmış. Aslan Kral gelince, Tilki ile Tavşan yerlerini almışlar. Tavşan:

—Tilki kardeş, başarılar diliyorum iyi olan kazansın.

Tilki:

—Aynen. Başarılar, iyi olan kazansın.

Kral:

—Herkes hazırsa yarışı başlatılıyorum... 3...2...1 başla! Tilki ile Tavşan aynı anda yarışa başlamışlar. Şuan Tilki Efendi öndeymiş. Tavşan aldırış etmemiş. Ama Tilki Efendi'ye yaklaşmış. Tilki Efendi yarışmadan sonrası için bir kuruyormuş. Kendi kendine:

—Sanırım yarışmayı ben kazanacağım. Eğer ben kazanırsam Tavşan'a bir sürü alaylar ederim. Bunları söylerken sinsi sinsi gülüyormuş. Yarışın bitmesine az kalmıştı. Tavşan Tilki Efendi'nin önüne geçmiş. Tilki neye uğradığını şaşırılmış. Tavşan yarışı kazanmış. Ve kendisine verilen ödülü merasim ile almış. Tilki Efendi çok sinirliymiş. Ardından Aslan Kral:

—Eyy Hayvanlar Şehri sakinleri! Az önce gerçekleştirilen koşu yarışmasını Tavşan kazanmıştır. Tavşan'ı tebrik ediyorum..... demiş.

Herkes evine dağılmış. Tilki'nin aklında bir plan varmış o da "Tavşan'ı öldürmek" miş. O yüzden tavşanı çalıkların arasında takip ediyormuş. Tavşan hiçbir şeyden habersizmiş. Güle oynaya evine gidiyormuş. Tavşan'ın evi ormanın içinde ve saraya çok yakınmış. Tam evine gelince Tilki Efendi'yi üzerine atlarken bulmuş. Hem korkmuş hem de şaşırılmış. O sırada Aslan Kral ormanda geziyormuş. Çalıkların arasındaki kıpırtıyı görmüş. O yere varınca birde ne görsün! Tilki Efendi Tavşan'ı yemeğe kalkıyormuş. Kral:

—Ne oluyor burada! Tavşan:

—Kral'ım Tilki Efendi az kalsın beni yiyordu. Tilki utancından kıpkırmızı olmuş. Kral:

—Demek Tilki Efendi her şey doğruymuş sen rahatsızlık vermekten öteye halkıma zarar vermeye başlamışsın. Cezalısın! Benimle hemen saraya geliyorsun.

Tilki ile Aslan Kral saraya gitmişler. Aslan Kral:

—Tilki Efendi zaten herkes senden şikâyetçiydi. Kirpi ile Zürafa'ya yaptıklarından haberim var. Şimdi de Tavşan'ı yemeğe çalışıyordun hatta kendi gözlerimle gördüm. Sana hak ettiğin cezayı vereceğim. Senin halkıma daha fazla zarar vermene izin vermeyeceğim. Bu yüzden seni ormandan kovuyorum! Tilki yaptıklarından dolayı çok pişman olmuş ama artık çok geçmiş. Tilki ormandan uzaklaştırılmış ve diğer hayvanlar mutlu mesut yaşamışlar...

NADİDE MERYEM PIRILTI

TOPRAK KOKUSU

Siz toprak kokusu nasıldır bilir misiniz? Toprak mis gibi kokar hele ki yağmur yağdıktan sonra buram buram kokar. Ciğerlerimize oksijenle birlikte burnumuza mis gibi toprak kokusu girer. Eğer toprak kokusunu, toprağı bilmiyorsanız o zaman ben size köyümü anlatayım, köyümü ve mis gibi kokan verimli toprağını;

Benim adım Nadide. Ben küçük sevimli kötülüklerin olmadığı çok güzel bir köyde yaşıyorum. Bizim köyde her şey yetişir. Babam tarlamızı eker biçer çünkü toprak, çıkarı olmadan hep verir. Toprak senden sadece sevgi ve alaka ister. Senin sevgini alır, kendi sevgisiyle harmanlar, yağmurlarla besler. Ektiklerini büyük bir sevgiyle büyütür ve size geri verir. Toprak bu kadar cömert ve sevgi ile şefkat doluyken neden açlık olur ki dünyada neden çocuklar açlıktan ölürlere ki! Acaba toprağı sevgi vermemişler mi? Hâlbuki topraklar sevilse hep ekilse boy boy fidanlar olsa. Fidanlar da meyve ağacı olsa sonra mesela erik ağacı, elma ağacı, şeftali ağacı, armut ağacı, kiraz ağacı, dut ağacı ve kiraz ağacı olsa daha nice meyve ağaçları olsa, çocuklar ağaçlara çıksa meyve toplasa. Dünya'ya ağaçtan mutlulukla, sevinçle gülümseseler. Mesela benim köyümde meyve ağaçlarının her çeşidi var.

Çeşit çeşit meyveler ve lezzetlerle doludur köyümüz. İsteddiğimiz bir ağacın meyvesi olursa ağaç sahibi komşumuzdan izin alıp afiyetle yeriz. Çünkü biliriz ki komşularımız iyi kalpli insanlardır. Komşularımız bizim teyzemiz ablamızdır kan bağıımız olmasa da sanki küçüklerin sevildiğı büyüklerin sayğı gördüğü kocaman bir aileyizdir. Peki, soracaksınız sen hiç ağaca çıkmadın mı? Aslında çok çıktım ama sayısını bilmiyorum. Çünkü nerdeyse her gün bir ağaçta diğere ağaca çıkıp durdum. Dünya'ya ve çevremeye bide yükseklerden baktım.

Ağaca çıktığımda kendimi, uçuyormuş gibi hayal ediyordum ve gökyüzünden dünyayı ve yeşillikleri seyrediyormuş gibi düşünüyordum. Dünya, yeşillikler içinde o kadar güzel görünüyordu ki... Babam bazen İstanbul'a gider. Ve bizim yanımıza geldiğı zaman bize İstanbul'u anlatır. İstanbul'da çevre kirliliğı diye bir şey varmış. Babam İstanbul'u anlatırken:

“Yaşlandıkça kirleniyor kirletiliyor bu güzel Dünya. Zaman geçtikçe iyi insanlar azalıyor.”

der ve içine kocaman bir nefes çekerdi hüzünlü hüzünlü.

Babamın sözlerini duyunca “Bizim köyde iyi insanlar olduğu ve temiz bir köyde yaşadığım için şükrettim. Ben de o zaman dünyadaki bütün çocuklar bir araya gelse kocaman bir elektrik süpürgesi olsa ve bütün çocuklar o süpürge ile Dünyadaki çöpleri süpürsek ve bize tertemiz verilen güzel dünyayı ilk günkü gibi tertemiz yapsak.” diye hayal ederdim. Babam İstanbul’u anlatırken içimden:

“Keşke İstanbul’a ve nice şehirlere, ülkelere beton yerine toprak olsa. Oradaki çocuklarda benim ve arkadaşlarım gibi ağaçlar, çiçekler, çayırlar ve daha birçok yeşillik arasında yetişebilseydi. Bizim gibi çayırlarda koşup mutlu olsaydılar, bol oksijen alabilseydiler. Bizim gibi sarıkızdan süt sağıp süt içebilseydiler... Bizim köyümüz gibi güzel bir yerde büyülebilsediler.

Bizim köyde sadece meyve ağaçları yok, yemiş ağaçları da var. Fındıklarını, cevizlerini kırarım, çekirdeklerini çıtlarım. Soğuk kış gecelerinde annemle beraber kestane çizeriz sonrada kestaneleri sobada közleriz. Buna da kestane kebabı denirmiş. Babam kestane yerken:

“Kestane kebab, yemesi sevap.” der. Ailece neşemize neşe katar.

Babam demişti ki:

“İstanbul’da yaşayanların sobası yok. Bu yüzden onlar bizim gibi kestane kebabı yapıp, sobada kestanenin tadını çıkaramıyorlar. Kestanelerini tavada közleyip yiyorlar. Bu yüzden kestane kebabı hiç yemiyorlar.” demişti.

Toprak, insanlar gibi hayvanlara karşıda çok cömerttir. Hayvanlarda toprağın yetiştirdikleriyle beslenir. Sincaplar, fındık toplayıp yerler. İnek ve koyunlar yeşil görüntüsüyle çiçeklerin etrafını süsleyen otlarla beslenirler.

Tavşanlar, toprakta yetişen havuçlarla beslenir... ve daha birçok hayvan bizler gibi toprağın bizim için yetiştirdiği ve bize sunduğu güzel nimetlerden faydalanır. Ormanlar yemyeşil olur, süslenir, canlanır. Farklı renklerde, farklı kokularda birbirinde güzel, narin, yeryüzünü süsleyen çiçekler toprağın bağrında açarak hayatımızı renklendirir.

Ben ve arkadaşlarım kırlara gider, hem gezer hem de oradaki renk renk çiçekleri koklarız, aralarında koştururuz. Ama çiçekleri ezmemeye özen gösteririz. Ve ben ve arkadaşlarım bu güzel çiçekleri doğadan ayırmamak, doğanın güzelliğini, hoş görüntüsünü yok etmemek için çiçekleri koparmayız.

Bazen ise oyunlar oynarız hatta çimenlerin üzerine uzanıp gökyüzüne bakarız ve bulutun şeklini tahmin etmece oynarız...

Babam tarlaya ektiğimiz meyve ve sebzeleri olgunlaşıp yenilmeye hazır olduğu zaman toplar. Üstelik bende babama meyve ve sebzeleri toplamasında yardım ediyorum. Bazen meyve ve sebze dışında buğday da ekeriz. Hasat zamanında hep beraber buğdayları toplarız. Sonrada bu buğdayları değirmenlere taşıır un haline getiririz.

Annem bize bu buğdaylardan ekmek yapar. Sonrada annemin yaptığı mis kokulu ekmekleri afiyetle yeriz. Ve ben de böylece ekmeğin nasıl yapıldığını hem öğreniyorum, hem de ekmeğin yapılışına ben de şahitlik etmiş oluyorum. Ben annemin yaptığı ekmekleri yerken içimden:

“Toprağın bize ne çok yararları var. Bizi ne kadar da düşünüyor. Toprak ne kadarda cömert.” diye düşünürüm.

Bazen babam tarladan toplanmış domates ve salatalık getiriyor. Bize de domates ve salatalıkları sabah kahvaltılarında yiyoruz. Babam sevgisini vererek ektiği ve toprağın sevgisiyle harmanlanıp olgunlaşınca meyve ve sebzelerde çok güzel bir lezzet oluşuyor. Hatta bazen babam İstanbul’u anlatırken şunları da ekler:

“İstanbul’da yaşayan insanlar, bizim gibi tarladan kendi elleyle, sevgiyle ekip, olgunlaştığı zaman ise kendileri bizzat toplayıp afiyetle yiyemiyorlar. Onlar meyve ve sebzeleri bizim gibi en doğal haliyle değil de işleminden geçmiş halinden yiyorlar. Bunun sebebi ise İstanbul ve benzeri şehirlerde çok sayıda toprak alanın olmamasıdır. Her tarafta beton ve tuğlalardan yapılmış evler var.”

Ben de hem çok şaşırıırım hem de İstanbul ve başka şehirlerde yaşayan çocuklar, insanlar için çok üzülüyorum.

“Keşke onlarda bizim gibi toprak alana sahip olsa ve kendi sevgileri ile ekip, sonrada olgunlaşınca onları toplayıp, afiyetle yiyebilseydiler. Yani işleminden geçmiş meyve ve sebzeleri yeme imkânları olmasaydı. Her şeyin organığı olsaydı.” diye düşünürdüm.

Babam bize İstanbul'daki yemek ve atıştırma türlerini anlatır. Bununla ilgili bir olay anlatmak istiyorum:

Bir gün babam bize İstanbul'da abur cuburların, her yerde bakkalların olduğunu söyledi. Bizde şaşkın gözlerle babama bakıyorduk. Çünkü bizim köyde abur cubur olmadığından abur cuburun ne olduğunu bilmiyorduk. Ben babama:

“Baba abur cubur nedir?” diye sordum.

Babam ise bana şöyle yanıt verdi:

“Kızım, abur cubur demek; çikolata, hamburger, cips ve benzeri yararlı olmayan yani zararlı yiyeceklerdir.” Ve sözüne devam etti.

“İstanbul'da yaşayan insanlar tatlı yerine çikolatayı tercih ediyorlar. Hamburger ise ekmeğin arasına da annelerimizin yaptığı gibi lezzetli ve sağlıklı olmayan köfte ile patatesin konulmasıyla oluşuyor... oradaki bakkallara baktığımızda ve oradaki marketlere baktığımız zaman büyük bir kısımda abur cubur vardır. Yani abur cubur fazla tüketildiğinden onlar için çok zararlı bir yiyecek olmuş.”

Bizim şaşkınlığımız hala devam ediyordu. Ben kardeşlerime bakıyordum onlar da bana bakıyorlardı. Şimdi İstanbul'da yaşayan insanlar zararlı besinlerle mi yetişiyorlar! Biz köyde tatlı olarak şerbetli tatlılar yapar, onları yeriz ama İstanbul'dakiler şerbetli tatlıları da hazır alıyorlarmış onlara da bazı kötü insanlar sahte şeker koyuyorlarmış.

Yediklerine devamlı dikkat etmeli güvendiği yerlerden alıp yemeliymiş. Bizde köyde tatlı olarak şerbetli tatlılar yeriz. Ama gerçek şekerden yapılır kendi ektiğimiz şeker pancarında yapılmış şekerlerle yapılıp, canım annem tatlılar yapar, bizde onları yeriz...

İşte ben böyle sevgi içinde mutlu bir çocuk olarak büyüyorum. Babamın sevgiyle ektiği, tarlalarda yetiştirdikleri ve annemin bunları harmanlamasıyla büyüyorum.

Kısacası doğal besinlerle büyüyorum ve dünyadaki bütün çocuklar benim gibi sevsin , sevelsin, sevgiyle büyüsün diye dua ediyorum....

NADİDE MERYEM PIRILTI

KÜÇÜK KOYUNUN MACERALARI

“Evel zaman içinde kalbur saman içinde bir koyun sürüsü varmış.” diye masala başladı babaanneleri. “Bu sürünün başı her zaman oflar puflarmış. Çünkü çobanları bu sürüye çok kötülük yaparmış. Sadece hayvanlara değil insanlara da kötülük yaparmış. Sürünün başı her zaman üzgün olduğu için tüm sürü üzgünmüş.

Günlerden bir gün otların arasında parlayan bir şey çobanın dikkatini çekmiş ve oraya doğru yürümeye başlamış. Görüldüğü kadar yakınında olmadığını fark ettiği sırada çobanın çobanın vurmasıyla sarsılmış. Diğer koyunlar da artık hiçbirinin kötülük görmesini istemiyormuş.

Sürünün başı Kunda isimli koyunmuş ve tüm bu yaşananlardan dolayı kaçma kararı vermiş ve sürüye kaçma planından bahsetmiş. Kunda’nın küçük çocuğu bunu başaramayacağını düşünüp duruyormuş. Babasına sürekli “Babacığım, ben çok korkuyorum.” diyip duruyormuş. Kunda “Asla olmaz oğlum, cesaretli ol, sen yapabilirsin.” demiş.

Bir sabaha karşı tüm sürü oradayken kaçmaya hazırlanmışlar ve yüksekçe kayalıklardan sırayla atlamaya başlamışlar. Kunda’nın minik oğlu sıranın en sonuna geçip beklemeye başlamış. Sıra Kunda’nın oğluna geldiğinde korka korka ve gözlerini kapatıp atlamış. Gözlerini açtığında ortada kimseler yokmuş. Her tarafı gezip bağırırmaya başlamış ama kimse duymuyormuş. Kaybolduğunu anlamasıyla hüngür hüngür ağlaması bir olmuş.

Sol tarafa doğru koşmaya karar vermiş, uçuşuyla karşılaşınca bu sefer sağ tarafa doğru koşmaya başlamış. Bir dere olduğunu kulağına gelen seslerden anlayarak sesi takip etmiş ve deredeki büyük bir taşın üzerine atlamış.

Atlamış atlamasına ama etrafına baktığında bir de ne görsün! Taşın üstünde kalakalmış. Çok korkmaya başlamış. Suyun içerisinde oduna benzer uzuna bir cisim görmüş. “Acaba bundan tutunarak geçebilir miyim?” diye düşünürken odun dediği cisim

koyuncuğun bulunduğu taşın üzerine doğru süzölmeye başlamış. Ne yapacağını şaşırılmış. Bir anda fark etmiş ki odun dediğı cisim aslında yılanmış. Sonra yılanla göz göze gelmiş.

O kadar korkulu gözlerle bakıyormuş ki yılanın kendi üstüne atlayacağını düşünmüş. Bir an yılan derenin içine geri atlamış. Bir de görmüş ki yılan ağzında kurbağa ile derede süzölüp kaybolmuş.

Küçük koyun kendini toparlayıp derenin karşısına zıplayıvermiş. Koşmaya devam etmiş ve koştukça acıktığını hissetmiş. Kenardaki nemli otlarla karnını doyurup yoluna devam edecekken karşısına bir kurt sürüsü çıkmış. Bu kurtları geçmenin imkânsız olacağını ve birkaç dakikaya midelerinde olacağını düşünmüş.

Kurtlar yavaş yavaş minik koyunun üzerine geliyormuş. Herkes yemek için birbirini ite kaka ilerlemeye başlamış. Minik koyun düşünmeye başlamış "Düşün, düşün! Cesaretli ol, babam burada olsa böyle yapardı." diyerek kendi kendine mırıldanıyormuş.

Derken yan tarafındaki ağacın üstündeki tuzak dikkatini çekmiş hatta az daha kendisi kısırılıyormuş. Eğer dikkatli bir şekilde o ağacın yakınında durursam belki onlar tuzağa düşer ve bende kaçırım diye düşünmüş. Tuzağın önünde bir parça et duruyormuş. Dikkatleri oraya çeken koyun kafasında en iyi ihtimalleri kurmuş. İpi yavaşça kopartıp arkasına bile bakmadan kaçmaya başlamış.

Tuzağa düşen kurtlar ulumaya başlamışlar. Seslerini duyan avcı çok geçmeden yanlarına gelmiş. Bu sırada küçük koyun kaçmayı başarmanın keyfiyle fakat ailesini bulamama tedirginliğiyle koşmaya devam etmiş.

Yolun sonunda ayrılan iki yol görmüş. Nereden gideceğini bilemediği için orada beklemeye karar vermiş. O kadar yorulmuş ki oracıkta uyuyakalmış. Ardından bir sürünün ayak sesleriyle gözlerini açmış.

Annesini görmesiyle sürüye doğru koşması bir olmuş. O kadar hızlı koşmuş ki kendisi bile bu duruma hayret etmiş. Annesi "Ah benim küçük yavrum! Kaç saattir seni arıyoruz. Kim bilir neler yaşadın?" demiş. Küçük koyun "Ben de çok üzöldüm anneciğim, çok ağladım. Hadi babamın yanına gidelim. Onu çok özledim." demiş.

Babasıyla sımsıkı sarılmışlar ve birbirlerine söz vermişler. “ Bir daha asla birbirimizden ayrılmayacağız, biz birlikte güçlü-
yüz.” demiş. Ve bir daha asla ayrılmamışlar. “

“Aaaa çocuklar, uyumamışsınız!” Çocuklar hep bir ağızdan “O kadar güzel bir masaldı ki sonunu çok merak ettik babaanne” demişler. “Size yarın da bir masal anlatacağım ama bir şartla.” demiş babaanneleri. Çocuklar meraklı gözlerle bakmışlar. Ardından devam etmiş babaanne “ Siz de masaldaki küçük koyun ve ailesi gibi hiç birbirinizden ayrılmayın.

Çünkü siz birlikte güçlüsünüz. “ Çocuklar hep bir ağızdan “Söz veriyoruz babaanne, asla ayrılmayacağız.” diyerek birbirlerine sarılmışlar.

ZEHRA IRMAK ŞAHİN

GERÇEK DOST

İstanbul da yaşlı bir İsmet amca yaşıyordu. İsmet amca varlıktı, ancak kimsesi yoktu. Yıllar önce kanserden dolayı eşini kaybetmişti ve hiç çocukları olmamıştı. İsmet amca Bakırköy de sahile yakın oturduğundan dolayı, kitap okumak için sık sık sahile giderdi. Yine bir gün İsmet amca kitap okumak için sahile gitti. Bir banka oturdu ve kitabını okumaya başladı. O sırada bir çocuk İsmet amcanın yanına oturdu ve elindeki ekmekleri ufalayarak denizdeki martılara attı. Çocuğun bu durumu İsmet amcanın dikkatini çekmişti.

İlk önce konuşmak istemedi ama daha sonra dayanamadı ve çocuğa sorular sormaya başladı.

—İsmin ne?

—Ali

—Nerelisin?

—Azerbaycanlıyım.

—Ailen var mı?

—Yok, amcamla birlikte oturuyorum.

—Okuyor musun?

—Okuyorum.

—Niçin martılara ekmek atıyorsun?

—Çünkü martılar çok aç görünüyor, bir gün bizde bu şekilde aç ve muhtaç olabiliriz. Diye cevap verdi. Bu cevap karşısında İsmet amca derin derin düşüncelere daldı. Bu sırada Ali gitmek için hazırlandı, bunu fark eden İsmet amca,

—Yarın da gelecek misin? Diye sordu.

—Ali Evet geleceğim dedi ve gitti.

İsmet amca bir süre Ali yi düşündü ve evine doğru yöneldi, kafa-

sında hala yeni tanıştığı çocuk vardı. Ali, İsmet amcaı derinden etkilemişti.

Ertesi gün İsmet amca yine sahile gitti.

Ali sahile gelmiş bir bankta oturuyordu. İsmet amca Ali'yi görünce çok sevindi. Hemen yanına gitti.

-Merhaba Ali nasılsın? dedi.

Ali :

-Teşekkür ederim siz nasılsınız? dedi.

İsmet amca da teşekkür ederim seni tekrar gördüğüme sevindim, dedi.

İsmet amca

-Balık tutmak ister misin? Dedi

Ali:

—Evet, dedi.

İsmet amca o zaman gel olta kiralayalım dedi. Oltaların kiralandığı tarafa yöneldiler. Olta kiralamak isteyen bir sürü insan sırada bekliyordu. İsmet amca ile Ali de olta kuyruğunun sonuna geçtiler. Bu sırada İsmet amca Ali'ye birçok soru sordu Ali'de İsmet amcanın sorduğu soruların hepsini memnun bir şekilde cevaplayarak iyi bir sohbet etmiş oldular. Bu arada sıra da onlara gelmişti.

Ali daha önce hiç balık tutmamıştı. İlk kez balık tutacaktı bundan dolayı çok heyecanlıydı. İsmet amca olta ile balık tutmanın püf noktalarını ve bunun yanında balıklar ile ilgili bir sürü fıkrayı anlattı Ali İsmet amcaı pür dikkat dinliyordu ve adeta kendinden geçiyordu.

Olta atıp beklerken bu arada sohbet de ederken vaktin nasıl geçtiğini fark etmediler. Bu arada tuttıkları balıkları tekrar denize geri bırakıyorlardı. İkisi için ayrılma zamanı yaklaşmıştı.

İsmet amca Ali'ye

-Yarın da gelecek misin? diye sordu.

Ali-Hayır gelemeyeceğim dedi.

İsmet amca niçin gelemeyeceğini merak ettiğinden

-Niçin gelemeyeceksin? Dedi.

Ali, bugünlerde karnım ağrıdığı için yarın amcam beni hastaneye götürecektim, dedi.

İsmet amca ben acıktım galiba sende acıktın balık ekmek yiyelim öyle ayrılalım, dedi.

Ali memnun bir şekilde tamam anlamında başını salladı. Keyifle balık ekmeklerini de yiyerek vedalaştılar.

Bir sonraki gün İsmet amca kitabını alarak yine sahile gitti. Ali'nin o gün gelemeyeceğini biliyordu fakat yine de hastanede işleri erken biterse gelebilir diye düşünüyordu. Fakat Ali gelmedi demek ki hastanede işleri erken bitmemişti.

İsmet amca sahilde çam ağacının altında olan banka oturarak kâh denizi seyretti kâh dalgaların ve martıların seslerini dinledi kâh kitabını okudu. Sonra da yavaş yavaş evinin yolunu tuttu.

Diğer taraftan düşünüyordu evime gidiyorum fakat evde beni bekleyen kimsem yok diyordu. Oysa yıllar önce evde onu sevinçle karşılayan eşi vardı. Gününü nasıl geçirdiğini sorar, aslında sormasına bile gerek yoktur eşinin gözlerine baktığında nasıl olduğunu anlardı. Sormasının amacı onun konuşmasını sağlayabilmektir. İsmet amca vefalı ve fedakâr eşini düşünerek yürümeye devam etti.

Bir sonraki gün İsmet amca yine sahildeydi. Gözleri Ali'yi arıyordu fakat Ali bugün de gelmemişti.

Bir sonraki gün İsmet amcanın da sağlık kontrolü vardı. Hastaneye gidecekti fakat bir taraftan da düşünüyordu Ali sahile gelirse onu bulamayacaktı. Fakat hastaneye gitmek zorundaydı.

İsmet amcanın doktoru aynı zamanda bir dostunun kızı olan Prof. Dr. Zeynep Betül ERMEYDAN Bakırköy Devlet Hastanesinde üç yıldır çalışıyordu. Hastanede doktorun kapısının yanında bir banka oturarak içeriden hastanın çıkmasını bekliyordu.

Birden kulağına Ali'nin sesi geldi. Heyecanlandı başka bir doktorun odasının kapısı açık sesler o odadan geliyordu.

Doktor Ali'nin amcasına Ali'nin çok acil ameliyat olması gerektiğini yoksa ömrünün çok uzun olamayacağını söylüyordu. İsmet amca duydukları karşısında adeta yıkılmıştı hemen kapısı açık olan odaya daldı ve eğer doku uyuşursa iliğimi Aliye verebilirim diyerek öne atıldı. Ali İsmet amca'yı tekrar gördüğüne o kadar çok sevinmişti ki hastalığını bile unuttu.

İsmet amcaya tekrar onunla balık tutmayı çok istediğini söyledi. İsmet amca ona tekrar balık tutabileceklerini söyledi.

İsmet amcanın kanını aldılar tahlil sonuçlandığında eğer doku uyuşursa arayacaklarını söylediler.

İsmet amca sonra doktor Zeynep Betül hanımın odasına giderek rutin tahlillerini yaptırdı ve evinin yolunu tuttu.

Birkaç gün içinde İsmet amcanın beklediği telefon geldi hastaneden aradıklarını belirterek dokusunun Ali ile uyuştüğünü söylediler.

İsmet amca hastanede olması gerektiği tarihte hastaneye gitti. Ali ile ayrı ayrı sedye ye konularak ameliyathane ye götürüldüler.

Ali ilik nakli sonucunda sağlığına kavuşmuştu. Fakat İsmet amca hala yoğun bakımdaydı. İsmet amca tam iki ay yoğun bakımda kaldı Ali İsmet amca'yı her gün ziyaret etti. Allah'ım İsmet amcamı iyileştir diyerek çok dua etti.

İki ayın sonunda İsmet amca yoğun bakımdan normal odaya alındı. Normal oda da iki hafta daha tedavi gördü fakat iki hafta boyunca Ali hastanede onun yanından hiç ayrılmadı.

İsmet amca iki buçuk aydan sonra hastaneden çıkabildi. Ali ile sürekli görüşmeye devam ettiler. Ali dedesi gibi İsmet amca'yı seviyordu.

İsmet amca da Ali'yi torunu gibi sevdi.

ZEYNEP BETÜL ERMEYDAN

OYUNA KANAN ERTUĞRUL

Özgür olmak ne demek? Biliyor musunuz? Özgür olmak, annenin, babanın ve tüm tanıdıklarının sözünü dinlememek değil... Özgür olmak canlılara ve herhangi bir nesneye zarar vermeden temel haklarını kullanmak demek.

Ben küçükken hep şöyle zannederdim; 18 yaşına girince annenin ve babanın sözlerini dinlemek zorunda değilsin. Aslında öyle değilmiş. Büyüyüp aile sahibi olunca bile, anne baba kardeş ve akrabalarını hiç unutmuyorsun. Aranızda bir kırgınlık olsa bile onun sevgisini hep içinde taşıyorsun. Neyse... Olayımızın kahramanları Ertuğrul, Ertuğrul'un annesi Zehra hanım, babası Mehmet bey ve ağabeyi Ali.

Ertuğrul 9. Sınıfa devam eden bir öğrenciydi. Fakat Ertuğrul bu aralar çok fazla bilgisayar ve telefonda vakit geçiriyor, aşırı derecede oyun oynuyordu. Bu oyunlar onu çok etkilemişti. Artık neredeyse onu oynadığı oyunlar yönetiyordu.

Zehra Hanım ve Mehmet Bey ona her ne kadar bilgisayar ve telefonda oyun oynamamasını söyleseler ve tembih etseler de, Ertuğrul onları dinlemiyordu. Ertuğrul bu oyunlar yüzünden içine kapanmış, arkadaşlarıyla pek sık görüşmez olmuş ve sosyalliğini neredeyse kaybetmişti.

Zehra Hanım ve Mehmet Bey, bir şey sorduklarında bağırarak cevap veriyordu. Ramazan ayı geldiğinde bir gün sahur yaparken Ertuğrul annesinin yanından öyle bir öpmüş ki Zehra Hanım içinden şöyle geçirmiş. Oğlum bu nasıl bir öpücük, sanki son kez beni öpüyorsun, tam söyleyecekken hatta vazgeçmiş.

Ailece sahur ettikten sonra yatmışlar. Sabah Ertuğrul'un gitar kursu olduğundan erkenden evden çıkmış. Gitar kursuna gitmemiş. Parkta arkadaşlarıyla buluşmuş. Sonra Ertuğrul eve gelip annesinden izin alarak tekrar dışarı çıkmış. Zehra Hanım pencereden Ertuğrul'a seslenmiş ama sesini duyuramamış, Ertuğrul'un dönmesini beklemiş. Vakit ilerlemiş Zehra Hanım

meraklar içerisinde kalmış. Ertuğrul eve dönmesi gereken saatte eve dönmemiş. Zehra Hanım hemen durumu Mehmet Bey' e bildirmiş. Mehmet Bey olayı duyunca paniğe kapılmış. Ağabey Ali her yerde babasıyla kardeşini aramış. Gittiği ve gidebileceği yerleri kontrol etmişler. Ama Ertuğrul' dan ne bir iz ne de bir haber alamamışlar.

Mehmet bey çaresizlikler içinde durumu polise bildirmiş. Evlerine gelen polis Ertuğrul' un bugün ne yaptığının bilgisini almış ev halkından. Zehra hanım başlamış anlatmaya; İlk önce kursa gittiğini, kurs sonrası eve döndüğünü ardından tekrar dışarı çıktığını polise anlatmış. Polis ardından dershaneye gidip Ertuğrul' un kursa gelip gelmediğini soruşturmuş. Ertuğrul' un o gün kursa gelmediğini idareden öğrenmiş. Polis başka bir yere gittiğinden şüphelenmiş. Tekrar ailesi polislerle birlikte sokak sokak Ertuğrul' u aramışlar, fakat ondan hiçbir iz bulamamışlar.

Ertuğrul amacı ise Ankara uçağıyla Ankara' ya gitmekmiş. Oynadığı oyunların bir bölümünde ona Ankara' da halledilmesi gereken bir görev verilmiş aslında. Aile çaresizlikler içinde ne yapacaklarını bilemez durumda iken annesinin aklına onun oynadığı oyunlar gelmiş. Ali kardeşinin odasına gidip bilgisayarını incelemiş. Oynadığı oyunları incelediğinde kardeşine oyunda verilen görevi bulmuş. Ağabeyi onun nereye gittiğini anlamaya çalışmış ve Ankara' ya gitmesi gerektiğini öğrenmiş.

Durumu babasına açıklayan Ali Babasıyla hemen Havaalanına gitmişler. Mehmet Bey oğluyla her yerde Ertuğrul' u sormuş durmuş. Bu arada havaalanında görevli bir polis Ertuğrul' un ortalıkta yalnız bir şekilde dolaşmasından şüphelenmiş ve onu yanına çağırılmış. Ve güvenlik odasına almış. Tam bu sırada da babası o alana gelmiş. Ve görevli polise oğlunun buralarda görünüp görünmediğini sorarken oğlunu görmüş.

Hem üzgün, hem kızgın, hem de mutlu karmakarışık hisler içinde önce oğlunu bir güzel kucaklamış. Oğlum sen nasıl böyle bir şey yaparsın, senin ne işin var buralarda, biz seni çok merak ettik, sen bizim ne halde olduğumuzu hiç düşünmedin mi? diye oğluna çıkmış. Zaten Ertuğrul da yaptığından çok pişmanmış.

Ağabeyi ve babasını bir anda karşısında gören Ertuğrul önce çok utanmış ve hemen kendilerinden özür dilemiş. Hemen

anneye haber vermişler. Telaş içinde bir oraya bir buraya koşuşturan haliyle annesi bu güzel haberi alınca sevinçten başlamış ağlamaya. Eve gelen Ertuğrul annesini kucaklamış ve özür dilemiş.

Yaptığından çok pişman olduğunu söylemiş annesine. Ve onu bu duruma getiren bilgisayar oyunu olduğunun farkına varmış. Bir daha böyle saçma sapan oyunlar oynamayacağını hem ailesine hem de kendine söz vermiş.

ZEYNEP ULU

15 TEMMUZ DARBE GİRİŞİMİ

Hepimiz 15 Temmuz darbe girişiminde çok fazla şehit verdik. Tüm şehitlerimizin ruhları şad olsun. Şimdi gelin de sizlerle 15 Temmuz gecesinde bir ailenin yaşadıklarını dinleyelim.

Aydın ailesi 15 Temmuz gecesinde evde otururken evin erkek çocuğu Çınar dışarıdan uçak sesleri duyar ve korkarak salona ailesinin yanına gider ama bir tek salon da ağlayan ablasını görür ve ablasına niye ağladığını sorar. Ablası gözyaşlarını silerek, şu cevabı verir:

—Yok, bir şey ablacığım sen git uyu. Çınar ablasının bu dediklerine inanmaz ve tekrar sorar:

—Abla niye ağlıyorsun bir şey mi oldu? Deyince ablası dayanamaz ve şu cevabı verir:

—Darbe oluyor.

—Ne darbesi, darbe ne demek? Ablası, Çınar'a her şeyi anlatır ve Çınar o anda annesiyle babasının evden çıktığını görür ve sorar:

—Anne nereye gidiyorsun?

—Oğlum, geleceğiz şimdi

—Abla anneler nereye gidiyor:

—Çınarcığım bak az önce sana darbe olduğunu kötü askerlerin yurdumuzu ele geçirmek istediğini söyledim ya...

—Eeee...

Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan, tüm milleti dışarıya birlik olup darbeci askerleri yenmeye davet ediyor. Bu yüzden anne ile baba kötü askerleri birlik olup yenmeye gidiyor. Bunun hemen ardından bomba, ateş, uçak sesleri gelmeye başlar evde tek başına korkmaya başlayan iki kardeş komşularını arar ve komşularını eve davet eder.

Bu daveti reddetmeyen komşuları hemen Çınarların evine gelirler.

Çınar arkadaşıyla oynarken her şeyi unuttur ve uykuya dalar bir türlü eve gelmeyen annesini ve babasını merak eden ablasının gözüne uyku girmez. Ardından eve gelen annesi ve babası kızına sarılarak bir oh çekerler. Ne olup bittiğini merak eden abla annesi ile babasına sorar:

—Anneciğim babacığım ne oldu? Niye bu kadar geç geldiniz?

Annesi yüzü gülerek cevap verir:

—Kızım darbe girişimini yendik, tüm düşmanları ülkemizden kovduk ve gönderdik der.

Bu olaya çok sevinen abla gece güzel bir uyku çeker. Aile sabah uyanınca güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra ailecek nöbete gider ve 15 Temmuz şehitlerine dua ederler. Bu hikâyeye de burada biter ama bizim yapacaklarımız ve anlayacaklarımız daha bitmedi.

Biz ülkemizi sevelim, koruyalım çünkü daha ülkemizde çok sayıda düşmanımız var.

Ama İnşallah Mehmetçik tüm düşmanlarımızı temizleyecek. Allah, Mehmetçiklerimize güç kuvvet versin. Âmin

AYŞENUR EKİN

HABERCİLER KULÜBÜ İLE HABER YAPMAYI ÖĞRENİYORUM

Herkese merhaba ben Ayşenur Ekin. Ben haberciler Kulübüne üyeyim ve bu kulüpte tüm ihtiyacı olanları haber yapıp yardım isteyenler için para topluyor ve eksiklerini tamamlıyoruz ya da bağış yapıyoruz. Bu güzel kulübün bir üyesi olduğum için çok mutluyum ve şanslıyım. Burada şimdi 5. Sınıf öğrencisi olan Feride gelip bize –ben de sizin gibi bu kulübe üye olup haber yapmak, insanlara yardım etmek istiyorum.” Dedi, biz de bu isteğini geri çevirmeyerek onu çağırdık şimdi Feride yanımızda hadi gelin de biraz yaptığımız haberleri inceleyerek Feride’ye haber yapmayı öğretilim.

— Feride ilk haberimizde Pelin ve arkadaşlarının çektiği zorluklardan bahsettik.

Şanlıurfa’nın Harran ilçesine bağlı Kılıçlı köyündeki 60 öğrenci, köylerinde okul olmadığı gerekçesiyle her gün 2 kilometre yol yürüyorlar.

Şimdi size Kılıçlı köyünde yaşayan Pelin ve arkadaşlarının okula giderken yaşadığı sorunlardan bahsedeceğiz. Pelin ve arkadaşları okula gitmek için her gün 2 kilometre yol yürüyorlar. Onlar karda kışta okula gitmek zorundalar ama onlar okullarına gitmek için sadece bu kadar engel değil daha fazla engeli aşmak zorundalar mesela ufak bile olsa bir iki dağ geçmeleri lazım. Bu olay ne kadar konuşulsa da kimse bir şey yapamıyor. Biz de bu yüzden okullardan, bağış kurumlarından, sokaktan geçen insanlardan ve birçok yerden para topladık ve pelinlerin köyüne çok güzel bir okul yaptırıldı. Ama ne yazık ki buna benzer birçok köy de bu durumda karşı karşıya. Lütfen sizleri de daha duyarlı olmaya davet ediyoruz.

— Ferideciğim nasıl ilk haberimizi beğendin mi?

— Tabii ki beğendim. Diğer habere geçelim mi?

— Geçelim bu haberde biraz bile olsa orman yangınlarını azaltmaya çalıştık inşallah başarmışızdır. Piknik yaptığımız, oyna-

duğumuz, eğlendiğimiz güzel ormanların çoğu insanlar yüzünden yanarak helak oluyor. Bunu biz insanlar yapıyoruz ve bu da piknik yaptığımız yerde cam bırakarak, mangal yaptığımızda külünü söndürmeden gittiğimiz için ve birçok nedenden dolayı güzel ormanlarımız yanarak azalıyor. Buna bir dur dememiz lazım ve bizde bu yüzden TEMA VAKFI (Türkiye Erozyonla Mücadele Ağaçlandırma ve Doğal Varlıkları Koruma Vakfı) gibi vakıflara şikâyetle bulunduk. Ve ormanlara zarar verenler verdikleri zarar kadar para cezası yiyeceklerdi. Ama bu da işe yaramayınca biz de ağaçlara kamera yerleştirdik. Ve bu kameralar yangınlara sebep olanları çekti. Bunu yapanlarda cezalarını çektiler. Bu olaydan sonra insanlar daha dikkatli davranmaya başladılar. Haberin son bölümüne bakılırsa biraz orman yangınlarını azaltmışsınız.

— Evet, biraz azalttık. Diğer haberimizde huzur evine gittiğimizde bizi ne kadar güzel karşıladıklarından bahsettik ama bu haberi yazarken içimiz pır pırdı çünkü orada olmak insana çok huzur veriyor. Bu haberin sonunda da çok güzel bir şeye karar verdik.

Hepimizin gönülden sevdiğimiz ninelerimiz, dedelerimiz iyi ki yanımızdalar. Çünkü bazı ninelerimiz ve dedelerimizin bırakın torunları olmasını bir aileleri dahi yok. Bu yüzden bu nineler ve dedeler huzur evlerinde yaşıyorlar. Ama şunu unutmayın sakın huzur evlerinde sadece ailesi olmayanlar değil ailesi onu istemeyenler de orada huzur evlerin de yaşıyorlar. Bu çok üzücü bir şey düşünsenize aileniz sizi istemiyor bunu düşünmek bile insanı ürpertiyor. Ama orada yaşayanlar için gerçek bu neyse biz konumuza dönelim. Bugün Güngören İTO Kız Anadolu İmam Hatip Lisesinin 5. Sınıflar ile birlikte İstanbul Güngören Huzurevine kimsesiz yaşlıları görmeye gittik. Tabii ki de elimiz boş gitmedik yanımızda mis gibi tazecik meyveler ile gittik.

Bizi gören herkes çok sevindi tabi en çokta kimsesiz ve ya ailelerinin onları terk ettikleri ninelerimiz ve dedelerimiz. Tabi ki bizi o kadar sevinçle karşıladıkları için bizde çok mutlu olduk. Artık bir karar aldık ve her iki ayda bir onları ziyarete gideceğiz.

— Sen de bu kulübe girersen senin ile huzur evine gideceğiz.

— İnşallah bu kulübe gireceğim. Ve bende sizinle huzur evine gidip yaşlıları ziyaret edeceğim. — İnşallah Feride, az önce senin

ile burada birkaç haber okuduk inşallah haberleri beğenmişsiniz ve haber nasıl yazılır anlamışsınıdır.

— Evet, anladım ve haberleriniz çok güzel. O zaman bir şey sorabilir iyim?

— Evet, tabii ki

— Ben de artık bu kulübe üye simiyim?

— Hayır, canım çünkü ben sana bir haber ödevi vereceğim sen bu ödevi güzel bir şekilde yaparsan bu kulübün bir üyesi olmaya hak kazanırsın. Tamam mı?

— Tamam, yarına ödevimi getireceğim.

— İyi o zaman yarına bekliyorum. Feride ödevini getirmişti ve ödevi çok güzeldi bizde bu yüzden direk Feride'yi kulübe almaya karar verdik bunu Feride'ye söylemek için Feridelerin evlerine gittik. Bize kapıyı Feride'nin annesi Yasemin Hanım açtı.

— Hoş geldiniz, buyurun içeri geçin.

— Hoş bulduk, sağ olun. Biz buraya Feride'ye iyi bir haber vermek için geldik.

— Haber nedir acaba?

— Aferin, sana Feride artık sende bu kulübün üyesisin yaptığın ödev çok hoşumuza gitti.

— Gerçekten mi?

— Evet, artık bu rozet senin.

— Çok teşekkür ederim.

— Haberciler kulübüne hoş geldin Feride

— Hoş bulduk.

— Sen de artık bulduğun, gördüğün haberleri yaptığın ödev gibi ya da bizim yapmış olduğumuz haberler gibi yaz ve gönder.

AYŞENUR EKİN

GEZMEKLE BİTMEZ

Yine bir sıcak yaz gününde, Ali, Yağız, Osman ve kardeşi Orhan, bir araya gelmişlerdi. Hava çok sıcaktı, zaten temmuz ayında havanın soğuk olması beklenemezdi. Bütün arkadaşları tatile gitmişti. Ali:

—Herkes tatil yapıyor, biz ise İstanbul'da hapsoldük, dedi.

Diğerleri de Ali'ye katıldı. Yaklaşık 1 dakika süren bir sessizlik oldu. Herkesin canı çok sıkılmıştı ve kimsenin konuşmaya niyeti yoktu. Bu sessizliği bozan şey ise Osman'ın telefonuydu. Arayan okuldan arkadaşı Selma idi. Osman'a kendi tatilinin çok güzel geçtiğini, Antalya'da olduklarını ve Manavgat Şelalesi'ne yol aldıklarını söyledi. Osman:

—İyi eğlenceler benim yerime de eğlen deyip telefonu kapattı. Sonrasında gerçektende herkes tatilde, dedi.

Herkes Osman'a cevap vermeyecek kadar susamıştı. Sonra hepsi evlerine su içmeye gittiler ve kendilerine bir buluşma noktası ayarladılar. Orhan, ağabeyi Osman'a:

—“Ağabey anneme söylesek de bisikletlerimizi çıkarsa olur mu?” dedi

—Ağabeyi Osman, iyi fikir aslında Orhan, hadi gidip annemi ikna edelim, dedi.

Hızlıca merdivenleri çıkıp daire 6'nın ziline bastılar. Tam eve girecekleri sırada Orhan'ın ayağı merdivene takıldı ve tepetaklak bir şekilde merdivenlerde yuvarlandı. Osman çok endişelendi. Eli ayağı dolanmıştı. Hemen annesini çağırmaya çıktı. O sırada tüm çocuklar buluşma noktasına varmıştı. Osman ve Orhan'ı göremeyince şaşırdılar.

Çünkü genelde böyle bir durum olduğu zaman önce hep onlar gelirdi. Çocuklar biraz beklediler. 10 dakika 15 dakika derken, tam olarak 30 dakika geçmişti. En sonunda dayanamayıp Saray Apart-

manı daire 6'nın ziline bastılar. Biraz beklediler. Kapıyı Osman ve Orhan'ın annesi Fazilet Hanım açtı ve:

— Ne oldu çocuklar hayırdır? dedi.

Orhan:

—İyi fikir aslında Orhan, hadi gidip annemi ikna edelim dedi.

- Ne oldu çocuklar hayırdır?dedi.

—Anne hem çok susadık, hem de canımız çok sıkıldı bu yüzden bisikletlerimizi istiyoruz.

Anneleri ilk önce sularını verdi. Sonra ise bisikletlerini çıkardı. Orhan ve Osman çok mutlu oldular ve annelerine teşekkür ettiler. Hızlıca buluşma noktalarına indiler.

Herkes çoktan gelmişti. Tesadüfen herkes yanında bisiklet getirmişti. Sonra birden Yağız'ın aklına bir fikir geldi:

—Bence İstanbul'u gezelim.

Ali dışında herkes bu fikri çok beğendi. Ali:

—Bence bu saçma çünkü zaten İstanbul'da yaşıyoruz ve her yeri biliyoruz. Gezmediğimiz yer mi kaldı? dedi.

Yağız:

—İstanbul sadece Topkapı Sarayı, Kapalıçarşı'dan ibaret değildir, dedi.

Bunun üzerine çoğunluğun kararı olarak İstanbul gezilecekti. İlk olarak milyon taşı sonra alman çeşmesi en sonda Aydos Tepesi'ne gidilecekti.

İlk olarak Milyon Taşı'nı görmek için yola koyuldular. Milyon Taşı'na giderken Yağız grubun başı olarak onlara Milyon Taşı hakkında bilgi veriyordu:

—Milyon Taşı, Sultanahmet'te bulunan en önemli tarihi yapılarıdır. Yere Batan Sarnıcı yakınındaki tramvay yolunda yer alır. Doğu Roma döneminden kalmadır, diyerek sözünü bitirdi ve pedal çevirmeyi bıraktı. İşte burası, dedi Yağız.

Ali, Orhan ve Osman fotoğraf çekmeye başladılar. Yağız daha önce buralara geldiği için fotoğraf çekilme ihtiyacı duymadı.

Herkes fotoğraf çektikten sonra Alman Çeşmesi'ne gitmeye hazırlandılar. Yağız, yine bilgi vermeye başladı:

—Bu çeşmede yine Sultanahmet'te bulunuyor. Bu çeşme Alman İmparatorluğu'ndan Türkiye'ye hediyedir. İç kısmı mozaiklerle süslüdür.

Almanya'da hazırlanan çeşme buradaki temeller üzerine oturulmuştur." dedi ve sözünü bitirdi.

Gerçekten çok görkemliydi. Buraya galip de fotoğraf çekilmemek olmazdı. Mükemmel görünüyordu. Kusursuzca işlenmişti resmen.

Çok vakitleri yoktu çünkü hava kararmak üzereydi. Annelelerinden bu kadar zamanlık izin almışlardı. O yüzden Aydos Tepesi'ne gitmeyi başka bir güne ertelediler. Ama Yağız, her zaman olduğu gibi bu seferde bilgi vermeye başladı:

—İstanbul'un neredeyse en yüksek tepesinde Sultanbeyli'de bulunur. Roma ve Bizans döneminden kalmadır. Herkesi kendine çeken Aydos Tepesi, turistleri de kendine çekmeyi başarır. Genellikle senenin ilk karı orada görülür.

Muhteşem manzarasına karşı gün batımını seyretmek çok büyük zevk verir." dedi ve sözünü noktaladı.

Artık eve dönme zamanıydı. Herkes bisikletine bindi. Yaklaşık 15 dakika sonra evlerine döndüler.

Bu güzel günün anısına topluca fotoğraf çektirdiler ve iyi ki böyle bir memlekette yaşıyoruz, dediler.

AZRA BULDUR

SINAV HEYECANI

Güneşli, bulutlu bir günde 2 kız kardeş evlerinde misler gibi uyuyorlardı. Küçük kız kardeş saat yedide alarm ile uyandı. Ardından annesi ve babası da uyandı. Neden bu kadar erken uyandılar? Çünkü o gün yani pazar günü küçük kız kardeşin "BİLSEM" sınavı vardı. Bu sınav eleme sınavıydı, eğer bu sınavda kazanırsa yani elenmezse yine sınava girecekti. He bu arada küçük kız kardeşin adı Ecrin, büyük kızın adı Elif. Herkesin uyandığını duyan Elif de uyandı.

Annesine: "Nereye gidiyorsunuz, neden giyiniyorsunuz?"

Dediği anda Ecrin heyecan içinde söze atladı: "Tabi ki benim BİLSEM sınavıma gidiyoruz."dedi. Elif: "Ben de geleceğim evde çok sıkılırım ."dedi.

Annesi izin verince Elif yatağından kalkıp giyindi. Arabaya bindiler. Babası navigasyondan Ecrin'in sınav olacağı okulun adını girdi. Hep birlikte okula gittiler. Baba arabayı park ederken saate bir baktı ki saat daha 08.00. aslında sınav saat 09.30'da başlıyordu. Baba çok erken geldiklerini anladı. Aklından havanın soğuk olduğunu dışarıda beklerlerse donacaklarını düşündüğü anda karnının gurultusunu duydu. Aklına kahvaltı yapmadıkları geldi. Bu fikri eşine söyledi. Eşi de aynı fikirde olduğunu söyledi. Baba arabayı park yerinden çıkarttı ve yemek yiyecekleri bir yer aramaya başladı. Dolaştılar, dolaştılar... En sonunda 'Yeşim' diye bir restoran gördüler. Baba o restorandın yakınlarına arabayı park etti ve arabadan indiler. Restoran çok güzel gözüküyordu. Restoran 3 bölümlüydü. 1. bölüm içerde, 2. bölüm balkon gibi bir yerde, 3. yer ise hem içerde hem de balkondaydı. Nasıl mı? Balkon gibi açık bir yer ama oda gibi bir yerdi. Yani duvar yerine cam kullanılmıştı ve içerisi oda sıcaklığındaydı. Herkes siparişini verdi. Yemekler yenildi ve anne ile baba balkona çıktılar.

Anne: "Biz balkona çıkıyoruz, şu cam duvardan sizi göreceğiz."- dedi.

Anne kızlarına oynamaları için kendi telefonunu verdi. 2 dakika geçtikten sonra kızların yanına bir bayan çalışan geldi ve: "İsimlerinizi öğrenebilir miyim prensesler."dedi. Elif: " Benim adım Elif kardeşimin adı ise Ecrin." dedi. Bayan çalışan elini uzatarak memnun olduğunu söyledi. Ardından: "Gelin sizi arkadaşlarımla tanıştırayım."dedi. Ecrin:" Annem bize hep yabancıların yanına gitmememizi söyler." dedi.

Bayan çalışan: "Hım tamam, o zaman ben size arkadaşımı getiriyim."dedi. O sırada yanından bir tane daha çalışan geçti. Çalışanı durdurdu ve: "Bak, işte yeni arkadaşlarım."dedi. Diğer çalışan: "Ay bırak daha bir sürü iş var."dedi. 2 kadın da gitti.

Rüyalar Âlemine Yolculuk

Elif elindeki telefonu açtı ve gözüne çarpan oyuna tıkladı. Oyunun içinden bir panda onlara el salladı. Kızlar ilk önce oyunun bir parçası sandılar.

Sonra panda: "Merhaba, benim adım Kakiko. Benimle rüyalar âlemine yolculuk yapmak ister misiniz?"dedi.

Kızlar çok şaşırıldı. O anda telefonda çok büyük bir ışık çıktı. Kızlar gözlerini açtıklarında rengârenk çok güzel bir yere geldiler. Bu yerde bastıkları zemin çikolatadan, ağaçlar şekerden, bulutlar pembe pamuk şekerden, evler hem çikolatadan hem de şekerden ve son olarak bir tane çok büyük bir şato vardı o ise jelibondan yapılmıştı. Burası çok güzel, çok şeker ve çok tatlıydı.

Elif ve Ecrin çok heyecanlandılar. Panda buradaki şeylerin yenilmesinin serbest olduğunu söyledi. Elif ve Ecrin'in heyecanları daha da katlandı. Tam o sırada yerde kabı şekerden olan bir telefon gördüler. Telefonun üstünde "Beni aç!" yazıyordu.

Elif pandaya tehlikeli olabileceğini söyledi. Panda ise ona burada hiçbir şeyin tehlikeli olmadığını söyledi. Bunun üzerine telefonu açtılar ve telefonda yine bir ışık çıktı.

Elif ve Ecrin gözlerini açtıklarında çok şaşırıldılar. Niye mi? Çünkü şimdi de oyuncaklar dünyasındaydılar. Orada ise her şey oyuncaklandı. Hem de her şey... Zemin pofuduk ayıcıkta ve birde şato vardı. Bu şatonun aynısı ama jelibon kaplamalı olanı vardı, burada da onun aynısı fakat oyuncaklarla kaplamalı olanı vardı.

Elif ve Ecrin şatonun içini çok merak ettiler. Ecrin pandaya burada tehlike olup olmadığını sorduğunda panda yine aynı cevabı verdi. Oyuncak halısı eşliğinde şatonun içine girdiler. Şatonun içinde oyuncaklar kralı ve kraliçesinin heykelleri vardı. Kraliçenin heykeline yaklaştığında annesinin olduğunu, kral heykeline yaklaşınca ise babasının olduğunu gördü.

Bu olaya çok şaşırın Elif pandaya sordu: "Bu heykellerin kral ve kraliçe olduklarına emin misin? Çünkü bunlar benim annem ile babam."dedi. Panda:"Evet, bu kişiler kral ve kraliçe."dedi. Kraliçe heykelinin elinde bir buton vardı. Burada hiçbir şeyin tehlikeli olmadığını bilen Elif tereddüt etmeden butona bastı.

Birden büyük bir ışık çıktı ve kızlar gözlerini açtılar, şimdi de devler âlemine gelmişlerdi. Buradaki her şey çok büyüktü. Tabi ki panda, Elif ve Ecrin de çok büyük olmuşlardı. Ecrin buraya geldiğinde her şeyin çok büyük olması nedeniyle çok korkmuştu.

Ecrin ablasını kenara çekerek:"Abla ben çok korkuyorum."-dedi. Elif:"Neden korkuyorsun? Burası çok güzel."dedi. Ecrin:"Abla baksana burası çok büyük."dedi. Kızlar bunları konuşurken aynı anda da pandanın tanıttığı yerleri dinlemeye çalışıyorlardı.

Elif birden taşla takılıp yere düştü, Ecrin'in de elini tuttuğu için Ecrin de yere düştü. Ecrin ablasına bakarak:"İnşallah bir daha başka bir yere ışınlanmayız."dedi. Elif:"Sanmıyorum ama yine de olabilir, sen yine de dikkatli ol."dedi. Ama bir yere ışınlanmadılar.

Rüya Mıydı?

Kızlar ışınlanmadıklarını düşündükleri anda yine bir ışık çıktı ve kızlar gözlerini açtıklarında oturdukları masa telefon ellerinde uyuya kalmışlardı. Kızlar çok şaşırıldılar. Elif: "Yoksa bu bir rüyamıydı." dedi.

Ecrin:"Sanırım bu bir rüyaydı."dedi. Elif: "Sende mi aynı rüyayı gördün."dedi. Ecrin: "En son telefona bakıyorduk sonra farklı farklı dünyalara ışınlandık." dedi. Elif: "Aynen."dedi.

Elif: "Demek ki bu bir rüyaydı."dedi.

Elif saate bakmak için telefonu açtığında telefonun içinden panda onlara göz kırptı. Kızlar birbirlerine bakıp güldüler.

ELİF NAZ ÂŞİK

ZIPİR VE GAKGAK

Günlerden bir gün ormanın derinliklerinde Zıpır adında bir tavşan varmış. Biraz yaramazmış ama zekiymiş. En iyi arkadaşları Gak Gak, Lak Lak ve Hop Hop'muş. Köpüş'le de iyi anlaşmış.

Okulun başlama vakti yaklaşınca Zıpır çok heyecanlanmış. Yerinde duramıyormuş. Bir hafta sonra okul başlayacaktı. Beklenen an gelmiş. Okulun ilk günü annesi onu beklemiş, bu okul anaokulu gibi değilmiş. Yeni arkadaşlar edinmiş.

Eski arkadaşlarından Hop Hop, Gak Gak ve Köpüş ile aynı sınıftaymış. Alıştırma haftasının sonlarına geldiğinde maalesef Zıpır hiç saygılı davranmıyormuş. Okul kurallarına uymuyormuş. Eve hep uyarı notlarıyla dönüyormuş. Davranışlarından dolayı dersleri de düşmüş. Annesi Zıpır'ı uyarıyormuş ama nafiye.

Zıpır'ın arkadaşları artık onunla oynamıyormuş. Sadece Gak Gak oynuyormuş. Aksine Gak Gak çok saygılı ve uyumlu bir öğrenciymiş. Gak Gak arkadaşının haline çok üzülüyormuş. Bir plan yapmayı düşünmüş.

Hemen öğretmeninden yardım istemiş. Aslında Zıpır, Fıstık ile arkadaşlık yaparken böyle olmuş. "Üzüm üzüme baka baka kararır".

Ama artık Fıstık okuldan atılmıştı. O gece öğretmeni de evine gittiğinde ne yapılması gerektiğini düşünmüş.

Gak Gak da eve gittiğinde düşünmüş ve bir plan bulmuş. Yarın öğretmenine anlatmak için sabırsızlanıyormuş ama sabırlı olmalıymış. Sabah olunca işlerini erkenden halledip hemen okula gitmiş.

İlk teneffüs öğretmenine planını anlatmış. Şanslıymış çünkü Zıpır okula gelmemiş. Planı şöyleydi:

Öğretmenim yarın Zıpır okula geldiğinde bir günlüğüne öğretmen olsun. Siz nöbetçi öğretmensiniz o olsun. Biz de onun taklidini yaparız. Siz de Müdür Beyle konuşun.

Öğretmen ikinci teneffüs Müdür beyin yanına gitti. Müdür Bey ise “olur” dedi. Öğretmen sınıfa gelip Müdür Beyin “tamam” dediğini söyledi.

Gak Gak sevincinden havalara uçtu. Sınıfa planı anlattılar. Gak Gak için zaman geçmiyordu. Biran önce sabah olmasını istiyordu. Sabah olunca heyecanla okula gitti.

Zıpır okula gelince ona dediler ki:

- Dün aramızda kura çektik. Sen öğretmen oluyorsun.

Zıpır mutluluktan zıplamaya başladı. Sonra derse başladı. Ama arkadaşları çok değişik davranıyorlardı. Çok saygısızlardı.

Zıpır onlara kızdı, yaptıklarına sabredemedi. Bağırıp çağırmaya başladı ama nafiye. Çok sinirlenmişti.

Sonra kendisinin de böyle davrandığını fark etti, yaptıklarından çok utanmış.

Pişman olup öğretmeninden ve arkadaşlarından özür dilemiş. Bir daha böyle davranmayacağına söz vermiş.

Artık herkes onu seviyor ve oyunlarında oynatıyorlarmış. Başarısı da artmış. Gak Gak’a teşekkür etmiş. Annesi de Zıpır’ın değişmesine çok sevinmiş.

Mutlu, mesut yaşamışlar.

HATİCE ESLEM ÖZTÜRK

CANIM AİLEM CANIM MAHALLEM

Herkese merhaba arkadaşlar. Benim adım Harun. Ben 12 yaşındayım ve 6. sınıfa gidiyorum. Bu anlattığım hikayede sizlere ailemi ve mahalleden arkadaşlarımı tanıtacağım. Ve ayrıca mahallede yaşadığım bazı kötü anılarımı sizlerle paylaşmak istiyorum. E hadi o zaman vakit kaybetmeden hikayeye başlayalım.

Girişte sizlere kendimden bahsetmiştim o yüzden tekrar bir kendimi tanıtmayacağım. Önce babamdan yola çıkmak istiyorum. Babamın adı Salih tir. Babam ama sadece benim babam değil tüm babalar aileleri için çok çalışırlar. Sırf onları mutlu etmek için. benim babam da aynı öyledir. Bizi çok sever, tabii biz de ona aynı sevgiyi eksiksiz olarak gösteririz. Bazen babama karşı bir takım ufak tefek yaramazlıklar yapabiliyoruz. Ama bunu inanın ki bilerek yapmıyoruz. Bazı öyle anlar oluyor ki oyun oynarken kendimizi kardeşlerim ile kaybediyoruz ve yanlışlıkla söylediğim gibi bir takım yaramazlıklara yol açabiliyoruz. Ama bunun çok yanlış bir şey olduğunu bilip mutlaka ama mutlaka telafi ediyoruz ve babam da bu duruma çok sevinip bizi takdir ediyor. Babam çok iyi kalplidir. Ben babamı çok ama çok seviyorum.

Şimdi sıra anneme geldi. Annemin adı Saliha dır. Çok merhametlidir benim annem. bize hiç ama hiç şiddet uygulamaz. Sadece yaptığımız bazı yanlış davranışları güler bir yüzle uyarıp tekrar aynı davranışı yapmamızı söyler. Pamuk gibidir benim annem. Hiç kırmaz bizi. Ben annemi çok ama çok seviyorum.

Şimdi ise sizlere büyük kardeşimi tanıtacağım. Büyük kardeşimin adı Hasan dır. Hasan çok zeki ve çok çalışkandır. Okulda , derslerinde hep birinci olur. Öğretmenleri onu her zaman takdir edip, ödüllendirip aynı zamanda da diğer öğrencilere de örnek gösterirler. E tabi Hasan da bu durumdan çok memnundur. Her zaman ona bunu söylüyorum ve bir kere daha da sizin karşınızda da söylemek istedim. "Aferin benim kardeşime. Aferin." Ben kardeşimi çok ama çok seviyorum.

Eveet. Gelelim küçük kardeşim Nisanur a. Nisanur çok yaramaz bir çocuktur. Ama yeri geldiğinde de oldukça akıllı bir kız çocuğudur. He bunu da unutmayalım, Nisa da her çocuk gibi şekeri çok ama çok sever ve ben de onu aynı o kadar çok ama çok seviyorum.

Şimdi gelelim ailenin en büyük fertlerine. Dedem ve ninem. Dedem ninemden daha büyük olduğu için nedense ilk onunla başlamak istiyorum. Dedemin adı Yusuf'tur. Dedem, yumuşacık pamuk gibi sakallara sahiptir. Mahalledeki çocuklar dedeme sakallarından dolayı "Pamuk Dede" derler. Ama bu pamuk gibi sakal özelliği sadece sakal için değildir. Dedem dışarıdan çok sinirli gözükse de aksine çok iyi kalpli, pamuk gibidir benim dedem. Ben dedemi çok ama çok seviyorum.

Evet, 1. bölümün en son bölümüne geldik. Zaman ne kadar da hızlı geçti değil mi. Ninemin adı Ayşe'dir. Dışarıdaki çocuklar dedeme nasıl "Pamuk Dede" diyorlarsa nineme de "Ayşe Nine" derler. Benim ninem açıkçası çok komiktir. Bizi üzmemek için elinden ne geliyorsa yapar, çabalar. Ben ninemi çok ama çok seviyorum.

Mahallede kendime en sıcak bulduğum arkadaşım "Kerem". Kerem çok adaletli, yardımsever, dost canlısı, paylaşmayı seven, kısacası çok edepli, ahlaklı bir çocuktur. Ayrıca çok da akıllıdır. Eğer mahallede bir tartışma çıktığında herkes onu aramaya başlar. Şimdi sizlere Keremle yaşadığım, övünmek gibi olmasın da herkesin böyle bir arkadaşına sahip olmak isteyeceği bir öykümü anlatacağım. O halde başlıyorum. Günlerden bir gün mahallede bir 5-6 kişiyle saklambaç oynuyorduk. Anlattığım kadarıyla sizin de anladığınız gibi ben Keremi çok seviyorum ve o da beni aynı şekilde karşılıksız olarak seviyor. İşte bu anı da bununla ilgili. O zaman devam edelim. Ebe Kerem'di. Bizim mahalle ara sokaklardan oluşuyor. Eğer ara sokağın ne anlama geldiğini bilmeyen arkadaşlarımız varsa anlatayım. Ara mahalle, ara sokak demek, benim bildiğim kadarıyla otomobillerin fazla yol almadığı yerlerdir. Bizim mahallede ara sokaklardan oluşmaktadır. Bu nedenle biz dışarıda rahatça oynayabiliyoruz. Ama o gün hiç beklemediğim bir şey yaşadım. Eğer ne olduğunu merak ettiyseniz devam edeyim.

Kerem, diğer arkadaşlarımı aramaya giderken benim saklandığım yerden gittikçe uzaklaşmaya başladı. Bende bunu bir

fırsat olarak değerlendirip sobelemek için koşmaya başladım. Tabi rahattım. Koştuğum taraftan hiç araba falan gelmiyordu. O yzden sadece sobelemeye odaklandım ve koşmaya başladım. Koşarken Kerem beni gzdü ayrıca bana çarpacak olan aracı da fark edip bana seslenmeye başladı. Ancak ben kendimi sobelemeye aşırı derecede kaptırmıştım. Bu sebeple duymuyordum. O benim hayatımı kurtarmak için arabanın geldiği yone doğru yoneldi. Ve araca karşı durmasını isteyerek ayrıca onüne geçerek bağırmaya başladı. Aracın sürücüsü onu aracının önünde bağırarak durduğunu görünce çok zor bir hareketle ona çarpmamak için durmuştu. Aracın ona çarpmasına ramak kalmıştı.

Benim hayatımı kurtardığı için ona ne kadar teşekkür etsem azdı. Mahalledeki herkes ona yaptığı şeyden dolayı takdir etmişti. Bana ise bir daha kendimi sırf kazanmak için oyuna vermeyeceğim hakkında sıkı sıkı tembihledi.

şimdi gelelim anlatılması en önemli kişiye. Yani, Hayri'ye. Hayri, mahallenin en yaramaz, en kavgacı ve en mızıkı çocuğudur. Bu nedenle kimse Hayri'yle oynamak istemez. Çoğu kişi onu oyundan çıkarmaya çalışır, ancak beceremezler. Hayri elbet bir yol bulup onları alt etmeyi başarır. Bence Hayri hakkında bu kadar bilgi yeterli. Çünkü şimdi benim de Hayri'yle yaşadığım kötü bir anım var. Benim şu an sizlerle paylaşacağım anıyı ben bu yazıyı yazmadan iki hafta önce yaşadım. O zaman vakit kaybetmeden anlatmaya başlayayım ben.

Sıcak bir yaz günüydü. Tüm arkadaşlar dünden gruplarımızı kurup, hazırlığımızı yapıp, yarın hep beraber yakar top oynayacağımızı konuşmuştuk. O konuşmada Hayri de vardı.

Grup dağılımı yaparken kimse Hayri'yle oynamak, onun grubundan olmak istemiyordu. Ben bir kez de olsa Hayri ile konuşup bize neden böyle davrandığını öğrenmek isteğimden dolayı onunla konuşmaya başladım, ancak konuşmaz olaydım. Ben ilk kelimemi söyler söylemez resmen lafı ağzıma tıkadı sonrada sanki ağzıma bir dikiş atıp asla konuşmama izin vermedi.

Ta ki oyun başlayana kadar. Dediğim gibi, lafı ağzıma tıktı ve veelemeye başladı. Ben mahallede sevilen bir arkadaşım bu nedenle de benim Hayri'nin takımına girdiğimi gören bir kaç arkadaşım benim yanıma yani istemeyerek de olsa, sırf beni onun

yanında tek bırakmamak için geldiler. O an Hayri ye aşırı derecede kızmıştım. Bu yüzdende oyun bitene kadar kimseyle konuşmadım.

Ben yakar top oyununu çok severim ayrıca mahallede yakar topu en iyi oynayan benim. İyi oynadığım için yine sona ortada ben kalmıştım. Benim kimse tarafından vurulamadığımı gören Hayri beni o an çok ama çok kıskanmıştı. Çünkü ilk atışta vurulan da oydu. Bu sebepten yanıma gelip kafama bir taş atıp yere düşürüp sonrada benim yerime ortaya girmişti. Ama boşuna. Çünkü benim yere düştüğümü gören arkadaşlarım hemen oyunu bırakıp benim yanıma gelmişlerdi.

Benim kafam kanıyordu. Bunu gören tüm arkadaşlarım bizim evin ziline basıp annemi çağırdılar. Annem haberi duyar duymaz hemen alalacele aşağı geldi ve hemen babamı aradı.

Babam da bu haberi duyunca annem gibi içi korku içinde çok hızlı bir şekilde geldi. Ve ikisi beraber beni hastaneye götürdüler. Arkadaşlarım benim için çok ama çok üzüldüler. Hepsi üzgün bakışlarla biz gidene kadar arkamızda bize bakakaldılar. Hastaneye acilden girdik. Neyse ki sıra yoktu. B u nedenle hemen doktora görüldük. Doktor neyse ki durumumun ağır olmadığını ve korkacak bir şey olmadığını söyledi. Mahalleli bu haberi duyunca çok sevindi. Eve gittiğimiz gibi kapı çaldı. Gelen, Hayri'nin annesi Canan ablaydı. O da olayı görmüş ve oğluna çok kızmış. Onun adına bizden binlerce defa özür diledi. O da oğlunun yaptığı çevredeki insanlara karşı davranışlarının baştan beri farkındaymış. O da çocuğuna karşı gelemediği için buradan yarın taşınmaya karar vermişler. O gün oğlunun zarar verdiği arkadaşlarının evlerine gidip hepsinden özür dilemiş ve en sonda buraya gelmiş.

Canan Abla çocuğuna göre çok ama çok iyi bir insanmış. Konuşması bittikten sonra bizden tekrardan özür dileyip, annemlerle de vedalaşıp kapıdan çıktı. O anda birden Hayri gelip benden özür dileyip vedalaştı.

İşte o an Hayri'nin gerçek yüzü ortaya çıkmıştı ancak çok geçti. Keşke taşınmasalardı ama ben onların hayatına karışamam. Doğal olarak gitmemelerini ben engelleyemem. Ama keşke engelleyebilsem. Ben böyle düşünürken Hayri de benim elime bir hediye verip evden uzaklaştı. Onlar gittiğinde biz de eve girdik.

Eve girdiğimde hediyeı açtıım ve içinden ne çıktı biliyor musunuz? Eeee, bu da hikâyenin sırrı kalsın. Söylemeyeceğim.

İşte arkadaşlar, arkadaşlık böyle bir şey. Ben şu anda yanımda bulunan tüm arkadaşlarımı seviyorum ve her zaman da seveceğim. Evet, arkadaşlar benim arkadaşlık ile ilgili en iyi ve hem iyi hem de kötü anılarım bunlar.

Umarım bu yazıları okurken zevk almışsınızdır. Bunu sakın unutmayın, sizde benim en iyi arkadaşlarımsınız ve daima öyle kalacaksınız. Hepinizi çok seviyorum ve hoşça kalın diyorum.

HATİCE SEKMAN

ZEYNEP'İN BİSİKLETİ

Megakent İstanbul'un Başakşehir semtinde küçük bir kız çocuğu yaşarmış. Küçük kız çocuğunun adını, ailesi Zeynep koymuş. Zeynep, şimdiden çok akıllı bir çocuk olacağına benziyormuş. Bir zaman sonra Zeynep'in okula başlama zamanı gelmiş. Zeynep bu durum için çok mutlu olmuş. Zeynep artık durmadan ailesine hep iki soru yöneltiyormuş. Bunların ilki "Anne, baba ne zaman okula başlayacağım?". İkincisi ise "Anne, baba ne zaman okul alışverişi yapacağız?" olurmuş. Anne ve babası bu soruları Zeynep sormaya başlayınca Zeynep'in ne kadar heyecanlı olduğunu anlamışlar. Bir de Zeynep'in anne ve babası onlara bu soruların yöneltilmesi sonunda hep şöyle konuşurlarmış:

Baba: Düşünebiliyor musun? Zeynep şimdiden çok heyecanlı acaba okulun başlama zamanı daha da yaklaştığında Zeynep'in hali ne olur?

Anne: O durumda ben Zeynep'le başa çıkabilecek miyiz, onu düşünüyorum aslında.

Baba: Ben de artık o zamanda Zeynep'in çıldıracağını düşünüyorum.

Ve bu sorular sonunda herkes bir kahkahaya boğulmuş.

Zeynep'in sorduğu sorular çoğalmaya başlamış. Okulun başlamasına sadece iki hafta kalmış. Babası ve annesi Zeynep'le konuşma kararı almış. Babası Zeynep'i karşısına almış ve şöyle konuşmaya başlamış.

Baba: Zeynep biliyorum çok heyecanlısın. Hazır mısın? Şimdi sana çok seveceğin bir haber vereceğim.

Zeynep: Babacım hadi bir an önce şu haberi söyler misin? Heyecandan patlayacağım.

Baba: Zeynepciğim okulun başlamasına sadece bir hafta kaldığı için yarın çıkıp sana okul eşyası alacağız.

Zeynep: Ne! Babacım gerçekten yarın bana okul alışverişi mi yapacağız?

Baba: Evet kızım yarın çıkıp sana okul alışverişi yapacağız.

Zeynep bu haberden sonra havalara uçmuştu. Zeynep o günün akşamı heyecandan uyuyamamıştı. Gece boyunca ertesi gün yapacakları alışverişi düşünmüştü. Bir de gece boyunca "Acaba nerede alışveriş yapacağız" diye kendine sorular soruyormuş.

Zeynep'in istediği zaman gelmiş. Artık okul alışverişi yapacaklarmış. Zeynep kahvaltı yapmadan hazırlanmıştı. Artık yapacağı iki şey kalmıştı. Birincisi kahvaltı yapmak, ikincisi ise ailesinin hazırlanmasını beklemek. Zeynep azıcık daha beklerse heyecandan öleceğini hissediyordu. Sonunda kahvaltı hazırды. Zeynep ve ailesi birlikte kahvaltıya oturdular. Kahvaltıda Zeynep'e okul alışverişinde ne alınacağı konuşuluyordu. Zeynep bu konuşulanlar sonunda daha da çok heyecanlanmıştı. Ve ailesinin kahvaltılarını bitirmesini dört gözle bekliyordu. Ailesi sonunda kahvaltılarını bitirmiş ve kıyafetlerini giymek için odalarına yönelmişti.

Artık herkes hazırды. Kırtasiyeye ulaşmak için otobüse bindiler. Zeynep okadar heyecanlıydı ki heyecanı yüzünden otobüs çok yavaş gidiyor diye ailesine trip atmaya başlamıştı. Sonunda kırtasiyeye ulaşmışlardı. Rengârenk, albenili okul eşyaları Zeynep'in gözünü kamaştırmıştı. Nihayet alışverişlerini yapıp eve döndüler. Zeynep artık daha çok heyecanlıydı. Çünkü okulun başlamasına çok az bir zaman kalmıştı.

Beklenen gün geldi çattı. Bugün Zeynep okulda ilk gününü geçirecekti. İlk gün sona erdiğinde Zeynep çok heyecanlıydı. Öğretmeni ve arkadaşlarını çok sevmişti. Zaman böyle akıp gitti. Karne gününe son bir hafta kalmıştı. Artık sadece Zeynep değil bütün öğrenciler yerinde duramıyordu. Öğretmenlere zor bir görev düşüyordu. O kadar öğrenciyi kim durdurabilir ki...

Karne günü gelmişti. Öğrenciler karnelerini aldılar. Zeynep mutluluktan uçuyordu. Çünkü Zeynep'in tüm notları 100 gelmişti. Zeynep bir an önce eve gidip ailesine karnesini göstermek istiyordu. Zeynep servis boyunca hep eve ulaştığının ve ailesine karnesini gösterdiğinin hayalini kurmuştu. Zeynep sonunda eve ulaşmıştı. Çok heyecanlı olduğu ve ailesine karnesini göstermek

istediği ve asansörü beklemek istemediği için bir koğu merdivenleri çıkıp eve ulaştı. Zeynep eve ulaştığında kan ter içinde kalmıştı. Eee neden olmasın ki; sonuçta o hızla sekiz kat merdiven çıkmak kolay değildi. Zeynep kapı ziline hızlı ve heyecanlı bir şekilde bastı. Annesi Zeynep'i kan ter içinde görünce şaşırıldı. Zeynep'e şöyle bir soru yöneltti:

Anne: Zeynep neden böyle kan ter içindeysin?

Zeynep: Annecim karnemi size göstermeyi çok istiyorum o yüzden asansörü bekleyemeyip merdivenden çıktım.

Zeynep bu konuşmanın ardından hemen eve girdi. Ailesine karnesini gösterdi. Zeynep'in baba ve annesi çok mutlu oldu. Çünkü karnede ki bütün notlar yüzdü.

Günler böyle geçti. Zeynep'in bütün notları hep 100 gelmeye başlamıştı. Zeynep çok akıllı bir kız çocuğuydu. Üç yıl boyunca Zeynep'in bütün notları 100 gelmişti. Yıllar o kadar çabuk geçmişti ki Zeynep artık 4. Sınıfa başlayacaktı.

Yaz tatili bitmiş ilkokulun son yılı başlamıştı. Zeynep sınıfında birinciydi. Neredeyse bütün soruları doğru biliyordu. Sınıf arkadaşları bir soruyu yanlış bilince şaşırıyordu. Ailesi Zeynep'in notları hakkında konuşmaya başlamıştı ve herkesin düşüncesi aynıydı. Herkes bu yıl yine Zeynep'in bütün notlarının yüz geleceğini düşünüyordu. Ve eğer bu yıl da Zeynep'in notları 100 gelirse babası Zeynep'e bu kadar yıl bütün notları 100 geldiği için bir bisiklet almaya karar vermişti. Zeynep bunu öğrenince mutluluktan havalara uçtu. Ama biraz da endişelendi. Çünkü Zeynep bir bisikletinin olmasını çok istiyordu. Ve eğer tüm notları 100 gelmezse bu şansı kaybedebilirdi.

Günler geçti. Günler geçtikçe Zeynep'in heyecanı daha da artıyordu. Çünkü karne günü yaklaşıyordu. Zeynep'in de karne günü yaklaştıkça aklına : "Acaba yüz alabilir miyim?" "Acaba yüz alırsam nasıl bir bisiklet alabiliriz." gibi birbirini kovalayan onlarca soru geliyordu.

İşte bugün karne günüydü. Herkes çok heyecanlıydı. En çok da Zeynep. Karnelerin verilme zamanı geldiğinde öğretmen liste sırasına bakarak öğrencileri yanına çağırırdı. Tabi, Zeynep heyecandan patlayacak duruma gelmişti. Çünkü liste sırasında "Z" harfi

en sonda yer alıyordu. Sonunda sıra Zeynep'e gelmişti. Zeynep çok mutlu oldu. Ama karnesini görünce heyecanın yerinde bir hüzün oluştu. Öğretmeni Zeynep'i görünce şaşırıldı. Çünkü notu da kötü değildi. Öğretmeni Zeynep'e bunun nedeni nedir diye sorunca da Zeynep olayı anlatmıştı. Zeynep'in öğretmeni bu duruma üzülmişti. Ama artık yapılabilecek bir şey yoktu.

Okul bitti. Herkes büyük bir sevinçle eve dönüyordu. Ama Zeynep kendini kötü hissediyordu. Zeynep eve döndüğünde annesi Zeynep'in neden üzgün olduğunu anlayamamıştı. Annesinin bunun sebebinin ne olduğunu sormasına gerek kalmadan Zeynep annesine karnesini göstermişti. Annesi karnesini görünce Zeynep'in neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıştı. Çünkü karne ortalaması "99,999"du. Annesi Zeynep'in notunu görünce çok şaşırıldı ve üzüldü. Çünkü annesi de bunu beklemiyordu. Zeynep'in üzüldüğünün farkındaydı ama içinden "bu Zeynep için kötü bir not diye geçirdi."

Sonunda Zeynep'in babası da geldi. Babası hemen Zeynep'i yanına çağırıldı. Çünkü babası da Zeynep'in notunu çok merak ediyordu. Zeynep üzgün üzgün içeri geldi. Babası neden Zeynep'in böyle olduğunu çok merak etmişti. Zeynep babasına karnesini uzattı. Babası azıcık acele eder gibi Zeynep'in karnesini hemen elinden aldı. Zeynep'in karnesindeki koskocaman yazılan "99.999" sayısını görünce bir şoka girdi. Ve Zeynep'in neden bu kadar üzgün olduğunu anladı. Babası, Zeynep gibi düşünmeye başladı. "Acaba ben böyle bir not alsam üzülür müyüm?" Babası bir karar vermişti. Kararı "Hayır. Ben bu kadar üzülmezdim." di. Babası Zeynep'e sordu:

—Kızım bak ne kadar güzel bir not almışsın. Neden bu kadar üzgünsün?

—Baba! Hani sen söylemiştin ya. Eğer karne notum 100 olsaydı bana bir tane bisiklet alacaktık. Hatırlamıyor musun?

Durumu anlayan babası üzülmişti. Çünkü Zeynep bir bisiklete sahip olmayı çok istiyordu.

Zeynep bugün hem çok üzgün hem de çok yorgundu. Bu yüzden bugün erkenden uyumuştı. Bu anı fırsat bilen ailesi sessizce konuşmaya başladılar.

Baba: benim Zeynep'e bir sürprizim var.

Anne: Sürprizin nedir?

Baba: Zeynep'in çok çalıştığını ve bir bisiklet sahibi olmayı istediğini ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden yarın hep beraber çıkıp Zeynep'e bir bisiklet almayı düşünüyorum.

Bu konuşmalar sonucunda Zeynep dışında herkes ona bisiklet alınacağını biliyordu. Ve herkes Zeynep'in bir bisiklet sahibi olduğunda çok mutlu olacağını biliyordu.

Zeynep geçen gün erken uyuduğu için bu gün erken kalkmıştı. Ve ailesinin uyanmasını hep birlikte kahvaltı yapmalarını beklemeye başladı. Bir saat sonra ailesi ayaklanmıştı. Kahvaltı bittikten sonra babası :

- Haydi hazırlanın, sizi bir yer götürüleceğim, dedi. Zeynep çok heyecanlanmıştı. Babasına hep nereye gideceğiz diye sorunca babasından hep "Sürpriz" cevabını alıyordu.

Sonunda herkes hazırды. Ve hep birlikte arabaya bindiler. Arabada Zeynep'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ve babasından aynı cevabı alacağını bildiği için ona soru bile sormuyordu. Nihayet gidecekleri yere gelmişlerdi. Burası Mısır Çarşısı'ydı. Zeynep buraya neden geldiklerini anlamıyordu. Ve kime sorsa herkes sürpriz cevabını veriyordu. Azıcık yürümenin ardından bir bisikletçinin önünde durmuşlardı. Zeynep artık ne olduğunu anlamıştı.

Zeynep aceleyle hemen içeri girdi. Bir tane çok güzel bir bisiklet görmüştü. Ailesine bunu gösterdi. Ve ailesi de onaylayarak birlikte satın aldılar. Dükkândan sevinçle çıkan Zeynep o sırada bir yaşlı adam gördü. Adam yürüyemiyordu ve bu yüzden tekerlekli sandalyeye oturuyordu. Adam bir dükkâna girmek istiyordu. Ama dükkânın önünde merdiven olduğu için giremiyordu. Çevresindekilerden yardım istemesine rağmen kimse yardım etmiyordu. Ailesi olayı görmemişti. O sırada Zeynep'in aklına sosyal dersinde işledikleri geldi.

Zeynep duyarlı bir çocuktur. Bu yüzden bu durumu ailesine söyleyerek adama yardımcı olmalarını istedi. Ailesi hemen adama yardımcı oldu. Ve Zeynep ailesinden koskocaman bir aferin aldı.

Eve gidince Zeynep sosyal kitabını alarak babasının yanına gitti. Babasına kitapta ki bölümü okuttuktan sonra bir dilekçe yazıp gerekli yere gönderdiler.

Birkaç gün sonra bir mesaj geldi. "Tekerlekli sandalye kullanan bir adam Mısır Çarşısı'ndaki dükkânlara giremiyor. Lütfen bu sorunu gidermek için bir çözüm bulun." konulu yazınız ilgili kişilerin çok hoşuna gitti.

Çok önemli bir konudan bahsediyorsunuz. Biz de bu problemi göz önünde bulundurarak bir çare üretmeye çalışacağız.

Çalışmalar biraz uzun sürebileceği için seneye kadar bu uygulamaya başlanmayabilir ama seneye bir dükkânda engelliler için giriş-çıkış kolaylığı sağlanmazsa 99.999 TL para cezası verilecektir. Dikkatiniz için teşekkürler." yazıyordu .

Zeynep ve ailesi bu cezanın miktarını görünce şok oldu. Çünkü cezanın miktarı ile Zeynep'in karne notu aynıydı.

Zeynep'in babası da bu olaylar üstüne "İyi ki Zeynep'e bisiklet almışız. Hem bu sayede kızımızın ne kadar duyarlı bir vatandaş olduğunu da öğrenmiş olduk." dedi. Ve herkes büyük bir kahkahaya boğuldu.

Zeynep de artık bir gün bile bisiklet sürmeden duramıyordu. Hem kendisi hem de engelli insanlara faydası olacak bir uygulamanın gerçekleşmesine yardımcı olduğu için çok mutluydu.

KÜBRA NUR ÖZKAN

PRENSİN PLANI

Uzak diyarların birinde bir kraliyet ailesinde yaşayan prens bu aralar çok mutlu görünmüştü. Nedenini bilen biri de yokmuş. Nedeni prens de saklıymış.

Kral yaptığı bir toplantıda insanlara bir soru yöneltmiş. Kralın sorduğu soru ise şuydu:

Sevgili halkım bildiğiniz gibi ben artık yaşlandım. Bir zaman sonra yönetimi biricik oğluma bırakacağım ama önce sizin bana ihtiyaçlarınızı ve isteklerinizi söylemenizi istiyorum. Demiş.

Halk da bu sözlerden sonra ne konuşabilir ki aslında halk konuşması gereken şeyi değil de prensin neden mutlu olduğunu konuşuyordu. Acaba prensin mutlu olma sebebi bu olabilir mi? Kral ölecek ve prens kral olacak. Ama halk bu soruları düşündükçe üzülürmüş çünkü kral çok iyi kalpli, çok cesur, çok zeki, çok dürüst ve çok cömert biriymiş ve prens ise çok cimri ve ukalâymış. Halkın da bu aralar en çok korktuğu şey ise buymuş. Ya prens kral olursa babası gibi değil de despot bir kral gibi davranırsa ne olur bizim halimiz.

Ama prensin mutlu olmasının sebebi bu değilmiş. Prens çok sevdiği babasına çok büyük bir sürpriz hazırlamayı düşünüyormuş. Prens bu konuda çok istekliymiş.

Aslında kral bir hastalığa yakalanmış bu durumu ailesinden kimseye söylememesine rağmen prens bu hastalığı öğrenmiş. Sizce prens bu durumu nasıl öğrenmiş? Prens bir gün odasına çıkmak için yürürken kralı birisiyle konuşurken duymuş. Kral: şu "Trikansiyu" hastalığına kapılmamalıydım şimdi bu hastalıktan nasıl kurtulabilirim, "Kansiyu" adlı bitkiyi nereden bulabilirim? Bu hastalığımı kimse duymamalı ve bir an önce iyileşmeliyim, diye konuşuyormuş. Prens bu konuşmanın ardından çok üzülmüş. O sırada prens babasının kim ile konuştuğunu merak etmiş. Tabi prensin merak etmesiyle babasının odasına bakması bir olmuş.

Prens babasının odasına çok dikkatli bakmasına rağmen kimse görememiş. Prens düşünürken aklına bir şimşek düşmüş. Kral kendi kendine konuşuyor olabilirmiş.

Prens bu olay ardından daha çok tedirgin olmaya başlamış. Çünkü babasının kendi kendine konuşması bu hastalığın bir parçası olabilirmiş.

Prens hemen odasına çıkıp bu hastalık ile ilgili araştırma yapmaya karar vermiş. Bu arada prens bu çalışmayı yaparken başta babası olmak üzere kimsenin haberinin olmamasına çok dikkat etmesi gerekirmiş. Çünkü kral bu hastalığını birisi tarafından öğrendiğini duyarsa bu yükünün üstüne bir de bu üzüntü eklenirmiş ve yaşlı kalbi buna dayanamayabilirmiş.

Prens hızlı adımlarla yukarı çıkmış. Hemen araştırma yapmaya başlamış. Prens çok karışık duygularla bulunduğu bütün el yazmalarını okumaya başlamış.

Trikansiyu hastalığı çok az rastlanan bir hastalıktır. Hastalığın bir tek şifa yolu vardır bu da hangi dağ olduğu bilinmeyen ama bir dağın tepesinde yetişen bir bitki türü olan Kansiyu çiçeğidir. Kansiyu çiçeği, karabiber, isot ve süt ile yapacağınız karışım sonucunda elde ettiğiniz macunu bir ay boyunca her gün bir kere olmak üzere kullanınız. Tedbir kuldan şifa Allah'tandır.

Prens bu çiçeği aramaya çıkmayı düşündü. Ama ardından duraksadı. Çünkü prens çiçeği ararken gittiği yerde uzun kalabilirdi. Saraydan ve kimse bilmesede hasta babasının yanından uzun süre ayrı olmak krallık için tehlikeli olabilirdi. Bu yüzden prens kendine sadık adamlarını hazırlatıp onları bu bitkiyi aramaya göndermişti.

Prens her geçen gün merakla duyguları daha çok karışıyordu. Prens adamlarının gelmesini dört gözle bekliyordu.

Ertesi günün akşamında prens rüyasında gönderdiği adamlardan bir grubu ellerinde istediği bitki ile dönerken görmüştü. Prens bu rüyadan sonra daha çok mutlu olmuştu.

Günler geçti. Ama gelen yoktu, herhangi bir haber de yoktu. Günler geçtikçe prensin merak ıda gitgide artıyordu.

Evet işte etrafın en kalabalık olduğu zaman prens halkın arasında gezerken beklediği adamlar gelmişti. Ve adamlarının yüzündeki mutluluktan da bitkiyi buldukları belli oluyordu. Prens de adamlarının bitkiyi bulmasına çok mutlu olmuştu.

Bunu gören halk çok korkmuştu yani halk korkudan ölmek üzereydi. Çünkü halk prensin çağırttığı bu adamlara kralı öldürte-

ceğini ve kendisini de kralın yerine sanmıştı. Halk kralını çok seviyordu ve ondan ayrılmak istemiyorlardı.

Bu olayı gören tüm halk çığlıklar atarak konuşmaya başlamışlardı biri ise:

Hayır, bu bir katil! Buraya bu orduyu kralı öldürmek için getirtmiş. Canını seven kaçsın. Kaçsın. Eğer kaçmazsanız bu adam sizi de öldürür. Canınız için kaçın.

Diyordu. Bu konuşmaları duyan prens ise gülüp geçmiş çünkü onlar buraya kralı öldürmek için değil onun tam tersi olan şeyi yapmak için onu hastalığından kurtaracak çičeđi getirmek için gelmişlerdi.

Prens en sonunda adamlarıyla birlikte içeri girebildi. Prens hemen aşıının yanına giderek ona babasının ihtiyacı olan ilacı yapmasını söyleyerek ona tarifi verdi. Prens bundan sonra koşar adımlarla babasının yanına gitti ve babasına kapısının önünden geçerken duyduklarını hemen ardından yaptığı araştırmayı ve en son olarak ihtiyacı olan bitkiyi bulmaları için gönderdiği adamları ve bundan sonrasını anlattı.

Bu arada prens krala halkın nasıl endişelendiğini söylemeyi de unutmadı. En sonunda da prens babasına ihtiyacı olan bitkiyi bulduğunu söyledi. Kral da bu duruma çok sevinmişti. Aradan iki dakika geçmeden aşı kralın yanına gelerek "Kansiyu" bitkisinden yapılan macunu krala sundu.

Kral ilacını içtikten sonra babasına ilacı ne zamana kadar ve nasıl içmesi gerektiğini anlattı. Prens ile kralın konuşması bittiğinde kral bir konuşma yapmak üzere halkı bahçede topladı.

Kral halka başından geçenleri, hastalığı ve prensin yardımıyla hastalığına şifa olan bitkiyi bulduklarını anlattı. Halk bu konuşma boyunca önce korktu sonra sevindi ardından da üzüldü.

Üzülmelerinin nedeni ise hem krallarının hasta olduğunu duymaları hem de prene karşı çok mahcup olmalarıydı ve gerçekten prene karşı çok önyargılı davranmışlardı aslında prens çok iyi bir insandı.

Bundan böyle kral, prens ve halk uzun yıllar krallarının yönetiminde mutlu mesut yaşadılar.

KÜBRA NUR ÖZKAN

BENİM HAYÂL DÜNYAM

Sıcak bir yaz günüydü annemle birlikte pikniğe gitmiştik. Annemle güzel bir gün geçirmiştik o gün çok eğlenceliydi. Çok yorulmuştum hemen dalı vermişim. Aklımda sadece babamın ne zaman ispanyadan döneceği vardı. Neden mi, çünkü babam bana İspanya'dan bir hediye getireceğini ve çok büyük olacağını söylemişti ben de çok heyecanlanıyorum. Böyle düşünürken uyumuşum. Hayal dünyamın bir köşesinde babamın gelip beni öptüğünü zannettim.

Annem bana neden gülüyorsun, dedi, öyle uyandım. Anneme sordum anne babam geldi mi, beni öptü şimdi hediyemi görmek istiyorum o babamın bahsettiği büyük hediye nerede? dedim. Annem, bana baban gelmedi, dedi ben büyük bir mutsuzlukla odama döndüm. Odamda büyük bir kutu vardı. Sanırım sahiydi babam nasıl olmuşsa beni öpüp hediyemi bırakmıştı, içeri açtığımda boştu. Ama bir şey beni içine çekiyordu birden bir ışık gördüm perilerle kaplı bir ülkeye gittim. Pembe bir peri bana el salladı, bana "Canan" diye bağıyordu. Ama benim adımı nereden biliyordu. Anlayamadım ama kafamdaki soru işaretleri de çoğalmıştı. Ben azalacağını düşünmüştüm. Ama kafama takılan en çok şey annemin beni merak etmesiydi. Birisi yanıma geliyordu: "Merhaba Canan!" dedi. Ona şaşkın bir şekilde sordum: Hatta onu soru yağmuruna tuttum, denilebilir.

—Sen kimsin? Adımı nerden biliyorsun? Adın ne? Burası neresi? dedim.

O da teker teker cevap verdi ben perilerin arkadaşı adım Ali. Burası peri ülkesi burası bir oyun bahçesi. Burada insan olarak sadece ben vardım ama şimdi sen de varsın adını babandan öğrendim. Bu babanın babanın sana hediye ettiği ilk oyuncak. Baban da benimle ve perilerle tam 30 yaşına kadar oynadı. Ben babanı çok iyi tanırım baban bu peri ülkesini annene de gösterdi hep bizi ziyaret ederlerdi. Ta ki baban ve annen işe başlayana kadar annen ve baban da işe başladı ve bir gün peri kızı Eloiz, bize artık bir insan gelmezse bu ülke yok olup gidecek, diye haber verdi. Biz

de babana lütfen bizi ziyaret edecek bir insan bul, dedik. Baban da seni münasip gördü ve bu kutuyu sen evde çok sıkılıyorsun, diye sana verdi. Hadi Eloiz'in yanına gidelim. Ve birlikte Eloiz'in yanına gittik ama bu benim arkadaşım Elif'e çok benziyor ama o değilmiş iyice sır perdeleri aralandı, kafamdaki soru işaretleri azaldı, dedim Ali'ye o da öyle umuyordum, dedi. Ben anneme kaç saat oldu, dediğimde 2 dakika oldu, dedi. Demek orda zaman yavaş geçiyormuş. Ve bu bir rüyaymış çok film seyretmişim sanırım burada da masal bitmiş.

MİHRİMAH NEVA YAYLA

KORKU DOLU ANLAR

Merhaba arkadaşlar. Benim adım Ecrin. Benim ailem çekirdek ailedir. Ben, annem Ayşe, babam Ali ve annemin karnındaki kardeşim Muhammed.

—Kızım Ecrin, hadi gel okula geç kalıyorsun.

—Tamam, anne geliyorum.

Bu arada bir şey söyleyeceğim size ben 10 yaşındayım... Evet, eve geldim. Benim için 10 saat size yaklaşık 2,3 saniye gelmiş olabilir... Şu anda ödevlerimi yapıyorum ve bitti. Tam saatinde bitmiş çünkü ben saat 09.30 da yatıyorum herkese iyi geceler ben yatağa... Ya çok susadım. Uyandım. Hem de rüyamın ortasında.

Şimdi kapıyı açıyorum ve aaa, bu da ne neredeyse düşüyordum. Bu arada siz meraklanmadan ne olduğunu anlatıyım. Kapıyı açtığım anda siyah bir boşluk gördüm. Sonra ise "Gel, gel!" diye birisi seslendi bana. Ama öyle bir ses değil. Anlayacağınız insan sesi değil.

Ama ben çok susamıştım. Belki de bu bir hayaldir. Size de söyleyeyim bu arada. Benim hayal gücüm çok güçlüdür.

Ve belki de hayal görmüşümdür. Böyle düşündüm ve kapıyı açtım, açtım. Tamam, kızmayın açtım. Aaa, her şey nasıl gitmiş. Belki de hayaldi. Evet, evet bu hayaldi. Şimdi rahatlıkla su içebilirim...

—Şimdiden söyleyeyim. Sonra bana niye bize söylemeden demeyin bana. Dün sabah yaşadıklarımın aynısı. Ve ödevim de bitti. Ama bugün günlerden cuma. Niye yaptım ödevlerimi. Onu da biliyorum. Ve evde yalnızım.

—Bugün hava çok güzel!

Evet, öyle, haklısın Doni. Aa televizyon açılmıştı. Bu da neydi. Niye televizyon açılmıştı? Arkadaşlar az önce televizyon açıldı. Çok esrarengiz. Anlamıyorum ama. Bir televizyon durduk yere nasıl

açılabilir. Daha fazla televizyona bir şey olmadan yani açılmadan fişini çekeceğim şimdi. Ve çektim. Of ya karnım da çok acıktı. Ben mutfağa.

—Doni, nereye gidiyorsun? Bırakma beni. Nasıl, yani, televizyon, açılmak tamam cümleyi toparlıyorum. Bu televizyon nasıl açılmıştı. Hem de fişini çektiğim televizyon. Televizyon kapandı. Aaa kapıda açıldı. Gelenler annemlermiş. Şimdi ben bu olayları anlatsam ne der. Bence kızım, senin hayal gücündür, gerçekte böyle şeyler olamaz. Bu benim düşüncem yani. O yüzden anlatmayacağım. Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz. Sonra yatacağım.

Sabah olmuştu. Servis gelmiş, servise bindim. Birisi,

—Doni, Doni , bu yaşadıklarını söyle ailene. Ben ,

—Doni de kim? diye sordum. Birisi

—O sensin Ecrin. Sen Doni'sin. Bu senin gerçek adın... Birisi,

—Evet öyle canım. Bu gerçekleri ailene söyleyince her şeyi anlayacaksın. Birisi,

Lütfen bize kulak ver, bu da neyin nesiydi. Anneee, babaaa! Annemle babam hemen koşup yanıma geldiler.

—Ne oldu, küçük prenses?

—Korku rüyası gördüm.

—Hayır olsun inşallah! Ne gördün minik prensesimiz?

—Bizi niye çağırdın?

—Korktuğumdan dolayı yanınızda yatabilir miyim?

—Olur, minik prenses. Gel bakalım yanımıza.

Annemle, babamın yanına yattım, art arda esrarengiz rüyalar...

—Doni, niye bunları ailene ve babana söylemedin?

—Evet, canım. Neden söylemedin?

—Çünkü siz bir rüyanın karakterlerisiniz. Siz gerçek bile değilsiniz.

—Doni, böyle söyleme. Biz senin gerçek aileniz.

—Evet öyle canım.

Of yaa yine korku rüyası gördüm. Daha doğrusu esrarengiz olaylar. Bu arada bilmeyenler için söylüyorum. Esrarengiz, gizemli demek. Ama ya. İki kere uyandırılır mı? Çok garip.

Ama yeter artık aileme her şeyi söyleyicim. Sonuçta inanmayacaklar. Ama ben gerçekte kimim?

Gerçekleri öğreniyorum... Sabah olmuş. Artık bu şeyleri söyleme zamanı.

—Anne, baba hadi uyanın sabah oldu.

—Kızım daha sabahın kaçı?

—Hemen bakıyorum... Saat sabahın daha doğrusu öğlenin on ikisi.

Kalk, kalk hanım saat öğlenin on ikisi.

—Anne ben size bir şey söylemek istiyorum. Dün gece iki rüya gördüm...

—Kızım sana bir şey söyleyeceğiz...

Sen aslında yani ölüsün. Uzaylılar sana can verdi. Ve bir antlaşma yaptık. On yıl sonra seni tekrar uzaylılara geri verecektik.

Ve on yıl oldu ama üzülme bir ayda altı gün bizde kalacaksın. Onlar olmasaydı bizi hiç göremeyecektin. Senin için ve bizim için zor olacak ama dayan. Ve senin gerçek adın Doni.

Artık Doni'yi yeni bir hayat bekliyordu. UFO gelip Doni'yi aldı...

NİSA NUR COŞKUN

SOKAK ÇOCUĞU

Ben odamda oyuncaklarımla oynuyordum. Eskiden gördüğüm çok ama çok güzel bir oyuncak vardı. Bu bir masa oyunuydu adı da monopolydi, çok pahalıydı. Hemen oturma odasına annemin ve babamın yanına gittim, onlar haber izliyorlardı hemen babamın telefonunu alıp babama monopolynin fotoğrafını gösterdim. Resmin üstüne 159 lira yazıyordu. şöyle dedim:

—Baba ne olur bu masa oyununu alalım arkadaşım Melisa her gün okula getirip oynuyor bende oynamak istediğimi söylüyorum izin vermiyor baba şimdi de bu yeni çıkmış monopolyyi alalım, okula götüreyim ama Melisa'ya oynatmayayım olur mu? Babam şöyle cevap verdi,

—Kızım bu çok pahalı parayı biriktir al. Ben de şöyle dedim,

—Baba o zaman bana günde 10 lira ver olur mu? Babam şöyle dedi,

—Kızım olmaz, günde en az 1 lira, ben de babamın kararının kesin olduğunu anlayınca oflaya poflaya odama gittim. İçimden şöyle dedim günde 1 lira mı çok zenginiz ama bana günde 1 lira veriyorlar of ya of normalde Ecrin'in ailesi ne zengin ne de fakir olan bir aileydi o sırada annem beni yanına çağırdı, hemen oturma odasına gittim annem bana habere bak, dedi. Ben habere baktığımda bir konuşmacı şöyle dedi:

—Sayın seyirciler şu anda Fatih Belediyesindeyiz. Polisler sokak çocuklarını buldu. Şimdi sokak çocuğuna ne olduğunu soracağız. Bir tane kıza soru sordular. Kız şöyle cevap verdi,

—Bize her gün dilencilik yaptırıyorlar eğer 10 liradan daha az para getirsek bizi dövüyorlar, 50 liradan az getirsek bize yemek vermiyorlar, 50 liradan yüksek getirsek bize yemek veriyorlardı. Annem bana şöyle dedi,

—Şu anda monopoly istiyorsun ama şu çocuklar bir lira kazanmak için dövülüyor. İşte o zaman halimize teşekkür etmemizi gerektiğini anladım. Artık monopoly istemiyordum. Gördüğüm sokak kıızı arabada giderken dilenen bir kız, sokak çocuğu gördüm şöyle diyordu

“Allah rızası için 1 lira!” yüzünde de bir korku vardı. Her halde içinden şöyle diyordu ya 10 lira toplayamazsam o zaman dövülürüm ve küçük kızın elinde 1 lira bile yoktu anneme şöyle dedim,

—Anne şu kızın 1 lirası bile yok ona 10 tl versek olur mu lütfen... Annem şöyle dedi,

—Kızım eğer onlara para verirsek onları daha çok buraya göndermeye başlarlar. Annemin dediğini biraz düşündükten sonra anneme şöyle dedim,

—Anne sadece dövülmesin diye, annem de kabul etti 10 lira verince sokak çocuğunun yüzünde gülücük oluştu resmen ve bize çok teşekkür etti. Yürüyüş yolunda gezinti bugün günlerden cumaydı. Haftanın yorgunluğunu atmak için biraz ailemle yürüyüş yolunda gezmeye gittik, kardeşim ise şöyle diyordu,

—Yaşasın attaya geldik. Bir ay sonra yeni kardeşim doğacaktı kız olacaktı resmen geniş aileye dönmek üzereydik. İki ablam, iki abim, erkek kardeşim bir annemin karnındaki kız kardeşim ben bir de anneannemle dedem ailemize katılsa tam olacaktı. Önce kıyafetçiye gittik, yeni doğacak kardeşime kıyafet aldık daha sonra yorgancıya gidip kardeşime yorgan aldık, ondan sonra beşikçiye gidip beşik aldık. Derken 3 saat geçti şu anda beşikçideyiz.

—Kızım Ecrin herhalde kardeşin dışarıya çıktı, onu alıp gelsene ben de tamam anne diyerek dışarı kardeşime bakmaya gittim. Yoktu biraz daha ileri gideyim dedim, gittim ama fark etmeden mağazadan uzaklaşmışım o sırada bir tane adam bana seslendi.

— Küçük kız gelsene seni annenlerin yanına götürüyüm o sırada fark ettim ki dükkândan çok uzaklaşmışım ve adamı takip etmeye başladım. Eyvah! Yardım edin, o sırada adam beni dükkândan epey bir uzaklaştırdı.

Bir tane ıssız sokağa götürdü ve adam aniden ağzımı bir şeyle kapattı ve gözlerimin karardığını hissettim. Bayılmışım aslında, kalktığımda bir tane tahta koltukta oturuyordum. Adam bana şöyle dedi,

—Merhaba küçük kız adın ne? Ben korkarak ve ağlamaklı bir sesle şöyle dedim,

—Benim adım Ecrin, yabancı adam bana,

—Merhaba Ecrin, yeni yuvana hoş geldin bundan sonra hep

bizim için çalışacaksın yeni yatağın yeni arkadaşların ve yeni ailen seni bekliyor artık hayatın sokak çocukluğuyla geçecek dedi ürpertici bir sesle.

Bir tane kız gelip beni yeni odama götürdü, işe bu gün başladım adam beni Bahçelievler Belediyesine gönderdi. Çalışmaya başladım artık ben de Allah rızası için 1 lira... Geçip görenler bana şöyle diyordu ayyy çok pis! Ayyyyyyyyy! Çok yazık, diyorlardı.

Bugün ancak üç lira toplayabildim artık yeni evime daha doğrusu hapse gitme zamanım gelmişti. Beni dövcekler korkusuyla gittim, ağlıyordum. Hapse geldiğimde adam bana şöyle dedi,

—Bugünlük seni affediyorum ama bir daha affetmem. Bugünlük iyi kurtuldum ama diğer günler nasıl olacaktı. Bu gün yeni yatağымda yatacaktım ve iki kişi çok küçük soğuk ve kirli bir odada kalıyordu yeni oda arkadaşım çok pis, soğukkanlı kızgın 15 yaşındaki bir erkek çocuktu resmen. O erkek çocuğundan tiksindim ve onunla tanışmadım...

Şu anda sokaktayım çok soğuk. Akşam olmak üzereydi. Elimde üç lira var şimdi ne yapacaktım ve yine hapse tekrar dönme zamanı geldi dönerken yavaş dönmeye çalışıyordum ki bir kız sokak çocuğu "merhaba" dedi.

Onu tanımıştım biz ona 10 lira vermiştik biz derken ailemden bahsediyorum bana 10 lira verdi. İşte sana borcum, dedi ve beraber hapse doğru yürüdük artık yeni bir arkadaşım vardı...

Hapse geldiğimde adam paraları kontrol etmeye başladı. Bana sıra geliyordu ki gür bir ses herkes yere yatsın, dedi ve herkes yere yattı. Bizi kaçıran adam kaçmaya çalıştı ama işe yaramadı aileme kavuşma sevinci meğer gelenler polislermiş.

Bizim adresimizi tespit etmişler, herkes ailesine geri verildi ben de aileme kavuştum ve bizim bütün aile ağlıyordu. Ben gelince mutluluk yüzünden ağladılar.

IŞINLANMA VE UZAY SERÜVENİMİZ

Bugün çarşamba yani okul başlayalı üç gün oldu. Bugünkü ilk dersimize Sosyal Bilgiler dersi öğretmeni girdi. Sosyal Bilgiler dersi öğretmenini daha önce dersimize girdiği için tanıyorduk. Ama Türkçe dersi öğretmeni hiç dersimize girmemişti. İlk önce her zamanki gibi ders tanışmayla başladı. Sonra da konuşmayla devam etti ve öğretmenimiz bize projeden bahsetti. Proje şöyleydi: Türkçe dersi öğretmenimiz bizi guruplara ayıracaktı isteyen istediği guruba geçebilecekti gurupların isimleri ise hikâye, şiir, fabl ve masal. Ben hikâye grubuna girdim ve hikâyemi eve geldiğim zaman yazmaya başladım. Şimdi de hikâyeye geçiyorum, başlıyorum anlatmaya...

Aradan elli yıl geçti ve artık insanlar ve arabalar uçmaya başladı, ışınlanmak da son derece ilerlemişti. Eskiden sadece şehirden şehre gidebiliyorduk. Bir tane daha örnek vereyim; arabanın içine binip kaç kişiyseniz örneğin beş kişiyseniz beş dakikada oraya varabiliyordunuz. Şimdi ise diyelim Türkiye'den Kanada'ya yolculuk yapacağız yirmi beş dakika sürer. Sırt roketleri uçan kaykaylar bile icat edildi ve artık okullar da uçuyordu. Bende adını "pembe" koyduğum uçan kaykay ile havadan okula gitmeye çalıştım ama herkes havayı kullandığı için çok fazla hava trafiği oldu.

Sonra biz de alt yoldan gittik okulda derslerimizi işledik ve sonra eve geldik. Karnımız acıkmıştı tam ben yemeğe başlayacak iken arkadaşım Öykü geldi. Onun da karnı aç olduğu için ona da hap hazırladık ben nuget hapı Öykü hamburger hapı yedi. Ben gelmeden de annemler sarma hapı ve börek hapı yemişler. Ondan sonra öykü haplardan çok yedi ve hastalandı. Ama korkulacak bir şey yoktu çünkü insanlar 200- 300 yaşına kadar yaşayabiliyorlar.

Uzun zamandır aklımda olan Fransa'ya gitmekti ama daha önce bu kadar uzun bir seyahat etmemiştim. O yüzden de gide-miyordum tüm cesaretimi topladım ve artık Öykü ile Fransa'ya gitmek için valizlerimizi topluyoruz. Yolculuk nasıl geçecek bilmiyorum ama biz çok heyecanlıyız yeni yerler keşfetmek gezmek

en sevdiğim şey. Yolculuk zamanı gelmişti ve yolculuk 10 dakika sürdü Öykü ile dört gün kalacağız burada yaşayan arkadaşımız Fatma'ya gidip orda kalacağız. Ve Fatma'ya geldik ben karnıyarık hapy öykü ise spagetti hapy yedi ve hemen uyuduk çünkü gece saatinde gelmişti. Bir gün dinlenip iyice gezebilelim diye.

Sabah oldu ve Fatma ikimizi de saat sekizde uyandırdı ve güzelce kahvaltılı hapları yiyip gezmeye başladık. Sırasıyla Louvre Müzesi, Lyon Marseille ve son olarak Eyfel Kulesi, ben en çok Eyfel Kulesi'ni merak ediyordum ve gerçekten de çok güzelmiş. Bütün yerleri gezdikten sonra yemek yemeğe gittik ve yemek yemeğe gittiğimiz yerde çok güzeldi ilk günümüz çok güzel geçti. Eve gelince de pijama partisi yaptık. İkinci gün ise temizlik, pazar yaptık ve yemek pişirdik. Üçüncü gün ise Fatma'nın doğum gününü kutladık ve artık gitme zamanımız gelmişti. Işınlanmak için tekrar hazırlandık. Türkiye-İstanbul'a geldik.

Biz öyküyle şöyle bir karar aldık biz artık dünyayı gezeceğiz, size anlatmadığım bir şey var. Biz Öykü ile Türkiye'yi gezmiştik o yüzden ilk olarak merak edilen Tayland'a gitmeye karar verdik. En çok da oranın abur cuburlarını merak ediyoruz çünkü onların abur cubur anlayışları biraz farklı. Örneğin, onlar abur cubur olarak böcek yiyorlar eğer siz de merak edip izlemek isterseniz Youtube'a yazabilirsiniz.

Biz şimdi ışınlanmak için hazırlanıyoruz. Ve artık Tayland' a geldik şimdi size Tayland abur cuburlarından kareler.

Şu anda gördüğümüz bizler için normal olmayan ama Taylandlılar için çok normal olan bir şey çünkü onları her gün yedikleri şey. Biz onları görünce korkuyoruz ama onlar yiyorlar. Tatlarının sert ve kuru olduğu söyleniyor.

Tayland'daki kıyafetler ise özel işlemlerle süslenip istediğiniz ruh halinize göre yaptırabiliyorsunuz ve bu kıyafetler oldukça şık duruyor renkleriyle çok cazip olan bu renkler herkesin ilgi odağı oluyor. Zaman zaman Hintlilerin kıyafetlerini anımsatıyor.

Burada ise Tayland'ın gezilecek en güzel yerlerinden biri olan Mercan Adaları'nda huzuru ve sessizliği bulabilir keyfinize bakabilirsiniz. Ayrıca plaj olarak da kullanılmaktadır.

Budizm olan dinlerinde insanlar kafalarını kazıtıp kafalarının üzerine dövme yaptırıyorlar. Bu din çok zor bir dindir. Gördüğünüz gibi taş veya altından yapılmış şeylere tapıyorlar. Ben buraya aslında hâlâ eski yaşam biçimini göstermek için ışıldım örneğin halen normal yemek yiyorlar ama biz hap olarak içiyoruz.

Bir tane daha örnek vereyim; biz bir yerden bir yere giderken roket kullanıyoruz ama onlar ise toplu taşıma kullanıyorlar ve bunlar bana çok ilginç geliyor. Ve artık Türkiye'ye inme zamanımız geldi. Diğer ülkelerdeki zaman biçimini de görmüş olduk ve bizde bir sürü bilgiler edindik. Şimdi bunları uzay binasına götüreceğim. Bizim için de bu macera bitti.

RÜMEYSA ALBAYRAK

DEDEM VE DÖRDÜNCÜ KARDEŞİ

Günlerden Cumartesiydi, içimde bir sıkıntı vardı. Ödevlerimi bitirmiştim canım sıkılıyordu. Dedemden biraz bilgi almak için odasına gittim, odasında büyük bir dikkatle kitap okuyordu.

Ben dede dedim duymadı ama bir kez daha deyince duydu ve bir dakika sayfayı bitireyim dedi. Sayfayı bitirince ne oldu kızım dedi. Ben de dede canım sıkıldı biraz bilgi toplamaya geldim deyince dedem çok mutlu oldu çünkü dedem birisine bir şey anlatmayı çok sever.

Dedem başladı anlatmaya bizim zamanımızda herkes fakirdi havalar çok soğuktu babam bir gün çarşıya gitti ve bize üç tane pantolon aldı ama biz dört kardeşlik ben üçüncü kardeşim, kardeşim çok üzüldü, babam ona senin daha küçük olduğunu ve parasının kalmadığını söyledi. En küçük kardeşim Hikmet kendi parasını biriktirip alacaktı sonra bir günlüğüne benden pantolonumu giymek istediğini söyledi ama ben izin vermedim.

Tabii o zamanlar çok yoktu o sebeple ben vermedim. Hatta akşamları uyurken pantolonumu başımın ucunda saklıyordum. Üç gün böyle devam etti. Dördüncü gün tamam okuldan gelince vereceğim dedim. Sonra okula gittim.

Birkaç ders sonra babam öğretmeni aramış beni eve çağırıyordu. Ben de kardeşim şimdi pantolonumu giymek istediği için beni çağırdığını düşündüm. Eve geldiğimde bir tabut gördüm ne olmuştu? Babam hatta herkes ağlıyordu. Babama sarıldım ve ne oldu diye bağırdım babam kardeşin öldü, dedi.

Ben kardeşim Hikmet için söylediğim laflar için çok pişmandım. Hikmet'in cenazesini kaldırırken babam üstüne yattı ve ağzından şu kelimeler çıktı "Ben seni mezara değil pazara götürecektim." dedi. Ben de babamı teselli etmek için eve götürdüm ama ben de teselli olamıyordum biraz sakinleştikten sonra babama bunun nasıl olduğunu sordum. Babam da Hikmet seni kapının önünde beklerken bir traktör Hikmet'i görmedi ve onu ezdi dedi ve ağlamaya başladı hüngür hüngür ağlıyordu.

Ben de ağlamaya başladım hatta kendimi tutamıyordum. Dedem su istedi ben de bir çırpıda suyu dedeme getirdim. Sonra dedemi yatağına yatırdım ve gittim.

Akşam olmuştu dedem hala uyuyordu, uyanana kadar başucunda bekledim. Sonunda benden su istedi ben de suyu getirdim.

Sonra bana şunları söyledi:

—Sakin kardeşin Yâren'i üzme ve onun kıymetini bil, dedi.

Ben de tamam inşallah, dedim. Akşam yemeğine biraz geç indik.

—Annem ne oldu kızım niye geç indiniz dedi.

—Ben de dedeme bir şey dedim ve biraz dalgındım, dedim.

Yemeği yedikten sonra hemen günlüğümü yazmaya gittim.

Kardeşime Ne Oldu?

O gün çalışma masamda günlüğümü yazarken uyuya kalmışım. Rüyamda dedemin anlattıklarını vardı, bir de dedemin kardeşi Yusuf'un cenazesini değil de dedemin cenazesini kaldırıyoruzduk.

Herkes ağlıyordu ve rüyamdan uyandığımda ben de ağlıyordum. Hemen dedemin yanına gidip bakmak istiyordum ama kalkamadım çünkü masada uyuduğumdan her yerim ağrıyordu. Yavaş kalkmaya karar verdim ama yerimde duramıyordum kalkıp dedemin yanına gittim. Dedem çok rahat uyuyordu bir an içim rahatladı.

Herkes uyanana kadar pazartesine olan sınavıma çalıştım. Sonunda uyandılar, dedemin yanına gittim o da uyanıktı ve bende bir çırpıda su getirdim. Dedem suyu içip bardağını bana verdikten bir süre sonra annem bağırdı:

—Kızım, hadi gelin kahvaltı hazır, dedi.

Dedem annemin ne dediğini sordu ben de

—Dedeciğim, annem bizi yemeğe çağırıyor. Dedim.

Elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra aşağıya kahvaltıya indik. Kahvaltıda bir sürü konuştuk, öyle bir konuştuk ki dokuzda başlayan kahvaltı saat on buçukta bitti.

Ben, anneme masayı toplamasına yardım ettim ve kolayca bitti.

O sırada kardeşim Yaren bir çığlık attı, ödüm patladı ve hemen oraya koştuk Yaren merdivenlerden düşmüştü annem bir ne olduğuna bakmak için Yaren'in etrafına baktı dizinin kanadığını gördü ve benden sargıyı getirmemi söyledi ben de aradım en sonunda buldum ve anneme verdim annem sardıktan sonra da Yaren yine de çok ağlıyordu biz ne olduğunu anlayamadık. Annem:

—Bence hastaneye gidelim, dedi.

Hepimiz onayladıktan sonra arabayla birlikte hastaneye gittik. Giderken kardeşim ağlıyordu biz anlamıyorduk. Sonunda geldik annem hemen kardeşimi alıp içeriye girdi bir tane doktor geldi ve ne olduğunu sordu, annem bütün olanları anlattı. Sonra doktor MR adında bir yere soktu kardeşimi ve şöyle dedi:

—Hanımefendi çocuğunuzun kolu kırılmış, dedi.

Annemin biraz da olsa içi rahatladı daha kötüsü olmadığı için Allah'a şükrediyordu. Sonra doktor bir şeyler yaptı ama anlamadım neyse sonunda eve geldik. Evde kardeşim bir, iki saat dinlendikten sonra uyudu, akşam yemeğini yedikten sonra biraz konuştuk ve yatağa gittik. Öbür gün kahvaltıyı yaptıktan sonra annem bizi sürpriz olarak parka götüreceklerini söyledi.

Ben ilk baş çok sevindim ve tamam dedim. Ama dedem istemediğini söyleyince ben de vazgeçtim. Sonra annemler hazırlanıp gittiler.

Dedeme Bir Şeyler Oluyor

Annemler gittikten bir süre sonra dedem öksürmeye başladı. Ben odamda kitap okuyordum dedemin sesini duyunca hemen fırladım. Bir şeyler olduğunu fark ettim ve hemen annemi aradım biraz sonra annemler geldi. Dedemi yatağına yatırıp su verdi.

Dedem daha sonra derin mi derin bir uykuya daldı ve hiç uyanmadı. Dedem ölmüştü. En çok ben ağlamıştım. Öbür gün cenezesini kaldırırken rüyam aklıma geldi ve içimi bir döktüm anlatmam.

SEVDEGÜL YALÇINKAYA

SELİM İLE SELİN

02 Temmuz gecesi idi. Fazıl Bey kan ter içinde uyandı, yanında altı yıldır sevdiği 1,5 yıldır da eşi olan Sümeyye Hanım vardı. Onu uyandırmak istemedi ama içinde çok kötü bir sıkıntı vardı hala gördüğü rüyanın etkisinde terliyordu.

Eşi dokuz aylık hamileydi zaten sancılarında uyuyamıyordu. Hazır uyuyakalmışken bir rüya için onu uyandırmak istemiyordu. Sessizce başını tekrar yastığa koydu yastık terden sırlıklam olmuştu. Dolaptan başka yastık aldı, bu arada eşi uyanmış Fazıl Bey'i izliyordu.

—Ne oldu Bey niye böyle sıkıntılısın? diye sordu

—Yok, bir şey hanım, kâbus gördüm, önemli bir şey yok, diye cevap verdi.

Kocası da onunla birlikte Sümeyye Hanım meraklanmıştı 1,5 yıldır kocasını hiç böyle görmemişti. Bir kez daha sordu bu sefer sonuna "lütfen" kelimesini ekleyince Fazıl Bey, hanımının ısrarına dayanamadı ve rüyasını anlatmaya başladı.

Rüyasında İstanbul Boğaz Köprüsü'nü gördüğünü söyledi. Ve gökyüzünde Kelime-i Şehadet yazıyordu dedi, konuşurken sesi titriyordu. Sonra yastığı alıp yatağa girdi ve düşüncelerle uykuya daldı.

Üç gün sonra, akşam Sümeyye Hanım sancıyla uyandı Fazıl Bey de uyanmıştı beklediği anın geldiğini düşündü ve kalkıp hızlıca karısına su getirip hemen giyindi ve hasta haneye doğru yola çıktılar. Sonunda hasta haneye geldiler.

İki saat sonra ikizler doğdu sancılı bir doğumdu ama buna değmişti ikizleri kucaklarına aldıklarında kalpleri yerinden fırlayacak gibiydi Fazıl Beyin gözünden birkaç damla yaş süzüldü kimseye göstermeden yaşları sildi.

Fazıl Bey ve eşi Sümeyye Hanım artık hayata farklı bakıyorlardı. Sorumlulukları dört kat artmıştı yanlarında iki can daha

vardı. Doğumun ertesini günü taburcu oldular, eve geldiler Fazıl Bey yerinde duramıyordu çok mutluydu, aynı zamanda içinde zihninin derinliklerinde bir yerde bir sıkıntı hala beynini kemiriyordu.

Gördüğü kâbusun etkisinden hala tam olarak kurtulamamıştı.

Fazıl Bey'in annesi hemen karşılarında oturuyordu. Onlar da torunlarının olduğunu duyunca hemen oğlunun yanına geldi. Çocukların nerede olduğunu sorduğundaysa Sümeyye Hanım:

—Çocuklar şu an uyuyor birkaç saate uyanırlar, dedi.

Sonra çokça bir sohbet ettiler. Fazıl Bey çayı ocakta unutmuştu sağ olsun karısının hamilelik döneminde ve doğum sonrası çayıydı kahvesiydi ikramlarıyla ilgileniyordu, bisküvileri almaya gitmeseydi her yer yanacaktı. Tam bir saat sonra çocukların ağlama sesleri geldi. Babaanne heyecanlanmıştı sanki ilk defa çocuk kucağına alacakmış gibi heyecanlıydı. Bebekleri getirdiler ve babaannelerinin kucağına verdiler. Bir on on beş dakika sonra babaanneleri:

—Çocukların adını ne koydunuz bakalım. Diye sordu. Sümeyye Hanım ve Fazıl Bey birbirlerine baktılar ve Sümeyye Hanım:

—Biz daha adını koymadık ki, dedi. Babaanne:

—O zaman birlikte verelim. Zaten benim aklımda isimler var, dedi. Ve isimleri söyledi. Selim ile Selin dedi. Dokuz gün sonra Fazıl Bey ve hanımı televizyonu açtıklarında şok oldular cumhurbaşkanının "Sokağa çıkın!" çağrısını duyar duymaz hemen hazırlandılar.

Vatan elden gidiyordu Başkomutan onları çağırıyordu. Sonra bebekleri babaannelerine bırakıp sokağa fırladılar, doğruca köprüye yöneldiler.

Köprüde askerlerin yoğun ateşi ile karşılaştılar ve aynı anda beraber şehadet şerbetini içmek nasip oldu. Geride babaannelerinin yanında bıraktıkları Selim ile Selin 15 Temmuz hain darbe girişiminin ilk yetimleri oldu.

İkizler

İkizler tam 10 yaşına geldiler, babaannelerine anne ve babalarının nerede olduğunu her sorduklarında onlara çok çok güzel bir yerde olduklarını söylüyorlardı. Böylece geçindiler.

Sonunda okula başladılar dersleri 15 Temmuz idi öğretmenleri şehitlerin isimlerini sayarken anne ve babalarının da adlarını duyduklarında önce şaşırıldılar sonra gururla göğüsleri kabardı ve ağlamaya başladılar

—Ne oldu çocuklar? Dediğinde çocuklar ağlamayı kestiler ve cevap verdiler:

—Onlar bizim anne ve babamız dediler. Ve ağlamaya devam ettiler.

Öğretmenleri çok üzölmüştü, isimleri saymayı bıraktı ve onlara sorular sormaya başladı. Sıradaki ders derken okul bitti herkes evine döndü.

Selim ile Selin eve döndüklerinde resmen gözlerinden kanlar fışkınyordu babaanneleri durumu fark etti ama bir şey söylemediler, odalarına kapandılar, akşama kadar çıkmadılar. Babaanneleri çocuklara yemek getirdiklerinde çocuklar ağlarken uyumuşlardı. Yemekleri oraya bırakıp gittiler.

Akşam olmuştu çocuklar hala uyuyorlardı. Saat 21.00 olduğunda, çocuklar uyandılar yemeklerini yiyip içeri geçtiler. Biraz çizgi film izledikten sonra babaanneleriyle konuştular dertleştiler.

Ve elektrikler kesildi Selim mum alıp yanlarına getirdi ve kitap okudular eğlendiler güldüler sabahki hallerinden eser kalmadı.

Anne babalarının şehadeti artık hep akıllarındaydı ama üzölmüyorlardı ağlamıyorlardı bu vatani anne babaları gibi Ömer Halisdemir gibi şehitlere borçluydular.

Yükelerinde anne babasızlığı hüznünün yanında kahraman bir ailenin mensubu olmanın verdiği gururları vardı...

SEVDEGÜL YALÇINKAYA

UZAYDAKİ HAYAT

Küçükülüğümden beri hep uzaya gitmek istemişimdir. Dünya nasıl görünüyor, uzay neydi? Hep buna merak ettim. Ve sonra isteğim kabul oldu. Tam bir hafta sonra TUA'yla (Türkiye Uzay Ajansı) uzaya gidecektim. O bir hafta hep rüyamda uzayın bazı kısımlarını gördüm ve merakım arttı. Sonunda bir hafta geçti ve ben rokete doğru yol aldım.

Giderken herkes bizimle gurur duyuyordu çünkü uzaya çıkan ilk Türk kadın astronottuk. Sonunda rokete bindik ve yola çıkacaktık. Yanımda benimle beraber iki arkadaşım daha vardı: Belinay ve Hilal.

Uzaya giderken Dünya'nın ne kadar büyük olduğunu gördüm ve sadece bizden ibaret olmadığını fark ettim, bir sürü insan vardı. Dünya Güneş'in yanında bir pirinç tanesi kadar küçüktü. Diğer gezegenler çok güzeldi. Ben önceden Mars adlı bir gezegen duymuştum, bu gezegeni çok merak ediyordum.

Neil Armstrong Ay'a ilk ayak basan kişiydi bende Mars'a basacaktım. Ve ona gününü gösterecektim. Neyse, yolda bazen göktaşlarıyla karşılaştık. Bazıları çok büyük, bazıları çok küçük, bazıları ise orta boydu. Araştırmamızın yarısına gelmiştik aklımda hala Mars vardı, en sonunda arkadaşlarıma danışmaya karar verdim.

Ertesi gün arkadaşlarıma fikrimi danıştım onlar da onayladılar ve uzay kıyafetlerimizi giyip Mars'a doğru yol aldık. Tarih 31.12.2049, saat 23.59.59'du. Tam o anda Mars'a ayak bastım. Ve on bininci güne geldik. Çok sevindim. Şimdi rokete geçtik ve yemek yiyecektik.

Yemekleri ne kadar sevmesem de açlıktan ölmekten iyiydi. Burası çok eğlenceliydi hele hele uçmak kadar eğlenceli bir şey yoktu, ama artık çalışmamız bittiği için eve dönecektik. Çok üzül-müştüm keşke daha durabilseydik.

Türkiye'ye geldiğimizde herkes bizi sevinçle karşıladı. Eve girer girmez hemen çocuklarım boynuma sarıldı. Mars'a ilk ayak basan olarak adım tarihe karıştı. Bir aylık eğlence artık bitti görüşürüz..

SEVDEGÜL YALÇINKAYA

BÜYÜLÜ ORMAN

Çok uzak diyarlarda, bilinmeyen bir yerde büyülu bir orman varmiş. Bu ormanda her zamanki gibi hayvanlar varmiş ama bu hayvanlar konuşuyor, düşünüyor ve anlıyorlarmış. Burada hayat güzel geçiyordu. Bu ormanın Kralı herkesin bildiği aslan değildi, buranın Kralı büyük yüce yılanı.

Nerdeyse herkes yılanı kabullenir, severdi. Ama bir tek papağan sevmey, onu kıskanırdı. Papağan onun yardımcısıydı ve hep onun yerine geçme hayali kurardı.

Bir gün tavşan Kral yılanı gidip:

—Sayın Kralımız, eve gelirken topladığım havuçları masanın üstüne koymuştum ama şimdi bulamıyorum.

Yılan biraz düşünüp:

—Yine mi tilki. Onu yanıma çağır sevgili yardımcım papağan.

—Peki Kralımız, dedi biraz sinirlenerek.

—Tilkiyi getirdim, efendim.

Yılan onu önüne alıp:

—Kurnaz tilki sen mi yaptın bakalım. Yine olay mı çıkacak?

—Efendim bilirsiniz ki ne kadar kurnaz olsam da hep doğruyu söyledim. Ve bunu ben yapmadım.

—O zaman kim yaptı

Tavşan:

—Başka şüpheli biri daha var.

—Kimmiş o?

-Maymi

—Ben onunla da konuşurum, sen evini iyi ara.

—Tamam demiş ve gitmiş Tavşan. Evi iyice arayınca onları en son dolaba koyduğunu hatırladı ve yüzü kızardı. Yılanın yanına gidip

—Herkesten Özür dilerim benim o havuç kafam unutmuş, dolaba koymuşum

Tilki ve Maymi:

—Cezasını çekmeli! diye bağırdı. Yılan düşünüp:

—Tavşan, sana küçük bir ceza vereceğim. Sen Ormandaki herkese bir sofraya hazırla, biz de gelip yiyelim. Tilki ve Maymi buna ne dersiniz?

İkisi de olur demiş. O gün gelmiş ve tavşan sofrayı güzelce hazırlamış. Herkes gelmiş. Ona teşekkür edip sofraya oturmuş. Besmele ile yemeğe başlamışlar. Yemek bitince herkes eve gitmeye başlamış.

Giderken herkes teşekkür etmiş. Tavşan ortalığı toplayıp, bir oh çekmiş ve akşam olunca uyumuş. Bir kâbus görmüş. Kâbusta bir çukura düşmüş ve orada ölmüştü, yanında da havuç vardı. Uyanınca korkup yılanın yanına gitmiş. Ona rüyasını anlatmış. Yılan:

—Bu yakın zamanda öleceğin anlamına gelir, sen insanlara iyi davran dikkatli ol, der.

Papağan, Tavşanın yanına gidip:

—Eğer Maymi'nin muzlarını bana getirirsen sana çok havuç vereceğim, der. Tavşan, yılanın sözünü hatırlayıp kabul etti. ve gizlice Maymi'nin muzlarını getirdi.

Sonra papağan çukuru gösterdi. işte buradalar, diye çukurdaki havuçları işaret etti. Orada bir sürü havuç vardı. Tavşan hiç düşünmeden açgözlülük yaparak atladı ve öldü.

SİNEM ÜLKÜ

GİZEMLİ KALEM

O gün okuldan gelmişim. Hemen ödevlerimi yapmaya odama gittim ve çantamdan ödevlerimi ve kalemligimi çıkardım. Ödevlerimi masaya koyduktan sonra kalemligimi açtım. Tam kalemimi alırken, orada benim olmayan bir kalem gördüm. Acaba kimindi?

Muhakkak arkadaşlarımdan biri koymuş olmalıydı. Kalemi incelediğimde bu kalemde garip bir şey olduğunu anladım. Ve bu kalem yanımdaki arkadaşımın olsa bile neden benim kalemligimde olsun ki? Ama yine de yarın tüm sınıfa sorsam iyi olur. Bu düşünceler içinde ödevimi unutmuştum. Hemen kendi kalemimi alıp ödevime başladım. Bugün tüm öğretmenlerim ödev vermişti. Ödevlerime dalmışken annemin akşam yemeğine çağırdığını duymamışım. Fark edince hemen yemeğe koştum. Meğerse annem sofrayı hazırlamam için çağırmış. Ben de karnımın gurultusunu duyunca hemen sofrayı hazırladım. Ve bir güzel yemeğimi yiyip sofrayı kaldırmaya da yardım ettim. Sonra odama gidip çantamı topladım. Ve annelere iyi geceler deyip yattım. Acaba yarın ne olacak

Sabah hemen okul formlarımı giyip kahvaltımı yaptım. Ve servise binmek için dışarı çıktım. Servis geldiğinde binip bir yere oturdum. Aklıma servisteki arkadaşlarıma da sormak geldi. Ve sorduğumda kimsenin ağzından şu üç kelimeyi duyamadım: O benim kalemim! Okula vardığımızda hızla sınıfa koştum. Sınıfta herkesin olup olmadığına bakıp, öğretmen gelmeden hızlıca kalemi gösterip "Bu kalemin sahibi kim?" diye sorduğumda serviste olanın aynısı oldu.

Artık ümidimi yitirmiştim. Okulun bitmesini çok istiyordum şu an!.. Son derste artık sona erince koşarak çita hızıyla servise bindim. (Yani çıtaya benzer bir hız.) Eve hemen gidip odama girdiğimde artık bayılacaktım. Kalem bitti şimdi de masanın üzerinde bilin bakalım ne var!

Şimdide masamda yine benim olmayan bir defter! Tamam, artık önüme bir peri çıksa hiç şaşırırmam. Neyse, şu an onu sınıfa sorma

fikri gelirse bugün yaşadıklarımı hatırlayıp o fikri yok edeceğim ki boşuna yorulmayayım. Ama bu anda olabilecek en mantıklı fikir geldi. Tabii ki de o kalemle bu deftere bir şey yazmak. Gerçekten delirmedim bunu yapacağım!

Hemen kalemi getirdim. İşte o büyük sorun. Ne yazacağım! Bir süre düşünüp bulamayınca adım yazdım. Ve beklediğim o an, hiç bir şey olmadı. Tek olan başımın dönmesiydi. Gözümü 2 kere açıp kapayınca kendimi bir bilinmeyen yerde buldum. Evet, şu an rüya görüyorum sanırım. Kendime bir cimcik atınca hayal gördüğümü anladım. Ve bu sefer daha da kötüsü odamda uçuyorum! Yaklaşık yarım saat bir çabadan sonra aşağı indim.

Bugün ödev yoktu ve ben de kitap okumak için kitaplığımdan bir kitap aldım. Yaklaşık 1–2 saat okuduktan sonra o defter ile kalemin hala masanın üstünde olduğunu gördüm. Ve canım yeniden uçmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Ama bu sefer ne yazacaktım?

Bunu düşünürken bu seferde görünmez oldum. Aynada da gözüküyordum. Ben de kardeşimi korkutmaya karar verdim. Ama sesim duyuluyordu. O çok korkunca kim olduğumu söyledim. O da nasıl yaptığımı sorarak beni bulmaya çalıştı. Ve ben de tabii ki de kaçtım. Artık çok eğleniyordum. Ama bir süre sonra sıkıldım.

Odama gidip bir çözüm bulmaya çalıştım. Defterde yazılar yazıyordu. Onları okuyunca şok oldum. Bu görünmezlikten sadece tek bir şekilde kurtulabilirdim, bu bulmacayı çözümlen (zamanını alır, ama bilgini verir) Ne yani bulmacayı çözümlen dek böyle mi kalacaktım.

Sıkıntı ve üzüntü içinde annemden yardım istemek aklıma geldi. Annem hiç şaşırmadı. Şok oldum. Bana tek şunları söyledi "Cevabın odanda saklı". Biraz düşünmek için odama gittim. Etrafa bakındım. Bilmecayı biraz düşününce aklıma geldi. Tabii ki de kitap! Bilmecenin altına cevabını yazdım. Bir anda görünmezliğim gitti. Artık çok mutluyum

Artık akşam olmuştu. Sevinçle yatağıma gittim. Yarın okulda yaşadıklarımı anlatmayı düşündüm. Tabii ki de kimse inanmazdı ama yine de kendileri bilir. Bunları düşünürken uyuyakalmışım. Sabah sevinçle okula gittim.

Anlattığımda öğretmenim kulağıma bir şey söyledi "O kalemi al ve yaşadıklarını defterin son sayfasına yazıp bana getir. "Ben de eve gidince hemen öğretmenimin dediklerini yaptım. O da o sayfaları defterden alıp bir kitap haline getirdi. O gün yaşadıklarım artık sınıfın kitaplığında bir kitap olmuştu. O gün yaşadıklarımı asla unutmadım. Ve kitapların yararını tam tamına anladım.

SİNEM ÜLKÜ

ÇILGIN KALEM PENNA VE ARKADAŞLARI

Yeni okul dönemi için alışveriş yapmaya çıkan ailenin çocuğu Asya, alışverişe çıktıklarından beri hep o hayalindeki kalemi bulmak için dua ediyordu. O da ne? Rengarenk ışıllı ışıllı bir kalem. Asya, ailesine:

- Anneciğim, babacığım ne olur bu kalemi alalım, dedi Ailesinin onayını alır almaz kalemi kapan Asya'nın kalemleri dolmak üzereydi. Eve gidince her şeyin paketini açarak eşyalarını çantasına koydu Asya.

Sonra da uykuya daldı. Kalemler ve silgiler kendi aralarında konuşuyorlardı. Ayrıca kendilerini tanıtıyorlardı. Fakat kalemlikte kötü biri vardı: Keçeli Kalem.

Asya'nın en sevdiği kalemi olan uçlu kalem Penna'nın en sevdiği arkadaşları uç kutusu ve kırmızı kalem olmuştu. Asya sabah kalktı ve servise bindi. Sohbet serviste de devam etti. Fakat keçeli kalem ikide bir kendini övüyordu.

Nihayet okula varmışlardı. İlk ders Türkçeydi. Bütün okul ders kitaplarını almak için -3' e indi. Fırsattan istifade, bizim keçeli kalem tahtanın üzerine çıktı ve tahtayı karalamaya başladı. Ayak seslerini duyunca yerine gitti. 6/B sınıfının sakinleri geri döndü.

Asya sırasına gidip derse hazırlık yaptı. Ve Oktay Çınar gelir. Yani Türkçe Öğretmeni. Oktay Hoca derse başlar.

Kalemler yine konuşuyorlardı. Tabii keçeli kalemine konuşmak denilirse. O hep kendini övüyordu. Yok canım mürekkebi bitmezmiş de, yok canım kalemlerin en güzeli oymuş da! Silgi dayanamayıp şöyle dedi:

- Keçeli kalem, birazdan Asya bizi duyacak. Biraz sessiz olur musun? Keçeli Kalem:

- Peki, öyle olsun, dedi ve kızgın kızgın baktı.

Nihayet zil çaldı. Öğrenciler ilk tenefüslerine çıkmışlardı. Asya, kantine gidip tost aldı. Sınıfta kimse kalmamıştı. Keçeli Kalem'in kötü bir planı vardı. Hemen planını uygulamak için harekete geçti. Kalemler kutunun kapağını açtı ve Penna'nın üzerini boyamaya gitti.

Penna onu görünce anladı tabii. Not defterinden sayfa alıp kalkan gibi kullandı ve boyanmadı.

Çıkış saati geldi ve çocuklar servislerine bindi. Asya, servisten son inen birisiydi. İşte tam servise bindiği an Keçeli Kalem'in aklına bir fikir geldi. Bir hafta sonra herkesi bir sürpriz geldi. İki gün sonra yani çarşamba günü Asya, okuldan çıkmış eve gitmişti.

O gün ödevi yoktu ve hemen yemeğini yedi. Keçeli Kalem, planını uygulamak için not defterinden bir sayfa aldı.

Nihayet hafta sonunun son günü yani pazar günüydü. Keçeli Kalem'in planına saatler kalmıştı. İşte o gün yani pazartesi günü gelmişti. Asya uyandı ve okul servisine bindi.

Keçeli Kalem, kalemlerin kapağını açtı. Herkes ona bakıyordu. Ve kağıdını boyadı, boyadı ve boyadı. En sonunda mürekkebi bitti. Okulda kaleminin mürekkebin bittiğini gören Asya onu çöpe atar ve herkes mutlu mesut yaşar.

ŞEVVAL GÜNER

DOĞUM GÜNÜ

Bu sene yine doğum günüm gelmişti. Yaklaşık 3 hafta kalmıştı. Yine hediye düşlerine daldım. Ailem doğum günümü hatırlamıyormuş gibi davranıyordu. O dönem düşündüğüm tek şey doğum günümün olmaması ve hediyelerimi alamama korkumdu.

Aradan yaklaşık 2 hafta geçmesine rağmen durum aynıydı. Doğum günüm akıllarımdan çıkmıştı.

Doğum Günüm Geldi

O gün gelmişti yani doğum günüm. Bana normal bir gün gibi geliyordu. Sabah her zamanki gibi uyandım. Elimi yüzümü yıkadım. Daha kimse uyanmamıştı. Bir şeyler atıştırdım ve odama giderek duvardaki takvimime baktım. O kadar çok şaşırdım ki. Çünkü bugün benim 'Doğum Günüm'. Ama o olay aklıma gelince hevesim kursağımda kaldı. Ne kadar sevinsem de zaten doğum günümü kutlamayacaktık. Kutlasak da hediye alamayacaktım.

Akşam olunca babam kumandayı eline alır almaz anneme; 'Zeynep hazırlan hemen dışarı çıkıyoruz.' Ablama ise; 'Merve, kızım dolabınızdaki bayrakları getir.' Daha sonra annem ile beraber meydana indiler. Ablam ile baş başa kaldık. Ablam beni karşısına alıp gerçeği anlattı; 'Melekçiğim, sana gerçekleri anlatmanın vakti geldi. Biz annem, babam ve ben sana bugün doğum günün olduğu için sürpriz yapacaktık. Her ne ise ne pastanı kesmek ister misin?'

Ben ise şaşkın ve mutlu bir biçimde ' Peki, abla annem ve babam nereye gitti? ' diye sordum. Ablam ise 'Canım benim darbe oldu. Onlar ise ülkemizi korumaya gitti.' Der demez telefon çaldı, sonra elektrikler kesildi, daha sonra ise sela okunmaya başladı. İkimizde çok korktuk. Ablam telefon kulağında, mum yaktı. Arayan İstanbul'un en ünlü hastanesi idi. O an ablamın gözünden yaşlar süzölmeye başladı. Telefon kapandı. Ablam bana şöyle dedi; ' Kardeşim annem ve babam, şehit olmuş' O

an dünyam başıma yıkıldı. Daha annem ve babamla doğum günümü kutlamadan şahadet şerbetini içtiler.

Hemen üst katta oturan Zehra teyzemize haber verdik. Gelip o da kara haberi aldı. Bize soğuk su getirerek, sakinleştirdi. Ablam tır tır titriyordu. Ben bunun bir kamera şakası olduğunu zannediyordum.

Artık bizim için yepyeni bir sayfa açılıyordu. Anneannem bizi yavrumun yavruları diyerek bağrına bastı. Yinede yüreğimizdeki iki boşluk hiç dolmadı dolmayacak da.

YIL 2017

Ablam okulunu bitirdi doktor oldu. Ben ise 5. sınıfa başladım. Veli toplantılarına ablam geliyordu. O gün Türkçe kitabımıza aile fotoğrafımızı yapıştırıracaktık. Ben ablam, anneannem ve dedemle çekildiğim fotoğrafımı yapıştırdım.

O gün rüyama annem ve babamı gördüm. Gökyüzünden bana bakarak el sallıyorlardı. Bir an bende havalandım ve onlara sarıldım.

Evimiz öylece duruyordu. Arada bir ablamla evimize gidiyor, anılarımızı tazeliyorduk. Dedem arada bir beni camiye götürerek bana caminin içindeki bölümleri öğretiyordu. Ablam ise beni tatil günlerinde hastaneye götürüp malzemeleri istiyordu. Ama hiçbiri annemin ve babamın beni götürmesinden daha eğlenceli oluyordu.

Keşke onların değerlerini onlar yaşarken bilseydim. Ama onlar vatani uğruna canları feda oldu. Gururluyum fakat bir o kadar da üzgünüm. Eski sayfaları bir anda silmek kolay olmadı tabii. Günlerce hatta aylarca onlarla geçirdiğim anıları hatırladım. Keşke onlar gitmeden önce helallik istesem, sarılsaydım boyunlarına.

Yeni hayata alışmam kolay olmadı, yavaşça alıştım. Anneannem ve dedem bizi öz evlatları gibi öpüp kokluyor bir dediğimizi iki ettirmiyorlardı. Artık sanki onlar benim öz annem ve babamdı. Filmin sonu kötü bitti, biliyorum fakat yapacak bir şey yoktu.

O aileden geriye iki kırık kalp, anılar ve anılarla dolu bir ev ve hayaller kaldı.

Siz, siz olun hayatta sevdiğiniz herkesin kıymetini bilin. Onlar sizin doğum gününüzü hatırlamasa da olur yeter ki sizi ve değerlerinizi hatırlasınlar. Ben bunu yaşamış biri olarak söylüyorum. Eğer siz de bu tavsiyelere uyarsanız onları kaybettiğiniz zaman fazla acı çekmezsiniz. Şimdi ben şöyle düşünüyorum 'Keşke bir süper gücüm olsa da ailemi bir araya getirsem'

ŞEVVAL GÜNER

15 TEMMUZ'DA BİR AİLENİN YAŞADIKLARI

Ben de 15 Temmuz'da tıpkı annem ve babam gibi uyanıktım. Gözüme uyku girmiyordu. Çaresizce oturuyordu ki... Babam ayaklandı ve "Hadi gidiyoruz!" dedi. Elimizde bayrak, dilimizde "Allah!" nidaları bizde sokaktaydık. Doğrusu korkuyordum. Ya vatani düşmanlar alırsa, haberlerde görüp "Ay yazık, Allah yardım etsin!" dediğimiz şeyler başımıza gelirse? Bu sorulara dayanamayarak babama "Baba düşman ya..." diyebildim sadece. Babam, "Hayır, bu olamaz. Allah her zaman iyiye yardım eder. Vatanimize, askerlerimize dua etmeliyiz, dedi. Babama hak verdim. Bağırarak yürümeye devam ediyorduk. Bir tank gördüm. Ve tankın altına yatan bir adam. Babama bakıyordum. O da bana bakıyordu. Babama, "Eee, şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Ne yani burada bekleyerek bir şey yapabilir miyiz ki?" dedi babam. Saat 06.00 'ya kadar uyanık kaldılar. Orada çocuklarını uyutmak isteyen kadınların kurduğu çadırlar vardı. Annem beni saat yaklaşık 01.00'de o çadırlara yatırmıştı. Uyandıgımda yanımda annem tebessüm ediyordu. "Anne ne oldu? Darbeye ne oldu?" Sakin ol, darbeyi engelledik kurtulduk." dedi. Hayatımda hiç bu kadar sevinmemiştim. Derin bir "oh" çektim. Sonra eve döndük. Biraz dinlendik. Sonra kahvaltı ettik. Akşama doğru nöbet için hazırlanıyorduk. İçimde hala vatanın kurtulmasının huzuru vardı.

*15 Temmuz'da
Neler oldu acaba?
Belki bilmiyorsundur ama
Neler geldi başımıza
15 Temmuz'da,
Hainler kapımızda,
Genç, yaşlı, çocuk,
Herkes sokakta,
Dedi çıkın meydana,
Herkes çıktı sokağa
Belki yoktu silahımız,
Ama vatan sevgimiz yeter buna.*

*Hainlerin planı,
Almaktı ülkemizi,
Ama gördüler birliği beraberliği,
Şimdi kaçmak olsun amaçları.
Şehitler olmasa,
Halimiz ne olurdu acaba?
Belki esirdik şu anda,
Ya da kalmıştık ülkemizden uzakta.
Şehitleri analım,
Sevgi ve saygıyla,
Her zaman ve daima,
Dualarımız onlarla.*

YAREN UMAÇ

ARKADAŞLIK

Soğuk bir kış günüydü. Aylinlerin sınıfında sıradan bir gün yaşıyordu. Zil çoktan çalmıştı... Tüm öğrenciler öğretmenlerini bekliyordu. Şimdiye kadar öğretmenin gelmesi gerekiyordu. Başkan ayağa kalktı. İlk olarak sessizliği sağlayan başkan, "Öğretmenin gelmesi gerekiyordu öğretmenler zili çoktan çaldı. Sınav olacaktık öğretmen yok. Sınav süremizden gidiyor. Ben öğretmeni aramaya gideceğim." dedi. Başkan, öğretmeni aramaya gitmek niyetiyle kapıya yöneldi. Karşısında öğretmeni görünce hemen yerine geçti...

Öğretmen "Günaydın!" dedi. Herkes topluca "Günaydın, öğretmenim!.." diye bağırdı. Öğretmen parmak kaldıran Ayşe'ye yönelerek "Evet Ayşeciğim." Ayşe çok telaşlıydı. Şey, öğretmenim sınav süremizden gidiyor!" dedi. Öğretmen tebessüm etti ve "Evet, aslında sınav bu ders olacaktı. Ama geç kaldığım için üçüncü ders olacak. Anlaştık mı?" dedi. Sınıfça onaylandı sınav zamanı. Öğretmen "Neyse, size bir sürprizim var." dedi. "Sürpriz mi?" "Ne sürprizi?" "Eyvah, sürpriz sınav mı yoksa!"

Öğretmen, sessizliği sağladı ve "Sınıfımıza yeni bir arkadaşımız geldi, adı Elif." Elif gelebilirsin!" dedi. İçeri sarışın, utançtan yanakları al al olmuş bir kız girdi. Öğretmen "Kendini tanıt." dedi. Derin bir nefes alan kız konuşmaya başladı. "Merhaba, benim adım Elif! On bir yaşındayım. Kendimden küçük birde kız kardeşim var. Ben bütün dersleri severim. En sevdiğim renk ise pembedir." Dedi. "Teşekkürler Elif. Elif yanı boş olan birinin yanına geçebilirsin." dedi öğretmen.

Elif, Aylin'e gülümseyerek baktı "Oturabilir miyim?" dedi. Cevap gelmedi. Tekrar sordu. Cevap gelmedi yine. Öğretmen, "Ne duruyorsun otursana Aylin'in yanına..." dedi. Merhaba, demek adın Aylin tanıştığıma memnun... Dırıın dırıınnn! Zil çalmıştı. Herkes Elif'in yanına toplandı.

—Merhaba ben Ali.

—Merhaba ben Seda.

—Memnun oldum, ben Ezgi. “Evet, merhaba ben de Elif. Memnun oldum.

Elif yine Aylin’e döndü. “Demek adın Aylin merhaba ben de Elif, memnun oldum.” diyerek elini uzattı Elif. Cevap gelmedi. Elif bozulmuştu çantasını aldı. Yanı boş olan bir kızın yanına giderek, “Oturabilir miyim?” dedi. “Elbette, ben Ela tanıştığıma memnun oldum.” “Evet, bende.” Çantasını Ela’nın sırasına bırakarak sıraya oturdu. Zil çaldı. Başkan telaşla içeri girdi. Arkadaşlar, müzik öğretmeni bu ders gelemeyecekmiş. Sınıf sana emanet, dedi. “İstediğinizi yapın. Ancak diğer sınıfları rahatsız etmeyin.” dedi Yağmur Hoca. Yani sınıf bana emanet.

Başkan düşünüyordu “Ne yapsak...ne yapsak...” Aaa Elif hadi tahtaya gel.” “ Ne ben mi?” “Evet, sen!” “Sen yenisin, adam asmaca oynayalım ama sen oynat.” dedi başkan Murat. Elif, “Hiç gerek yok.” “Hadi Elif.” Elif teşekkür etti tahta kalemını eline aldı. İlk olarak tahtaya “bir hayvan çeşidi” yazdı. Ve dokuz harflik boşluk yaptı. “Evet, harf söyleyin.” Harfler tek tek geliyordu. Elif ‘in tuttuğu hayvan eşek arısıydı. Ve en sonunda Yaren parmak kaldırarak, “eşek arısı” değil mi? dedi.

Böyle eğlenceli bir ders geçmişti. Ancak Aylin hiç zevk almamıştı. Elif’e olan ilgiyi kıskanmıştı. Elif çok dost canlısı biriydi. Arkadaşları tarafından hemen sevilmişti. Ama Aylin de ona böyle ilgi gösterirler istiyordu.

Ama Elif yeniydi. Belki arkadaşları ona bu ilgiyi okula alışsın diye gösteriyorlardı. Aylin ‘in kafası karışmıştı. Onunla dost olabiliirdi. Olmayadabilirdi. Zil çaldı. “Aaaaa, sınav!” “Olamaz!” sesleri geliyordu.

Yağmur Öğretmen içeri girdi. Elinde sınav kâğıtları vardı. “İsmi-nizi yazmayı sakın unutmayın. Soruları dikkatli okuyun. İki şık arasında kalırsanız, yanlışlar doğruları götürmüyor ona göre, size en yakın gelen şıkkı işaretleyin. Başarılar...” dedi.

Sınav oluyorlardı. Sınav bitince öğretmen kâğıtları topladı. “Bir daha ki ders açıklayacağım.” dedi.

Teneffüste herkes sınavı konuşuyordu... Sonuçlar açıklandı. Elif doksan sekiz almıştı. Aylin de doksan sekiz almıştı...

Okul bitmişti. Herkes evlerine dağıldı. Aylin o gün evde Elif 'i düşündü iyi kızdı yani. Niye kıskanmıştı ki onu? Böyle kafası karıştığı zamanlarda Aylin günlüğüne yazardı. Odasına gitti ödevlerini bitirdi. Günlüğünü aldı ve kalemin ucunu iyice sivrileştirerek yazmaya başladı...

Sevgili Günlük,

Bugün sınıfımıza yeni bir kız geldi adı Elif imiş. Yanıma oturmak istedi, tanışmaya çalıştı. Sanırım onu kıskanmıştım. Bu yüzden ne cevap verdim nede onunla konuştum. Ne yapsın kız, bozulup gitti.

Acaba kalbini mi kırdım onun? Özür mü dilesem bilemiyorum. Ne yapmam gerektiği hakkında hiç bir fikrim yok... Günlükçüğüm iyi günler ...

20.03.2018

"Neden günlüğe yazıyorsam sanki anlıyor da !" "Of saat geç olmuş uyumalıyım."

"Aylinnn, kalk kızım uyan artık!" Bu gelen Aylin'in annesinin sesiydi. Okul saati gelmişti. Aylin kalktı. Kahvaltı yaptı. Giyindi. Okulun yolunu tuttu. Ama hala çok düşünceliydi. "Ne desem Elif'e?" düşüncesi aklından hiç çıkmıyordu.

Okula varmıştı. Aylin'i yine Ela'nın yanına otururken gördü "Fırsat bu fırsat!" dedi. "Hey, Elif yanıma otursana!" Elif çok şaşırılmıştı. Daha dün sorularına cevap dahi vermeyen kız, şimdi yanıma otursana diyordu. Belli ki pişmandı. "Tamam, bana uyar." dedi Elif gülümseyerek. Elif dün demeye uğraştığı şeyi söyleyecekti."Merhaba, ben Elif. Adın Aylin imiş sanırım. Tanıştığımıza çok memnun oldum." "Aa, evet ben de çok memnun oldum."

Elif içinden,"Yeni bir arkadaşım oldu sanırım."dedi. Yine yorgun bir okul gününün sonuna gelinmişti. Evlere dağıldılar. Aylin hemen günlüğünü ve kalemmini aldı heyecanla yazmaya başladı.

Sevgili Günlük,

Ne oldu tahmin edemezsin! Elif vardı ya. Bugün ona gel yanıma otur dedim. O da kabul etti. Bugün birlikte oturduk. Çok iyi bir kız. İyi ki arkadaş olmuşum...

21.03.2018

Yıllar yılları, aylar ayları, günler günleri kovaladı. Aylin üniversiteyi bitirmiş hemşire olmuş, Elif de üniversiteyi bitirmiş, doktor olmuştu. Üstelik aynı hastanede! Ve hala arkadaş... Hayır, hayır dost kalmışlardı.

Aylin Elif'i evine çağırırdı." Sana bir şey söylemeliyim. " "E, söyle." "Sana eski günlüğümü okuyacağım!"

"Tamam." "Öh ö öh ö."

"Sevgili Günlük, "diye başlayarak her bir sayfayı okudu. Elif gülümsedi, "Demek beni kıskanıyordun." "Yani... O, o zamandı." Eskilerden konuştular sonra havadan sudan bahsettiler. Elif evine döndü. Ertesi gün hastanede bir çocuk çok ateşliydi. Havale geçirmek üzereydi. Doktorlar hemşireler ne yapacağını şaşırmıştı. Ne yaparlarsa yapsınlar çocuğun ateşi düşmüyordu. Ayşe doktorla Esra hemşire dışarı çıktı. "Yok, yok ateşi düşmüyor çocuğun."

Aylin ve Elif 'e de "Girin, bir deneyin." dediler. Onlar da girdi. Elif sakince "Aylin, önce sakin olmalıyız." dedi. Onu onayladı Aylin. Çocuğa iğne yaptılar. "Bana mısın?" demiyor. Serum taktılar bir taraftan da bezi alıp buz gibi suya batırıyor, çocuğun alınına koyuyorlardı. "Ateşi kaç ?" "Hala kırk bir!" "Of ,off!"

Elif suyu aldı yanında tam dört bez vardı. Hepsini alıp suda iyice yıkadı. Başına koydu, kollarına ve boynuna. Suyu alıyor çocuğun yüzüne serpiştiriyordu. Serum hala bitmemişti. "Ateşi kaç?" dedi Elif. "Aaa, otuz dokuz olmuş!" "İyi!"

Yaklaşık 30 dakika sonra çocuğun ateşini 36'ya düşürmeyi başardılar. Sevinçle bu haberi dışarıda bekleyenlere verdiler. "Helal be!" "Maşallah!" sesleri duyuldu.

Çocuğun ailesi bizim kahramanlara çok teşekkür etti. Aylin, "Lafı mı olur?" Elif, "Bizim işimiz bu, yerimizde kim olsa aynı şeyi yapardı." dedi.

Otobüse binip evlerine döndüler. Bu macerayı ailelerine anlat-
tılar. Ertesi gün otobüs durağında buluştular. Elif 'in elinde bir
gazete vardı. "Hadi canım!" dedi Elif. Aylin şaşkınlıkta "Ne oldu?"
diye sordu.

"Gazeteye çıkmışız. "Ne?" "Dur okuyayım." "Kahraman hemşire
Aylin ve kahraman Doktor Elif, küçük çocuğun hayatını kurtardı.
İçeri giren doktor ve hemşireler bir sonuca ulaşamazken, Elif ve
Aylin bunu başardılar. Çocuğun ailesi teşekkür ederken alçakgö-
nüllülüklerini bozmayan ekip çok iyi bir iş çıkardı."

"Vaay, gazeteye bile çıktık!" dedi Aylin. "Aaa, otobüs geldi!" diye
bağırıldı Elif. Otobüse binip hastaneye vardılar."Hadi girelim."

Elif'in odasına bir kız çocuğu ve annesi girdi. Kız ağlıyordu.
Annesi çok üzgündü. Elif "Ben hallederim." dedi anneye. "Merhaba,
ben Elif! Senin adın nedir?" Gözyaşlarını silen kız, "Aslı." dedi.

Merhaba Aslıcığım, ne kadar güzel bir ismin var senin. Ama sen
niçin ağlıyorsun?" "Korkuyorum."

Elif durumu anladı kız iğneden serumdan çekiniyordu ama
hastaydı. Elif, "Üstüme alındım ama ben korkunç muyum ki?" Kız
gülümsedi, "Hayır." Kızının güldüğünü gören anne çok sevindi.
"Neyden korkuyorsun o zaman?" "İğne olmaktan, serum takmala-
rından ve kan almalarından." "Hımm anlıyorum. Ama seni muayene
etmeliyim yoksa seruma ihtiyacın olup olmadığını nereden anla-
yabilirim ki ?" "Tamam."

"Öksür." "Öhö öhö" "Tamam." "Boğazına bakayım. Hımm, şişmiş
boğazın. Ama iğneye falan hiç gerek yok. İlaç vereceğim o kadar."
"Oh be! Çok şükür!" dedi kız. Elif reçete yazdı. Ve onlara verdi.
Aslıya bir şeker uzatarak göz kırptı. Aslı çıkarken annesine "Hep
bu doktora gelelim olur mu?" "Olur kızım."

Bu arada Aylin bir hemşire olduğu için iğne yapmakla meşguldü.
Bir çocuk, iğne olmak istemiyor ve ağlıyor. Aylin, "O zaman ben
de sana iğne yapmak istemiyorum ama görevim bu veya uçmak
istiyorum ama uçamıyorum. Ben de mi ağlayayım şimdi?" "Çocuk
gülümsedi. "Sana söz veriyorum hiç acımayacak. Hem uslu uslu
iğne olursan sana bir sürprizim olacak." dedi. "Sürpriz mi? Tamam,
o zaman kabul ediyorum." dedi çocuk. Aylin gerçekten hiç acıt-
madan iğne yaptı. Çocuk çok şaşırıldı. "Aaa, hiç acımadı!" dedi.

“Tamam, sürprizim işte bu!” Aylin’in elinde oyuncak bir araba vardı. Çocuğa uzattı. Çocuk çok sevindi. Ve teşekkür etti. Çıkarken annesine “Anne, hep bu hemşireye gelelim olur mu?” “Olur, oğlum.”

Aylin ve Elif birbirlerine başlarından geçenleri, çocukları nasıl teselli ettiklerini anlattılar eve dönerlerken.

“Çocuklar üzülünce dayanamıyorum. Ağlayacak gibi oluyorum.” dedi Aylin. “Evet, evet bende hiç dayanamıyorum. Hele iğneden serumdan korkanlara içim gidiyor.” “Aylin, düşünsene ortaokuldan beri arkadaşız. Aynı lisede okuduk ve aynı üniversitede hadi onları geçtim aynı hastanede çalışıyoruz. Farkında mısınız?” dedi Elif. “Evet, ya hep beraberiz. Bir aynı evde yaşamıyoruz o kadar!” “Ortaokulu hatırlasana benim geldiğim ilk gün benimle konuşmamıştın. Neden konuşmadın gerçekten?” “Ya, şimdi bunun zamanı mı?” “Merak ettim.” “Tamam, sana gösterilen ilgiyi biraz kıskandığım için.” “Tamam, öğrendim.” dedi Elif ve gülüşüler.

“İşte arkadaşlık böyle bir şeydir. Sevgi ve mutluluk barındıran bir şey. Arkadaş dediğin güldüğünde güler ağladığında ağlar. Mutlu gününde yanında olduğu gibi acılı gününde de yanında olmalıdır arkadaş. Arkadaş deyip geçme “sırdaş”ın da olur arkadaş, dostunda...”

Elif, bu paragrafı Aylin’e okudu. Ve “Ne güzel sözler değil mi?” “Evet, çok hoş sözler. Tıpkı bizi anlatıyor!” “Evet, aynı biz.” dedi Elif.

Aylin, çok hasta olmuştu. Hastanede yatıyordu. Elif onu ziyarete gitti. Ona bir çiçek buketi verdi. Verdiği buketin üzerine kurdele ile bağlanmış bir not vardı.

Aylin onu aldı ve seslice okumaya başladı. “Dost kötü günde de yanındadır.” yazıyordu. Ve cümlelerin sonunda bir gülücük koymuştu.

Birkaç gün sonra Aylin iyileşmişti. İki gün sonra Elif’in doğum günüydü. Aylin de gitti doğum gününe. Ona bir hediye paketi uzattı. “Hiç gerek yoktu. Ama çok teşekkürler.”

Elif paketi açtı ve içindeki notu okumaya başladı. “Dost, iyi günde de yanındadır.” yazıyordu. Paketin içinden yeni ayakkabılar çıktı. Elif, Aylin’e teşekkür etti.

Ertesi gün hastaneye bir çocuk geldi. Aylin ve Elif ağlayan çocuğu gördü. Aylin onu oyalayabilmek için, bir çocuk dergisi uzattı. Çocuğun ağlaması durdu. Aylin dedi ki "Hastanede bir kütüphane olsa ne kadar güzel olurdu.

Sıra beklerken ağlayan çocukları oraya götürürlerdi. Çocuklar orada oyalanırdı."Elif,"Hem oraya boyama kitapları ve boya kalemleri de koyarız!"dedi.

Bunu müdüre sordular. Müdür, "Güzel bir fikir ama bütçemiz bunu karşılayamaz." Elif, "Siz bize boş bir hastane odası verin bize yeter. Gerisini biz hallederiz."dedi. Aylin, "Evet, evet gerisi bizde. İş çıkış saatimizde çıkmayız. İzin günlerimizde de geliriz ve kütüphaneyi yaparız."der. "Tamam, o zaman, 2. kattaki laboratuvar 3 boş."

Aylin "Benim biriktirdiğim maaşım var." Elif, "Benim de var." Bir marangoza rafları yaptırdılar. Evlerindeki çocuk kitaplarını getirdiler. Yeni boyalar, boyama kitapları ve okuma kitapları satın aldılar. Onları yerleştirdiler. Masa ve sandalye satın aldılar.

Ve kütüphanelerini açtılar. Her gelen çocuk çok mutlu oluyordu. Kitap okuyorlar, boyama yapıyorlardı.

Ağlayan bir çocuk olunca hemen kütüphaneye götürüyorlardı. Hele bebekler. Kütüphaneye götürüyor onları aileleri. Oyalamak için resimli kitapları gösterip "Aaa bak ne güzel bir resim!" "Aaa, bak resimde kuş var!" gibi şeyler söylüyorlardı.

Müdür halinden çok memnundu. Yeni kütüphane çok iyi olmuştu. Gelen çocuklar "tekrar gelelim!" diyorlardı. Hatta kimi çocuk bu büyük ve güzel kütüphaneyi o kadar sevmişti ki annelerine, "Bir daha ne zaman hasta olacağım." diye soruyorlarmış. Anneler ise "Allah göstermesin." cevabını veriyorlarmış. Hastanede kütüphane çok ünlü olmuştu...Herkes halinden memnundu. Çocuklar kütüphaneyi çok sevmişti.

Aylin ve Elif, kendileriyle gurur duyuyordu. Gurur duymakta haklılardı. Hem yıllardır arkadaşlardı, hem bir çocuğun hayatını kurtarmışlardı hem de hastaneye çok güzel bir kütüphane açmışlardı.

İş çıkışı, etraf röportaj yapmak isteyen gazetecilerle dolmuştu. "Elif Hanım kütüphane mi açtınız?" "Aylin Hanım kimden yardım aldınız?" "Kütüphane yapma fikri aklınıza nerden geldi?" "Kaç yıldır

bu hastanede görev alıyorsunuz?" "Arkadaş mısınız?" gibi soru yağmurlarına tutulmuşlardı.

Çaresiz cevap verdiler." Kimseden yardım almadık sadece marangoz. Üç yıldır burada görev alıyoruz. Bu fikir aklımıza ağlayan çocuklardan geldi. Ve evet arkadaşız hem de en iyi arkadaşlarız." diye cevaplar verdiler.

Ve hızla otobüse bindiler. "Ay, inanabiliyor musun? Bizimle röportaj yaptılar!" dedi Aylin. Elif "Ben de şoktayım."

Evlerine giderler televizyonda kendilerini görünce çok şaşırırlar. "Resmen ünlü olduk." diye düşünürler. Ailelerine gösterirler.

İşte, bu iki arkadaşın ilk televizyona çıkma hikâyesi, yıllar sonra,

Kansere çare bulan arkadaşlar, ünlü olurlar. Artık ne doktor ne hemşiredirler. Profesör olmuşlardır.

Artık televizyon programları bile vardır. Ama hala arkadaşlardır. Ve konuştukları şeyler aynıdır." Ortaokulun ilk günü" "tanıştığımız gün."

Mesela geçen alerji testi için Kübra adında bir kız geldi. "Kaça gidiyorsun?" dedi bizimkiler. Ortaokul beşinci sınıf deyince birbirlerine bakıp gülmelerine kimse anlam verememişti. Ama bunun onlar için çok değerli bir anlamı vardı. "Arkadaşlık"

Geçen Aylin bir dergi okuyordu. Bir paragrafı Elif 'e gösterdi. "Aylin ÇİÇEK ve Elif YAPRAK 'ın geçmişte yaptıkları. "Ortaokulda tanışan iki arkadaş doktor ve hemşire oldu.

Sonra çocuklara gösterdikleri ilgi nedeniyle sevilen arkadaşlar küçük çocuğun hayatını kurtardılar. Hastaneye kütüphane açan ikili kansere çare buldular.

Ve şu an profesör olan ikili hala arkadaşlar. " Elif," Vay canına gerçekten ortaokulda arkadaş olduk on bir yaşındaydık. Şu an otuz beş yaşındayız ve yirmi dört yıldır arkadaşız! dedi."

Aylin," Dur daha yeni başlıyoruz, sonsuza kadar dost olmak dileğiyle..."

YAREN UMAÇ

ORMAN

Uzun zaman önce,"Neşe Ormanı" adında bir orman varmış. Bu ormanda yüzlerce ağaç varmış. O zamanın insanları ağaçlara çok önem verir, ağaçların ne kadar önemli olduğunu bilirlermiş.

Yıllar geçmiş, hiç balta girmeyen bu ormana bir oduncu gelmiş. Bu oduncu pala bıyıklı, uzun boylu ve biraz kilolu biriymiş. Yaşlı Meşe'yi görmüş. "Hıh, bu çok yaşlı." demiş. Böyle ağaçlara yaşlı, çok uzun, çok kısa, çok yaş, çok kuru gibi şeyler söylüyor, kolay kolay beğenmiyormuş.

Ancak, çam ağacını görünce,"İşte bu." demiş. Bu ağaç ne genç ne yaşlı ne çok uzun ne çok kısa ne yaş ne de kuruymuş. Oduncu kollarını sıvamış, derin bir nefes almış baltasını havaya kaldırarak ağacı gözünü kırpmadan kesmiş.

Yaşlı bir ağaç, konuşmaya başlamış. "Sevgili arkadaşlar, bir oduncu gelip ağaç arkadaşımızı kesti, demek bu insan biz ağaçların önemini anlamış değil, fakat bu oduncu geldiyse yıllardır balta girmeyen bu ormana daha nice oduncular gelecek demektir bu. Ne yapmalıyız bilmiyorum ancak insanlar keşke değerimizi bilseler." diye sözünü bitirdi. Herkes ona hak verdi. Tekrar gece olmuş, her tarafı bir sessizlik kaplamıştı, kuş cıvıltıları yerini sessizliğe bırakmıştı. Bu sessizliği oduncuların sesi bozdu. Bir, iki ,üç...derken tam beş ağaç kestiler.Git gide ağaçlar azalıyordu. Ama azalan bir şey daha vardı ki bunu insanlar bilmiyordu "Oksijen". Evet, insanların çoğu bilmese de ağaçlar gidince oksijen de azalıyordu.

Yıllar yılları, aylar ayları, günler günleri kovaladı. İnsanlar gelmiş, nerdeyse çam ağaçlarının hepsini kesmişti. Ağaçların öneminden habersiz olan insanlar onlarca çam ağacı kesti. Bu orman artık Neşe Ormanı değil, Hüzün Ormanı idi.

Bu köyde oksijen azalmış, bazı insanlar göç ediyormuş, köyde huzur kalmamış. Bu huzursuzluğun nedenini bilge ak sakallı yaşlı bir adama sormuşlar. Yaşlı adam, "Evladım, ağaçlar ağaçsız yerde ne huzur ne de hava kalır." demiş. Yaşlı adam cidden haklı imiş.

Halk konuşmuş anlaşmış.Koca ormanda tek kalan Yaşlı Meşe her gün eskileri hatırlıyormuş, üzüntüsü daha çok artıyormuş zavallının.

Halk demiş ki,"Yeni fidanlar alıp dikelim."Bu karar kabul edilmiş, yeni fidanlar dikilmiş ve yeni kurala göre ağaçları kesen insanlar tam 10 yıl hapis cezası alacakmış.

Meşenin etrafı yeşile bürünmüş. Fidanlar serpilmiş kocaman yeni ağaçlar olmuşlar, kuşlar eskisi gibi cıvıl cıvıl ötüyormuş.

Köye huzur gelmiş, göç eden insanlar geri dönmüş.

Artık insanlar ağaçların önemini biliyormuş, değil ağaç kesmek dallarını bile koparmıyorlarmış. Ağaçlar meyve vermiş. Armutlar, elmalar, muzlar hepsi nefismiş.

Hüzün Ormanı tekrar Neşe Ormanı olmuş. Ve buna en sevinen kişi ise Meşe imiş...

YAŞLI MEŞE

Ormanda hayat çok güzelmiş ormanı görenler hayran kalıyormuş. Ormanın en yaşlısı bizim Meşe'ymiş.

Yaşlı Meşe, sevilip sayılan bir ağaç olmasının yanı sıra bilge, yardımsever, zeki ve dost canlısıymış. Kuşlar Meşe'nin üstünde cıvıl cıvıl öter, sincaplar onun üzerinde gezinirmiş. Ormanın yanı başında şırl şırl akan şelale Meşe'yi mest edermiş.

İki arkadaş ormana piknik yapmaya gitmiş. Ve Yaşlı Meşe'nin gölgesine oturup örtülerini sermişler, yiyecek ve içeceklerini de koymuşlar. Yemeğe başlamışlar. Yemekleri bitince etrafı gezmeye başlamışlar. Meşenin büyüklüğüne şelalenin akışına hayran hayran bakmışlar. Meşe de gururlanarak küçük çocukları şefkat ile seyretmiş...

Çocuklar saat 17.00-18.00 civarı eve dönmüş, başlarından geçenleri ailelerine anlatmışlar. Aileler ise çocuklarının böyle temiz bir havada yaşayabildikleri için çok mutlularmış.

Çocuklarına sık sık ormana gidip temiz hava almalarını bunun onlar için çok sağlıklı olduğunu söylerlermiş, ailecek piknikleri ihmal etmez, hatta bazen tüm köy halkı toplanır öyle pikniğe

giderlermiş. Bizim Yaşlı Meşe, bu mutlu insanları gördükçe daha da mutlu olmuş. Günlerden bir gün köy halkı toplanmış ve ormana yeni fidanlar dikmiş. Ve tüm ağaçlar çok sevinmiş sonuçta ormanlarına yeni ağaçlar geliyormuş.

Bu ormanın adını değiştirmeye karar vermişler. Bütün köy toplanmış bunu düşünürken içlerinden biri, "İlkbahar Ormanı" demiş, herkes bu ismin ormana daha uygun olduğunu, çünkü ilkbaharda ormanın yeşile bürünüp, çiçeklerle dolduğunda daha mükemmel göründüğünü düşünmüş.

Ve hep bir ağızdan "Evet, bu olsun !" sesi duyulmuş. Ve artık ormanı adı, "İlkbahar Ormanı" imiş. İnsanlar büyük bir tahta parçasına büyük renkli harflerle ilkbahar ormanı yazmışlar...

ORMANIN YENİ İSMİ

Birkaç isim değiştiren bu ormanın ilk ismi "Neşe Ormanı" ikinci ismi "Hüzün Ormanı" olmuştu. Ama şimdiki ismi duyanları hayran bırakıyordu. İlkbahar Ormanı! Ormanın ismini çok sevip, benimsemiş, köy halkı. Ve bu nedenle ormanın girişindeki tabelaya şu şiiri yazmışlar:

İlkbahar Ormanı
Korumalı doğayı
İlkbahar Ormanı
Sev ve say doğayı...

Ormanda kuşlar cıvı cıvı ötüyor, ırmak şırıl şırıl akıyormuş. Bu melodi, duyanları mest ediyormuş. Kimse " Ağaç kesmek" sözünü ağzına almıyorken, yeni bir adam taşınmış köye. Habersizmiş ağaç kesmenin yasak olduğundan.

Bir akşam bu adam ormana baltayla gitmiş. Niyeti ağaç kesmekmiş. Tam beğendiği bir ağaca balta vuracaktı ki... Oradan bir çocuk " Hey, sen! Ne yaptığını sanıyorsun." demiş.

Adam alaylı bir şekilde gülerek, "Hıh, ormanı korumak sana mı kaldı? Kesersen keseyim sana ne?" deyince çocuk onun buralarda yeni olduğunu anlar ve "Oo, sen buralarda yeni olmalısın, kusuruma bakma. Ama seni muhtara götürmeliyim o sana anlatır." der çocuk. Adam merakından çocukla muhtara gider.

Muhtar, ona her şeyi en başından anlatır. Ve son olarak “Yani buralarda ağaç kesmek yasak.”der. Adam duygulanır, çocuktan ve muhtardan özür diler ve bu kuralın çok güzel olduğunu, onunda bu kurala kesinlikle uyacağını söyler, evine doğru yol alır.

Bu yeni kişinin ismi Hasan’mış. Hasan dürüst, cömert ve iyi biriymiş. Kısa zamanda köydekilerle çok iyi dost olmuş. Darısı hala ağaç kesmek isteyenlerin başına... Yine bir ilkbahar sabahı şenlenmiş orman.

Artık, ağaç kesmek diye bir cümle geçmez oldu oralarda. Bu masalda mutlu son ile bitti. Ağaçlar hiç kesilmedi. Oksijen hiç gitmedi. İnsanlar göç etmedi... Ve ağaçların kıymeti bilindi.

Siz, siz olun doğayı koruyun, sevin sahip çıkın, kıymetini bilin.

Doğayı düşünün, kendinizi çevrenizdekileri düşünün... Oksijeni, havayı düşünün...

YAREN UMAÇ

MERHABA YENİ ARKADAŞ

Ben küçük bir kasaba köyünde yaşayan tek çocuk Gülay. Benim babam şehre taşınmamız için dedemle beraber dağda çalışıyor. Biz de annemle birlikte tavukların yumurtalarını alıp, ineklerin sütünü sağıp, koyun ve keçileri otlatıp, bir yaşam sürdürüyoruz ama tabii ki ben de sizin gibi okula gitmiyorum çünkü dedim ya kasaba köyünde yaşayan tek çocuk benim, bu yüzden hiç bir okul yok bu nedenle de şehre taşınacağız Allah'ın izniyle.

Bir gün annemin en yakın arkadaşı Pelin teyze bizi evine davet etti. Biz de hemen toparlanıp evden çıktık. Pelin teyzenin bizi neden çağırdığını anlamadık çünkü onun asla boş vakti olmazdı. Demek ki bu çok önemli bir şeydi. Pelin teyzenin evine vardık. İçeri girdik. Annemler tam konuşuyorlardı ki içerden bir ağlama sesi geldi. Pelin teyze yanıma koşarak beni annemin yanına götürdü ve 2 aylık bir çocuğunun olduğunu söyledi. Ben de, "Peki adı ne Pelin teyze?" dedim çok şaşırarak. O da bana "Adı Emine" dedi. Biz de bebeğin kız olduğunu anladık. Bir anlayamadığımız şey vardı o da sevincim. Hemen bebeği görmek istedim. Pelin teyze de bebeği yanıma getirdi. Çok tatlıydı.

Onunla oynamak için uyanmasını bekliyordum. Annem bebekle oynadıktan sonra gidiceğimizi söyledi. Aradan bir saat sonra Emine uyandı ve gözlerini açtı. Bebeklerin günde en az 14 saat uyuması gerekirmiş. Emine de doğrusunu yapıyor. Pelin teyze elime bir yastık koyup yastığın üstüne Emine'yi koydu. Ona dayanamayıp "Merhaba yeni arkadaş, hoş geldin aramızla!" dedim. Bana gülmeye başladı. Birkaç dakika sonra bana "Aba" yani ilk sözünü söyledi. Bende o kadar sevindimki Emine'yi öpüp öpüp koklamaya başladım. Annem, "Artık gitme vaktimiz geldi, hadi artık kalkalım." dedi. Ben de, "Peki anneciğim." dedim ve çıktık yola.

Eve gidene kadar Emine diye sayıkladım. Annemin bana hiç bir dediğini anlamamışım. Eve varmışız ama evin içine girince anladım. Annem bana ballı süt kaynattıp yanıma geldi. Beraber sobalı odaya oturduk. Annem; "Kızım Emine'yi çokmu sevding?" dedi. Bende tabii "Evet, çok hem de çok sevdim ve seveceğimde."

dedim. Aradan iki saat sonra dedem ve babam eve doğru geliyorlardı. Sevinçten havalara uçuyordum. Hemen koşa koşa anneme bu durumu haber verdim. Annem kapıyı açtı.

Hemen babamın kucağına atladım. Dedemin elini öptüm.

Babam Ve Dedem Geldikten Sonra Ne Oldu?

Babam ve dedem koltuğa oturdu. Annem çay yaptı. Bende dedem ve babamın arasına oturdum. Güzel güzel lakırdıyorduk, taki neden geldiklerini söyleyene kadar. Babam bize uygun, şehirde bir ev bulduklarını söyledi. Ben üzüleyimmi, sevineyimmi bilemedim. Daha yeni doğmuş bir arkadaşımın ayrılmak beni üzüyordu.

Annem bana üzgün bir şekilde bakıyordu. Bende koşarak odama gidip, yorganımın arkasına saklanıp ağlamaya başladım. Sonra annem yanıma gelip bana sarıldı. Ve bana, "Canım kızım, bak neden üzüldüğünü biliyorum, ama senin eğitim görmen ve daha başarılı olman için şehire gitmemiz lazım." dedi. Bende, "Emine'yi bir daha göremeyecek miyim?" dedim. Annemde, "Görebileceksin tabiki." dedi.

Babam Biletleri Yarına Alırsa!

Annem beni öpüp odamdan çıktı. Ben uyuyordum. Ben uyurken annem bütün olayları dedeme ve babama anlatmış. Onlar üzülmüş ama üzücü bir de haber vermişler. "Yarına otobüs biletlerini aldık, bu olayı bilsek almazdık!" demiş dedem. Annemin başından sanki kaynar sular inmiş. Bu olayı bana nasıl anlatacağını bilmiyormuş.

ZEYNEP SERRA KARACA

KİTAPLARIN BÜYÜLÜ DÜNYASI

1.BÖLÜM (HEDİYEM)

İşte beklediğim o an. Kargocu paketimi getirmişti. Çok heyecanlıydım. Çünkü bana doğum günüm olduğu için hediye göndereceklerdi. En azından öyle biliyordum. Sonra kapı çaldı. Ben hemen kapıya koştum. Gördüklerime inanmadım. Kargocunun elinde çok büyük ve kalın bir paket vardı. O an sanki bayılacaktım. Yani benim doğum günü hediyem sadece bu muydu? Amca bana gülümsedi ve paketi elime verdi. Kâğıdı imzalamamı istedi. Ben imzaladım ve teşekkür ederek kapıyı kapattım. Çok üzgündüm. Ama yine de odama gidip paketi açmaya karar verdim. Paket biraz ağırdı. Ağır olması beni biraz şüphelendirdi. Çünkü bu kadar ağır bir paketin içinde ne olabileceğini tahmin edemiyordum. En sonunda güç bela odama geldim. Yatağıma atladım. Paketin kenarından yavaş yavaş açmaya başladım. Açtığımda neredeyse nefret ettiğim bir şeyi gördüm. Kocaman ağır ve kalın bir kitap. Ben kitap okumayı hiç sevmem. Ama halam bana kitap göndermiş. Halamın gönderdiğini içindeki nottan anladım. Notta bilmece türü kısa bir yazı vardı. Notta şöyle yazıyordu: Bilgi dolu şeyler sayfalar halinde içini açarsan eğer görürsün ne ile karşılaşacağını haydi aç şimdi sayfa sayfa dizilmiş bilgilerin oluştuğu... . Not burada bitti. Galiba not kitaptan bahsediyor. Yoksa önümde duran şu koca kitaptan mı? Ben biraz da tereddütle kitabın kapağını açtım. Birden bir ışığın içinden küçük bir tavşan çıkıverdi. Bu ışık koca kitaptan çıkıyordu. Ben tavşana baktım korkarak. O ise bana gülümsedi. Bana dedi ki:

Merhaba ben Koki. Benimle beraber bir masal yolculuğuna çıkmak ister misin? Ben kabul ettim. Benim elimden tutup kitabın içine doğru yürüdü. Birden bir ormanın içine düştük. Yürüdük. O sırada tavşan ortadan kayboldu. Ben korkuyordum. Biraz daha yürüdüm. Büyük bir ev gördüm. O ev sıradan değildi. İçeriden bazı sesler geliyordu. Kapıyı tıklattım. Büyük bir gıcırtyla kapı açıldı. Bir hizmetçi bana hoş geldiniz dedi ve içeri aldı. İçeride büyük bir yemek sofrası vardı. Sofraya oturdum ve yemeğe başladım. Yemeğimi yedim ve bir üst kata çıktım. Bir oda gördüm. Korkarak

içeriye girdim. Çok rahat bir yatak vardı. Yatağın üstünde bir kitap vardı. Kitabı elime aldım ve okumaya başladım. Kitap çok güzeldi. İlk defa bir kitaptan bu kadar zevk almıştım. Kitap okumayı çok sevdim. Hizmetçiye bana birkaç kitap getirmesini söyledim. Getirilen kitapları okumaya başladım. Sonra kafamı kaldırıp bir düşündüm. Ne kadar garip bir durumdaydım. Önce bir kitabın içine girdim. Ve girdiğim kitabın içindeki kitabı okudum ve onu çok sevdim. Artık nefret etmiyordum. Tam aksine en sevdiğim şeylerden biri oldu bu kitaplar. Acaba halam kitapları sevmem için bana böyle bir hediye mi vermişti? Öyle olmalıydı. Halam kitapları sevmem için bana bu hediyeyi verdi. O nu çok seviyorum

2. BÖLÜM (ANNEMLE BERABER)

Bir gün annemle beraber kitapçıya gittik. Raflarda dizili milyonlarca kitap vardı. Ben masal kitaplarının satıldığı bölüme gittim. Orada dış kabını çok beğendiğim bir kitabı elime aldım. Anneme bu kitabı alalım dedim. Annem, olur dedi. Kasaya geldik. Kasadaki abla bana kitapları sevip sevmediğimi sordu. Ben sevdiğimi söyledim. Benim elime bir anahtar verdi. Ve bana eve gidince bu anahtarı elimdeki kitaba takmamı söyledi. Ben önce anlamadım. Sonra kitabın yanındaki anahtar deliğini fark ettim. Abla bana gülümsedi ve annemle beraber kitapçıdan ayrıldık.

Eve anca gelebilmiştik. Neredeyse bir saattir yollardaydık. Eve vardığımızda ellerimi yıkayıp odama gittim. Yani neredeyse uçtum diyebilirim. Çünkü çok hızlı koşuyordum. Odama vardım ve elimde duran kitabı ve anahtarı yatağımın üstüne koydum. O sırada annem yanıma geldi. O anahtarın neyin anahtarı olduğunu sordu. Ben bütün olayları baştan anlattım. Annem bana inanmadı. Sonra istersen sana gösterebilirim dedim. Annem göstermemi istedi ve o da yatağa oturdu. Ben kilidi kitaba taktım ve bir sayfa açıldı. O sayfadan güçlü bir ışık çıktı ve bizi içine çekti. Sonra kendimizi bir evin içinde bulduk. Bu ev çok küçüktü. Evde kimsecikler yoktu. Sonra annemin şokta olduğunu fark ettim. Annem ağzı açık bir şekilde etrafına bakınıyordu. Anneme bakıp korkma dedim. Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız. Sonra bu evden bizim evimiz olmadığı için ayrıldık. Dışarı çıktığımız an buz tuttuk. Çünkü kar yağıyordu. Öyle böyle yağmıyordu. Dışarıda tipi vardı. Göz gözü görmüyordu. Uzaktan birinin geldiğini fark ettim. Yani

mıza geldiğinde bizim üşüdüğümüzü düşünüp bizi içeri aldı. Sonra buzlar eriyince bize bu soğuk dağlarda ne işimiz olduğunu sordu. Ben ve annem olayları baştan sona anlattık. Sanki zaten biliyormuş gibi ve tedirgin bir şekilde bizi dinledi. Ve bize bir tas çorba ikram etti. Bize:

– Bu ülkenin kralı sizin geleceğinizi bize önceden bildirdi. Ve siz gelince sizi onun yanına götürmemi söyledi. Ben de:

– Sevgili kardeşim ben ve annem buraları hiç tanımıyoruz. Nereden bilelim sizin doğru söylediğinizi? O da bize dedi ki:

– Aaa. Ben size adımı söylemedim değil mi? Benim adım Yoyo. Ama masal ülkesinin kralı sizi gerçekten çağırıyor. Eğer gitmezsek beni ve sizi cezalandırır.

Ben düşündüm ve annemle konuştum. Gitme kararı aldık. Ama bir sorun vardı. Biz dışarı çıktığımız an donuyorduk. Neyse ki Yoyo'nun arabası varmış. Arabaya binip gittik. Uzun zaman sonra görkemli bir şatonun önündeydik. Nöbetçilerden geçtikten sonra kralın odasına vardık. Kral bizi içeri aldı. Yerlere kadar eğilerek kralı selamladık ve kral bana yine bir anahtar verdi. Bu anahtarı en yüksek dağın tepesindeki deliğe sokmamız gerektiğini söyledi. Biz yine yerlere kadar eğildik ve odadan çıktık. Yoyo'nun evine vardığımızda bize yine yemek verdi. Bize bundan sonra yalnız olacağımızı söyledi. Bize iki palto iki atkı ve iki şapka verdi. Biz de bu kıyafetleri giyip yola çıktık. Annem ve ben el ele tutuşup en ama en yüksek dağı aramaya başladık. Ve en sonunda dağı bulduk. Sıra tırmanmaya geldi. Ama dağ çok dikti. Biz zar zor o dağa çıkmayı başardık. Oradaki anahtar deliğini bulduk ve anahtarı taktık. Bu arada elimde iki anahtar vardı. Biri bende diğeri kitaba takılı olan. En sonunda eve geldik. Annemin üzerinde bir şok etkisi vardı. Ama yaşadığımız macera çok güzeldi. İyi ki halam bana almış o kitabı. Bütün bunları halama borçluyum. Ona bir teşekkür mektubu yazdım. Ve annemle beraber artık haftada bir Yoyo'yu ziyaret ediyoruz...

3.BÖLÜM (HALAMLAR GELİYOR)

O gün Yoyo'yu ziyaret ettikten sonra annemin telefonu çaldı. Annem telefonla konuşurken bende ödev yapmaya başladım. Ödevimde yapamadığım bir soru vardı. O soru üzerinde biraz

düşündüm. Derken on dakika sorudan gitmiş. Annem hâlâ telefonla konuşuyordu. Ben de merak ettim. Sonra annemin yanına gittim. Annem telefonla konuşmasını sonunda bitirdi. Çok mutluymuştu. Anneme ne olduğunu sordum bana dedi ki:

– Kızım bugün akşam, halanlar bize gelmek için yola çıkacaklarmış. O yüzden çok mutluymuşum. Halanlar gelince ona teşekkür et.

Ben çok mutlu oldum. Sonra ödevime devam ettim. Bir yarım saat kadar sadece ödev yaptım ve artık sıkılmışım. Annemle beraber kitabın başka bir hikâyesine girmek istiyordum. Annem, olur dedi ve bizde kitaba anahtar taktık. Sonra yeni bir hikâye açıldı. Annemle beraber tam içeri girerken kapı çaldı. Kitabı kapatıp şüphe ile kapıya yöneldik. Çünkü halamlar ve ev halkının gelmesine daha beş saat vardı. Annem kapı deliğine bakıp kapıyı açtı. Gelen kargocuydu. Ben hafiften gülüyordum. Aynı amcadan aldığım bir kitap hayatımı değiştirmişti. Ben kıs kıs gülerken annem kapıyı kapattı. Ben gülerken bütün iş bitmiş. Annemle beraber kutuyu açtık. İçinden bir not çıktı. Galiba bir şakaydı bu. Çünkü kocaman kutuda bir tek not vardı. Bence biri bizimle kesin oyun oynuyordu. Annem notu okudu. Notta şöyle yazıyordu: Ben senin halanı. Sana bu notu gönderdim. Çünkü önemli bir şeyi belirtmem gerekiyor. Telefonla aramadım. Çünkü tehlikeli olurdu. Bu notu sadece sen ve annen okusun. Başka kimseye göstermeyin. Yoksa çok tehlikeli olur. Şimdi olay şöyle, siz kitaba girdiniz ya, işte o zaman bir şeyler ters gitmiş ve anahtar yerinden çıkmış. Sonra kral anahtarın çıktığını anlamış. Sizin nasıl masal ülkesinden çıkabileceğiniz tartışılmış. Sonra bir çözüm bulmuşlar. O çözüm, Huhu'dan yardım istemekmiş. Yardım istemişler ve Huhu onlara yardım etmiş. Sizin kitaptan çıkan anahtarla iletişime geçmişler ve anahtar yerine girmiş. Sonra o tepenin üstüne sizin için anahtar deliği yapmışlar. İşte tipi o anahtar yüzünden başlamış. Hala dinmemiş ve sizden yardım istiyorlar. Kral acilen yanıma gelsinler dedi. O yüzden onların yanına gidin ve durumu düzeltin. Tam olarak beş saatiniz olması lazım. Size güveniyorum başarabilirsiniz. Not burada bitti. Beni ve annemi bir telaş sardı. Ben anahtarla kitabı alıp salona getirdim. Halamın bahsettiği yere geldik. Yoyo bizi karşıladı. Durumu bildiğimizi söyledik. Bizi krala götürdü. Kral ve vezirleri düşünüyordu. Biz gelince bizden bir şekilde fikir üretmemizi istediler. Galiba bunlar bizim yüzümüzden olmuştu.

Herkes düşünmeye başladı. Benim aklıma bir fikir gelmiyordu. Ben bir telaşlandım ki sormayın. Sonra kralın sesi duyuldu:

– Artık biraz ara verelim. Hepimiz yorulduk. Vezirim lütfen misafirlerimize odalarını göster.

Vezir bizi odaya götürdü ve bize saat üçte kralın misafirlerini kabul ettiği odada olun dedi. Sonra ben oturdum. Annemle beraber düşündük ama aklımıza fikir gelmedi. Acaba bu tipi nasıl duracaktı? Her şeyi ama her şeyi yıkıp geçen bu tipi nasıl duracaktı? Ben bu tipinin nedenini anlamadım. Bu tipi neden devam ediyordu? Saat üç olmuştu. Annemle beraber kabul salonuna gittik. Kral ve vezirleri bizi bekliyorlardı. Onların aklına bir fikir gelmiş. Biz pür dikkat dinlemeye başladık. Kral:

– Tek çözümü bulduk. Bu çözüm sizin elinizde. Şimdi siz dünyaya gidip anahtarın üstüne şuradaki konuşurma tozunu dökün. Sonra anahtarı ikna edin. Bu sizin göreviniz. Haydi bakalım. Ben durum düzelince anahtar ile size bir işaret göndereceğim. Biz bu konuşmadan sonra yola çıktık. Sonunda dünyaya geldik. Tozu anahtara döktük ve anahtar konuşmaya başladı. Bize dedi ki:

– Beni neden uyandırdınız?

Ben de:

– Anahtar kardeş seninle bir şey konuşmamız lazım. Neden sürekli yerinden çıkıyorsun? edim.

Anahtar bize:

– Özür dilerim ama sizin dünyanızı çok merak ediyordum. Bu yüzden, dedi

Bana bir daha çıkmayacağına söz verdi. Sonra yerine girdi ve bize kralın teşekkürlerini ilettiler. Ardından kapı çaldı. Gelen ev halkıydı. Ayrıca halamlarda gelmişti. Sonra yemek yedik ve konuşmaya başladık. Ben sıkılıp odama gittim. Halam yanıma geldi ve bana işimizden dolayı tebriklerini sundu. Ben teşekkür edip asıl benim ona teşekkür etmem gerektiğini söyledim. Ne de olsa bu olayları başlatan oydu. Ben çok güzel zaman geçirdim bu kitaplarla. Siz de kitaplardan zevk almaya bakın. Bol kitaplı günler...

ZÜMRA ECEM AKGÜMÜŞ

DORUK'UN GÜNLÜĞÜ

Merhaba ben Doruk. Bu benim ilk günlüğüm. Okumayı yazmayı geçen yıl öğrendim. Annem ağabeyime ve ablama da okuma ve yazmayı öğrendikten sonra günlük tutmalarını s söylermiş."Neden"? Diye sorduklarında ise büyüdüğünüzde bu günlüğe baktığınız zaman duygulanacaksınız, demiş annem.

Ablamın adı Aslı, ağabeyimin adı ise Çınar'dır. İkisini de çok seviyorum. Ablam 18 yaşında, ağabeyim ise 15 yaşındadır. Ben 10 yaşındayım. Bazen dersleri anlamıyorum.

Okuldan ablamın veya ağabeyimin gelmesini bekliyorum. Genelde ablam daha önce geliyor. Çünkü ağabeyim kursa gidiyor. Ablam ilk önce bana anlamadığın bir şey var mı? diye sorar. Eğer anlamadığım bir şey varsa ilk önce kendi ödevlerini hemencecik yapar sonra da gelip bana anlamadığım şeyi anlatır.

Eğer anlamadığım bir şey yoksa kendi ödevlerini sonraya bırakır. Ödevlerimi yaptıktan sonra ailece akşam yemeği yeriz. Evet, artık kendimi anlattım. Şimdi normal günümdeki olaylara geçiyorum.

(Cumartesi, Mayıs)

Bugün ilk olarak uyanıp elimi yüzümü yıkadım. Sonra hep birlikte kahvaltı yaptık. Masada babama "Babacığım beni bugün kırtasiyeye götürür müsün? diye sordum. Babam "Elbette götürürüm."dedi. Bende babama teşekkür ettim. Babamın kahvaltısı bittikten sonra ayakkabılarımızı giydik ve aşağı indik. Tam o sırada ağabeyim aşağı indi. O da bizimle kırtasiyeye gelecekmış.

Hep birlikte arabaya bindik. 10-15 dakika sonra kırtasiyenin önündeydik. Ağabeyim kitapçıya girerken bizde kırtasiyeye girdik. Bir sürü günlük vardı. Ama ben içime en sineni aldım. Yani şu an yazdığım günlüğü. O sırada ağabeyim gelip bize "İşiniz bitti mi? diye sordu. Ben de günlüğün parasını ödüyorum, dedim.

Kirtasiyeden çıktığımızda burnumuza mis gibi mısır kokuları geldi. Babam bize mısır aldı ve bir banka oturduk. Mısırlarımız bitince arabaya doğru yol aldık. Eve geldik. Ben odama çıkıp biraz kitap okudum ve acıktığımı hissettim. Annem bize mercimek çorbası yapmıştı. Saatte epey geç olmuştu. Yemeğimi yiyip yattım. İyi geceler.

(Pazar, Mayıs)

Günaydın. Bugün en geç ben kalktım. Kalktığımda kahvaltı bile hazır. Yemeğimi yedim ve bir anda öpücük yağmuruna yakalandım. Herkes bir anda beni öpmeye başladı İlk başta ne olduğunu anlamadım ancak sonra bugünün benim doğum günüm olduğunu hatırladım. Çok sevinmişim.

Annem hemen pastayı getirdi. Mumları üfledim ve bir sürü fotoğraf çekildik. Pastayı yedik. Annem "Dorukçum sana belki çok büyük bir hediyemiz yok ama..."

Babam oradan lafı tamamladı. "Bugün hep birlikte pikniğe gideceğiz." dediği anda ben "Yuppi!" diye bağırdım. Herkes benim mutlu olduğuma sevinmişti. Özellikle annem.

Hazırlıklara başlamıştık. Annem piknik sepetini hazırladı ve yola koyulduk. Geldiğimizde bir yere örtümüzü serdik ve biraz olsun dinlendik. Ben ağabeyimle top oynarken ablam bu güzel, doğal havada kitap okumayı tercih ediyordu.

Annem ile babam ise sohbete dalmışlardı. Ben uzun bir zaman ağabeyimle top oynadım. Sonra yemek yedik. Artık iyice yorulmuştuk. Eve geldik ve hemen günlüğümü yazıp yattım.

Doruk artık yaza yaza günlüğünün sayfalarını bitirmişti. Günlük yazmayı çok seviyor, asla bırakmayı tercih etmiyordu. Çok büyümüştü.

Neredeyse her gün eskiden yazdığı günlüğe bakıp duygulanıyordu. Kendi kendine günler ne çabuk geçiyor, diyordu hep.

AYSİMA ÇAKIR

TAVŞAN İLE TİLKİ

Bir zamanlar bir ormanda bir tavşan varmış. Tavşan çok yardım severmiş ve dürüst bir tavşanmış.

Tilki ise kurnaz bir tilkiymiş. Bir gün tilki, tavşana bir şeyler söylemiş. Tavşan tilkiye inanmış. Tilki şunları söylemiş, ormanda kimse seni sevmiyor senin bu ormanda istemiyor demiş. Sonra tilki ile tavşan bir plan kurmuşlar.

Tilki ile tavşan orman halkı uyurken sesler çıkarmışlar. Orman halkı korkudan sabaha kadar uyamamışlar. Bu işin içinde tilkinin olduğunu düşünmüşler.

Tilkinin yanına gidip sormuşlar. Tilki ben yapmadım demiş.

Orman halkı tilkiye inanmış. Diğer akşam ise nöbet tutmuşlar. Tilki ve tavşanın sesleri çıkardıklarını görmüşler. Hemen gidip kral aslana söylemişler.

Aslan gelip olanlara bakmış. Tavşan neler olduğunu anlatmış. Orman halkı bunun yalan olduğunu söylemişler. Aslan, tilkiyi ormandan attirmiş.

Tilki hatasını anlayana kadar ormana girememiş ve artık hiç kimse tilkiye inanmamış. Böylece tilki hatasını anlamış ve orman halkından özür dilemiş.

Orman halkı da tilkiye bir daha böyle şeyler yapmaması koşuluyla onu affetmişler. Tilki de pişman olduğunu ve bir daha böyle şeyler yapmayacağına dair söz vermiş.

Sonunda aslan, tilkiyi affetmiş ve ormana dönmesine izin vermiş. İşte hayat da böyledir. İnsanları kandırıp yalan söyleyenler er geç ortaya çıkar ve yaptıkları düzenbazlıklar ve hileler kendilerine zarar verir.

En güzel davranış her zaman doğruyu söylemek ve dürüst olmaktır.

AYŞEGÜL YILMA

ESRARENGİZ MADENCİ

Sivas'ın Divriği ilçesinde çok iyi anlaşılan üç arkadaş vardır. Bu üç arkadaş birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Oyun oynarken, okula giderken, tarlada çalışırken hep birliktelerdi. Bu üç arkadaşın isimleri Can, Ali ve Murat idi.

Dağda gezinirken bir mağara gördüler ve çok merak ederek mağaranın önüne geldiler. Can arkadaşlarına:

—Haydi, arkadaşlar mağaraya girelim, dedi.

Murat korkarak:

—Hayır, girmeyelim bu tehlikeli olabilir, dedi.

Ali de Candan yana olarak:

—Haydi, girelim ne olacak? Bakıp çıkarız. Amma da korkaksın Murat, dedi. Sonra hep birlikte mağaraya girdiler. Biraz ilerledikten sonra yarasaların saldırısına uğradılar. Bağırarak koşmaya başladılar.

Giriş kapısından oldukça uzaklaşarak iyiden iyiye kaybolmuşlardı. Hava iyice kararmıştı. Eve dönmeyen üç arkadaşı merak eden aileleri ve köy halkı onları aramaya çoktan koyulmuşlardı.

Ama üç kafadar arkadaş bir türlü çıkış yolunu bulamıyorlardı.

Az ilerden bir tıkırtı duydular ve çok korktular. O yöne doğru yürümeye başladılar. Bir ışık onlara doğru yaklaşıyordu. Çocuklar:

—Kim var orada, diye bağırıldılar. İleriden bir ses: Ne işiniz var burada, dedi.

—Çocuklar, kaybolduk yolumuzu bulamıyoruz bize yardımcı olur musunuz, dediler.

Bu tarafa gelin diye seslendi. Çocuklar, siz kimsiniz, diye sordular.

— Ben madenci Ali Rıza, dedi.

Çocuklardan Ali:

—Siz burada yalnız mısınız, diye sordu.

Madenci Ali Rıza: Diğer madenci arkadaşlarım gittiler ben ise madeni bekliyorum, dedi.

Siz burada ne yapıyorsunuz çocuklar, dedi.

Murat:

—Kaybolduk ben bunlara söyledim mağaraya girmeyelim diye. Beni dinlemediler. Lütfen, bize yardım edin. Ailelerimiz de bizi merak etmiştir. Ben evime gitmek istiyorum, dedi. Madenci Ali Rıza Bey duygulandı:

—Benim de ailem var. Eşim Hatice ve oğlum Ersin'i çok seviyorum. Köye döndüğünüzde çok selam edin benden onlara.

Ali:

—Kendiniz neden söylemiyorsunuz, dedi.

Madenci Ali Rıza:

—Benim burada görevim daha bitmedi, diye cevap verdi.

Mağarada bunlar yaşanırken köyde ise üzüntü ve korku hâkim idi. Çocuklar her yerde aranmalarına rağmen bir türlü bulunamıyorlardı.

Çocuklar uzun süre bulunamayınca arama çalışmalarına jandarma da katıldı. Ama yine de bir sonuç çıkmadı.

Madenci Ali Rıza Bey çocuklara yardımcı olarak mağaranın çıkışına kadar onları götürdü. Madenci Ali Rıza Bey:

—Çocuklar işte burası çıkıştır. Güle güle gidin. Ailelerinizin kıymetini bilin ve onları hiç üzmeyin. Bir daha da bilmediğiniz yerlere girmeyin dedi ve çocuklarla vedalaşarak maden ocağına geri döndü.

Çocuklar mağaradan çıktıklarında sabah sabah olmuştu. Sevinçle köye doğru koştu. Köylüler uzaktan gelen çocukları görünce çok sevindiler.

Çocukları çok merak eden aileleri ve köylüler nereye gittiklerini sordular.

Çocuklar:

—Biz dağda yürüyorduk. Bir mağara gördük ve merak ederek içeriye girdik. Daha sonra mağarada yarasalar bize saldırdı. Korkarak kaçtık ve kaybolduk.

Mağarada çıkış yolunu ararken sağ olsun Ali Rıza amca bizi gördü ve maden ocağı olduğunu anladığımız mağaradan çıkmamızı sağladı.

Köylüler:

—Şaşkınlıkla hangi Ali Rıza amca köyde bu isimde birisi yok, dediler.

Çocuklar:

—Eşinin adı Hatice, oğlunun adı da Ersin’miş dediler.

Köylüler iyice şaşırılmıştı. Köylülerin arasında en yaşlı olan Sadık Dede,

—Nasıl olur? Bahsettiğin kişi elli yıl önce maden kazısında vefat eden arkadaşım Ali Rıza dedi ve ağlamaya başladı.

Bu olaydan çok etkilenen çocuklar Ali Rıza Bey’in ailesini bulup onlara bu olayı anlattılar ve Ali Rıza Bey’in kendilerine selam söylediğini ilettiler.

Ali Rıza Bey’in eşi ve çocuğu bu duruma şaşırılmış olsalar da sevinçle karşılayıp mutlu oldular. Ali, Can ve Murat isimli üç kafadar arkadaşta bu sevinci hep birlikte paylaştılar.

BERRAK ÖZGE YILMAZ

ALLAH KAVUŞTURUR

Birkaç yıl önce hatırlayamadığım bir tarihte yine dertliydi. Sena, niye mi çünkü dışarıda bulunduğu sahipsiz ve yuvasız olan ve ismini Zeytin koyduğu kediciği sahiplenememişti. Annesi ve babası yok tüy saçar, yok masraflı diye kovmuşlardı yavrucağı.

Çok üzüldü, çok ağladı ama ailesi dedikodulardan dolayı akşam komşulara gözükmeden birkaç sokak öteye kediyi koyduğu kutunun üstüne "açım" yazıp biraz da süt bırakarak evine geri dönmüş.

Sabah olduğunda Sena, uyanıp hayal kırıklığıyla okulunun yolunu tutmuş. O sırada Mihriban abla okula giderken o kutuyu görmüş. İlk önce biraz endişelense de cesaretini toplayıp kutuyu açmış birde ne görsün! Ufacık bir kedici. Onu orada bırakmaya gönlü razı gelmemiş adını "Minik" koyduğu kediciği alıp yoluna devam etmiş.

Okuluna varınca soluğu bir dolu hayvan beslemiş olan Songül Hoca'nın yanında almış. Songül Hoca kedici için gerekli işlemleri yaptırdıktan sonra Mihriban ablaya geri vermiş.

Mihriban ablanın ailesi de Minik'i kabul edince günler bu şekilde geçmiş. Minik'in gidişinden iki-üç hafta sonra Mihriban ablanın babası bir kaza geçirmiş ve durumu biraz kötüymüş yoğun bakıma da alındığı için ailenin de durumu kötüymüş.

Kedileri aileye yük olmaya başlayınca Mihriban abla kediyi okuluna götürüp sahiplendirmeye karar vermiş geçici bir sahiplendirmemiş bu, büyüklerinden de onay alınca okulunda Minik'i sahiplenecek birilerini aramaya başlamış. Sonuncu tenefüste bekçiye emanet ettiği kedisini alıp son çare ilkokul sınıflarını aramaya başlamış dördüncü sınıfların bulunduğu koridora Sena'yla karşılaşınca Sena'nın kalbi yerinden çıkacak gibi olmuş. Kedisini sağ arka patisindeki lekeden tanımış ve hiç düşünmeden sahiplenmek istemiş.

Adının Minik olduğunu duyup içinden sinirlenmiş. Kendisi ile varlıklı arkadaşı Bilge de kediyi istiyormuş. Mihriban abla

biraz düşünüp yazı tura oynamalarına karar vermiş. Tura ile Sena kazanmış ve kedisini kaptığı gibi evine koşmuş.

Kimselere sezdirmeden tavanarasına çıkmış. İlk olarak yan terastaki arkadaşı Taha bu tıkırtıları duymuş ve bir çocuğun anca geçebileceği delikten geçip Sena'nın yanına gelmiş. Sena'nın elindeki kediyi görünce çok sevinmiş. Birlikte Taha'nın da yardımıyla kedicige küçük bir yuva yapmışlar.

Mihriban abladan aldıkları malzemeleri de yerleştirdince yuva hazır olmuş. Bundan sonra harçlıklarını biriktirip kedicikleri, Zeytin'in ihtiyaçlarını karşılıyorlarmış. Zeytin de onları çok seviyormuş ve kendine yapılan gizli yuvada çok rahatmış. Ara sıra kedilerini özgür bırakıyorlarmış.

Yine bu günlerden birinde Zeytin, yuvasına bembeyaz bir dişi kediyle gelmiş.

Artık Zeytinin bir eşi varmış ve birkaç ay sonra da üç yavrusu olmuş birincisi Badem, ikincisi Helva üçüncüsünün ismini ise Pati koymuşlar. Kısa zaman sonra Mihriban ablanın babası iyileşmiş ve durumları düzelmiş kedilerini almaya geldiklerinde Mihriban abla kedisinin buraya bağımlılığını görünce onu buradan ayırmaya gönlü el vermemiş ve yavrusu Helva'yı aldı.

Geçen zamanlarda Sena ve Taha kedilerini hep gizlediler. Aylar, yılları kovaladı tatsız bir olay yaşandı.

Bu olayda dışarıda oynayan Beyaz kedicik bir kaza geçirdi ve bacağı sakatlandı.

Gel zaman, git zaman sena ve Taha'nın arkadaşlıkları artıyordu, birlikte ders çalışıyor, birlikte okula gidiyorlardı. Aileleri de çok iyi anlaşıyordu. Yaşları gelince de evlendiler Sena öğretmen Taha ise basketbolcu bir müdür oldu.

Basketbol dalında güzel ödüller aldı. Aileleri artık bu kedi sırrını biliyordu. Sena'nın ailesi bu kadar sevimli ve uysal kedicikleri istemediklerini hatırlayıp bunda da bir hayır varmış, diyorlarmış çünkü eğer bu olay olmasaymış Taha ile Sena o yakınlığı ve samimiyeti sağlayamayabilirlermiş ama kedisini Sena'ya Allah kavuşturmuş.

BETÜL ZEHRA ÖZKÖKLÜ

İŞTE O GECE

1.BÖLÜM KORKU DOLU ANLAR

O gece sanki hayatımın en uzun gecesiymiş gibiydi. Şimşekler çakıyor, insanlar bağılıyor bir yandan da kaçışıyordu. Bir anda bir durgunluk oldu, daha sonra her yer ışıklara büründü. Ne olduğunu anlamaya çalışayım derken garip bir tıkırtı duydum. Salona gittim. Annem ile babam yoktu. Kapının üstünde "Merak etmeyin!" yazıyordu. Çok korkmuştum. Onlara ne olduğunu, nereye gittiklerini düşünürken bir ağlama sesi geldi.

2. BÖLÜM AĞLAYAN KİM?

Peki, ya ağlayan kimdi? benim kardeşimin doğmasına henüz 5 ay vardı. Korkum artmıştı. Ben alt kattaki odada kalıyordum. Ses ise yukarıdan geliyordu. Kulaklarımı tıkadım ve odama doğru yürürken telefon çaldı. Telefonu açtım. Sadece bağırma, soluklanma ve çığlık sesleri geliyordu. Ve arkadan bir ses kaçın diye bağırdı. Telefonu kapattım. Dışarıda ne olduğunu öğrenmek için cama yaklaşayım derken cam çatırdadı ve kırılmaya başladı. Odama doğru koştum. Bu arada ağlama sesleri durmuştu. Hemen yatağım girdim.

Yorganımı ise üstüme örttüm. Kendi cep telefonumdan annemi aradım ama ulaşılmıyordu. Babamı aradım ona da ulaşılmıyordu. Sonra teyzem aklıma geldi ve onu aradım. Teyzem tek bir kelime söyledi o kelime ise "kaç" sadece kaçmamı söylemişti. Daha sonra telefonu yüzüme kapattı.

3. BÖLÜM TEYZEM NİÇİN KAÇ DEDİ?

Teyzem neden kaç demişti anlamamıştım. Sanki sesinde de bir değişiklik vardı.

Acaba dışarıda neler oluyordu. Aslında öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ama bu yol ise çok zor ve çok tehlikeliydi. Bu yol dışarı çıkıp neler olduğuna bakmaktı. Ancak ben çok korkuyordum.

Ama içimdeki ses bana gitmemi söylüyordu.

4. BÖLÜM ACABA GİTSEM Mİ?

Gitmek ile gitmemek arasında kalmıştım. İçimdeki meraklı ses bana gitmemi söylüyor, ben ise buna cesaret edemiyordum. Peki, ne yapmalıyım?

Gidersem belki annem ile babamı bulabilirdim. Ama ya başıma bir şey gelirse, ya annem ile babamı bulamazsam. Ben ne yapacağım diye düşünürken birden bir ses bana gitmemi söyledi. Bu sesin nereden geldiğini anlamamıştım. Etrafıma bakıp sen kimsin? Dedim. Fakat ses yoktu.

5. BÖLÜM BU SES NEDİR?

Bu ses kimin sesiydi ki acaba? Kim bana bunu söylemişti ki? Çok merak etmiştim. Bunların hepsi niye benim başıma geliyordu bunu da çok merak etmiştim. Kendi kendime konuşurken aklıma üst kattaki ağlama sesi geldi ses durmuştu. Ama şimdi ise farklı sesler geliyordu. Bunları düşünürken daha demin bana dışarı çıkmamı söyleyen sesin cevabı gelmişti. Bu ses ağlayan çocuğun sesiydi. Çocuğun ağlaması durmuş, şimdide konuşmaya başlamıştı.

Yukarı çıkıp bu ses kimden geliyor, bu insan kim, benim evimde ne yapıyor hepsini öğrenmek istiyordum. Bunun için cesaretimi toplayıp yukarı çıktım. Gülme bazen ağlama bazen ise konuşma sesi geliyordu. Merdivendeyken biri bana doğru yürüdü. Gözlerimi kapattım ve sen kimsin diye sordum. Benden kaçarak uzaklaştı. Ben de odama kaçtım. Anladım ki ben asla yukarı çıkıp bu sesin kimden geldiğini anlayamayacağım. Tabi ki de çok korkmuştum. Çünkü evimde benden başka biri daha vardı.

6. BÖLÜM YUKARIDA KİM VAR

Yukarıda kimin olduğunu çok merak etmiştim. Sürekli kendi kendime konuşup "Acaba yukarıda kim var?" diye soruyordum. Ancak aklıma hiç bir fikir gelmemişti. Ama bu sefer gerçekten kararlıydım. Yukarı çıkıp kim olduğuna bakacaktım. Yorganımı üstüme alarak yukarı çıktım. Yukarıda çok garip bir manzara ile karşılaştım. Bir anne ve daha yeni doğmuş çocuğu vardı. Onları uzun süre uzaktan bir dolabın arkasına saklanarak izledim. Annesi bebeğine merhametle, özenle, sevgi ile ve şefkatle yaklaşıyordu.

İçimden keşke annem ile babam yanımda olsaydı, dedim. O sırada, kadın bana seslendi ve Elif Sıla dedi. Bir kaç kere öyle dedikten sonra baktım ki annemle otobüste giderken uyuyakalmışım.

ELİF SİLA COŞKUN

YUNUSLARIN ŞAPKASI

Beş yaşındaki K c k Kız, o gün ailesiyle tatilden dönüyordu. Mor bir Şapkası vardı. Mor Şapkasını yine ailesiyle çıktığı bir Elazığ gezisinden almıştı. K c k Kız o zamana kadar başına hiçbir Şeyi takmayı sevmemişti. Ama o Şapkasını o kadar beğenmişti ki...

K c k Kız, vapura biniyordu. Vapurda K c k Kız'ın babası K c k Kız'a:

— Kızım, Şöyle kenara geç de fotoğrafını çekeyim, dedi.

K c k Kız vapurun demirliklerine yaklaştı, yaklaşmasıyla birlikte Őapkasının rüzgara kapılıp denize karışması bir oldu. K c k Kız çok üzüldü. O kadar üzüldü ki ağlamaya başladı. Ailesi onu bir türlü teselli edemiyordu. K c k Kız'ın üzüntüsü dindikten sonra K c k Kız'ın aklına bir fikir geldi. Ailesiyle birlikte tartışmaya başladı:

—Őapkam suya düşmüş olsa da onun daha bir sürü sahibi olabilir.

Annesinin aklına bir soru takıldı:

—Mesela kim olabilir?

—Mesela YUNUSLAR!

Babası da tartışmaya katıldı:

—İyi de, yunusların Őapkalarla, hele hele bir Őapkaya sahip çıkmayla ne alakası ne olabilir ki yani?

—Masalları düşünün. Masallarda hayvanlar konuşur, insanların yaptıkları Şeyleri yapmazlar mı?

—Evet doğru. Masallardaki gibi.

...

Bu arada denizin altında olan biteni hiç kimse duymamıştır.

Bir yunus mor şapkanın denize düştüğünü görür. Hemen arkadaşlarına haber verir. Arkadaşlarına hararetli hararetli durumu anlatır. Bütün yunuslar şapkanın denize düştüğü yere gider. Herkes o şapkayı onu bulan yunusa yani Fikir Yunus'a verir. Ona Fikir Yunus denilmesinin sebebi bütün güzel fikirlerin ondan çıkmasıdır.

Ama artık onun adı Fikir Yunus değil, Şapkalı Yunus'tur. Bir gün Şapkalı Yunus, bu şapkanın nereden geldiğini merak eder. Bunu araştırmaya başlar. En sonunda babasına sorar:

—Baba!

—Efendim. Ne oldu?

-Sence bu şapka nereden, nasıl, niçin, kimden geldi?

—...?

—Acaba bir çocuğun şapkası mı?

—Hııııı... Olabilir... Ammaaa o kimdir ki acabaaaaaa?

İşte bunu hiç düşünmemiştim.

Aradan bir yıl geçer.

Şapkalı Yunus aradı, araştırdı, sordu soruşturdu. Birçok macera yaşadı. Bir gün, bir umut, bir imkân denizin üstüne çıktı. Küçük Kız da yine vapurda, yine başka bir tatilden dönüyordu. Üzgündü. Çünkü şapkasını aynı yerde kaybettiğini hatırladı.

Ama o gün, yazın ortasında olmalarına rağmen buz gibi bir rüzgâr esti. Sanki rüzgâr bu üzüntüyü duymuştu. Sadece o mu? Hayır.

Bulutlar güneşi kapatmıştı. Vapurun bile morali bozuktu sanki. Düüütt sesi çıkarırken du du dut gibi sesler çıkarıyordu. Ağaçlar kuru, çiçekler solgun. Sonra şapkalı yunus ile Küçük kız göz göze geldiler. Şapkalı Yunus şapkayı Küçük Kız'a verir...

Küçük Kız yani Hatice Elifnur yıllar sonra bu hikâyeyi yazdı. Hikâyenin yarısından fazlası hayal ürünü. Küçük bir hevesle yazılan bu hikâyeye birçok şeye neden olabilir...

Küçük bir hayalin sahibi...

HATİCE ELİF NUR KIDIL

DÖNÜŞÜM

Günün birinde tavşanın canı sıkılır. Ormanı gezmek ister. O anda yanına karga ile fare gelir. Karga:

—Haha! Tavşan kardeş ben senden daha üstünüm. Benim kanatlarım var ama senin yok. Sen uçamıyorsun. Fare:

—Evet, aynen öyle. Ben bir ayda yüz tane olabiliyorum. Ama sen olamıyorsun. Sen anca havuç yiyorsun.

Karga ile fare tavşanla dalga geçtikten sonra oradan ayrılırlar. Tavşan bu duruma çok üzülür ve koşarak oradan ayrılır. Tavşanı bu halde gören tilki ona sorar:

—Bir şey mi oldu, neden böylesin? Tavşan:

Karga ve fare benim yanıma gelip benle alay ettiler. Tilki:

—Peki, ne dediler? Tavşan:

—Karganın kanatları varmış ve uçabiliyormuş ama ben uçamıyormuşum. Fare bir ayda yüz adet olabiliyormuş. Ben olamıyormuşum... Tilki:

—Yalan mı yani? Gerçekten de öyle. Senin bu ormanda hiç bir kıymetin yok zaten.

Sonra orman kralı aslan gelir. Aslan:

—Tavşan burada bir yararın yok. Senin üzerine saldırmadan önce lütfen git.

Aradan üç ay geçer. Tavşan ormandan gider. Birdenbire kendini İstanbul isimli şehirde bulur. İstanbul'da bir hayvansever insan o tavşanı sahiplenir. Kısa bir süre sonra ormanda yangın çıkar. Aslan da ölür. Fare ile karga ise ormanı terk eder. Onlar da İstanbul'a giderler. Fare ve karga bir evin kapısını açık görür ve hemen girerler. O sırada bekçi uyuyordur. Fare ile karga evin içinde alay ettikleri tavşanı görürler. Tavşan:

—Sizin burada ne işiniz var? Burası benim evim. Fare ile karga:

—Seninle önceden alay ettiğimiz için özür dileriz.

Tavşan onları affeder. Tavşan:

—Aslında benim yaşadığım ortam hiç iyi değil. Bana sürekli tokat atıyorlar, bana kötü davranıyorlar. Bence bu evde yaşayamayım. Tavşan, fare ve karga o evden ayrılırlar. Biraz etrafı dolaşırlar. Tavşan, fare ve karganın saçları çıkmaya başlar.

Fare:

—Ne oluyor bize böyle? Saçlarımız çıkıyor. Bizim nasıl saçımız çıkar?

Tavşan, fare ve karga neye uğradıklarını şaşırırlar. Tavşan, fare ve karga gözlerini kapatırlar ve bu durumun gerçek olmadığını düşünürler. Gözlerini açınca kendilerini birden alışveriş merkezinde bulurlar. Karganın kanatları kargayı uçurmaz, fare ise eskisi gibi yumurtlama yapamaz. Tavşan o kadar yükseğe zıplayamaz. Tavşan, fare ve karganın kolu ve bacağı çıkar. Yüzleri de insana dönüşür. Artık üçü de yürümeye başlar ve neye uğradıklarını şaşırırlar. Sonra da oradan ayrılırlar. Sokakta yürürken kadının biri:

—Neredesiniz siz çocuklar? Yarın sizi birinci sınıfa kaydettireceğim. Bunun için erken uyumanız gerekiyor.

Ertesi gün olur. Çocuklar okullarına kaydolur. Karga:

—Neler oluyor, biz neden buradayız? Tavşan:

—Arkadaşlar hatırlıyor musunuz? Bizim ilk saçımız çıktı ve bu şekilde insana dönüştük. Bence saçımız çıktığı yere geri gidelim. Belki de eski halimize geri dönebiliriz. Üçü saçlarının çıktığı yere giderler. O gittikleri yerde birkaç yaş daha büyürler. Fare:

—Bence eski ormana geri dönelim.

Ormana geri dönerler ve orada bir kayaya otururlar. Oradan bir ağaç konuşur:

—Merhaba bu orman artık çok sıkıcılaştı. Çünkü hep aynı görüntüler var. Bir tane tavşan var ve karga, fare ve tilki onunla alay etti. Daha sonra aslan onu ormandan kovdu. Üç ay sonra tavşan İstanbul'a gitti. İstanbul'da evcil hayvan olarak bakılıyordu. Sonra ormanda yangın çıktı ve aslan öldü. Fare ile karga İstanbul'a

gitti. Orada bir eve girdi ve evde tavşanla karşılaştı. Tavşan evin kötü olduğunu söyledi. Bu üç dost evden giderler. Bu arada insana dönüşürler. Daha sonra bir kadın onlara neden geç geldiklerini sorar ve onları okula kaydettireceğini söyler. Üç arkadaş bu olanlardan bir şey anlamaz ve ormana geri dönerler.

Ağacın dediklerin duyan üç arkadaş çok şaşırır. Daha sonra 1988 yılında kanser hastalığına yakalanırlar. Buna çok üzülmüşler. İssiz bir adada ölecekleri için ağlamaya başlarlar. Gözyaşlarıyla orada bir göl oluşur. Aradan otuz yıl geçer ve 2018'de vefat ederler. Cenazeleri gözyaşlarıyla sulanır.

HAYRİYE İKBAL ORUÇ

ALİ İLE BERKAY

Bir zamanlar Berkay adında bir çocuk varmış. Bu çocuk çok zenginmiş. Ailesi ona istediği her şeyi alır, istediği her şeyi yedirirmiş.

Bir gün, Berkay okuldan dönerken onu bir köpek kovalamış. Berkay köpekten kaçarken, ayağı taşa takılmış ve yere düşmüş, bayılmış.

Gözlerini açtığıında, bir anne ve çocuğunun, kendisinin yaralarını sardığını görmüş. Anne, Berkay'ın yaralarını sararken, Berkay ise etrafa bakıyormuş.

Berkay, bu minik ailenin hayatlarının ne kadar sade olduğunu, evlerinin ne kadar küçük olduğunu görmüş.

Eve gittiğinde, odasına çekilmiş. Her saniye, bu minik aileyi ve sade hayatlarını düşünmüş. O sırada, Berkay'ın annesi yemek tepsiyle odaya girmiş.

O sırada Berkay'ın aklına harika bir fikir gelmiş. Yemeğini yemiş ve hemen uyumuş.

Uyandığında kahvaltısını yapmadan, elinde poşetlerle fakir ailenin yanına gitmiş. Yemeğini o fakir aileyle beraber yemiş.

Ailenin küçük çocuğuyla, yani Ali'yle arkadaş olmuş. O günden sonra Ali ile Berkay çok iyi arkadaş olmuş, hiç kavga etmeden geçinmişler.

İNÇİ NAKİPOĞLU 5/C

AYŞE'NİN PİŞMANLIĞI

Karşınızda Ayşe

Bir zamanlar Ayşe adında bir çocuk varmış. Bu çocuk okuldaki hiç kimseye iyi davranmamış. Bu yüzden Ayşe'nin hiç arkadaşı yokmuş.

Ve Yaren

Ayşe ile aynı sınıfta olan bir de Yaren varmış. Yaren ise Ayşe'nin tam tersiymiş. Herkese iyi davranır, herkesle, her şeyini paylaşmış. Bu durumdan dolayı Ayşe onu kıskanmış. Ona diğerlerine yaptığı kötülüklerin 2 katını yapar, arkadaşlarının yanında onu küçük düşürmek için onunla dalga geçermiş. Yaren de buna çok üzülürmüş. Ayşe'nin kendisine yaptığı kötülüklerin on katını yapmak istese de "Bu doğru olmaz!" diye düşünüp fikrinden vazgeçermiş.

Yaren'den Şikâyet Geliyor:

Bu kötülüklere dayanamayan Yaren Ayşe'yi müdüre şikâyet etmek için müdürün odasına gitmiş. Kapıyı çalmış. Müdür:

— Gel yavrum gel, demiş.

Yaren:

—Müdür, benim bulunduğum sınıfta "Ayşe" adında bir kız var.

Eeee?

—İşte o kızdan çok şikâyetçiyim. O kız bana kötü davranıyor ve bu da yetmezmiş gibi benimle dalga geçiyor...

—Hele bir dur kızım, diye gülmüş müdür. Önce sınıfını söyle de,ara sıra o kızı...

—O kızın adı Ayşe.

—Tamam. Sağ ol, ara sıra Ayşe'nin davranışlarına bir bakayım.

—Tamam, müdürüm. Sınıfım 3/A.

—O zaman sen sınıfına git.

—Tamam.

Yaren tam çıkacakken müdür Yaren'e:

—Bu arada Ayşe'nin adını tam söyle de onu anons edeyim.

—Ayşe Fatma Koçer.

—Sağ ol kızım şimdi sınıfına gidebilirsin.

Ve Yaren müdüre teşekkür edip oradan ayrılmış.

İşte O Ses

Birkaç ders sonra, teneffüste müdürün anons sesi duyulmuş:

—Ayşe Fatma Koçer, Ayşe Fatma Koçer müdürün odasına gelmeniz büyük bir rica olur.

Ayşe bu anonsu duyduğu halde duymazdan gelmiş. En sonunda Yaren:

—Ayşe müdür seni çağırıyor, demiş.

Ayşe sinirli sinirli müdürün odasına girmiş. Bunu gören müdür:

—Ayşe Fatma Koçer sen misin?

Ayşe somurtkan bir şekilde:

—Evet, benim, dedi.

Müdür:

—Ooo, bana bahsedildiğinden daha çok sinirliymişsin. Neyse hadi şimdi asıl konuya gelelim.

—Konu ne?

—Konu sensin Ayşeciğim. Herkes senden çok şikâyetçi. Özellikle Yaren. Senin ona çok kötü davrandığını, onunla dalga geçtiğini söylüyor. Bu doğru mu?

—Evet, dedi Ayşe. Çünkü herkes onu çok seviyor. Ben de bu duruma sinirlenip Yaren'i kıskanıyorum.

—Ama herkese kötü davranarak, herkesin seni sevmesini istemezsin. Çünkü herkese kötü davranırsan, kimse seni sevmez.

—Tamam. Artık çıkabilir miyim?

—Tamam çıkabilirsin.

Ve Ayşe müdürün odasından çıkmış.

Gezi

Birkaç gün sonra okul memuru 3/A'ya, yani Yaren'in sınıfına gelmiş. Ve:

—Arkadaşlar,1 hafta sonra oyun yerine bir gezimiz var. İsteyenler 50 TL verip geziye katılabilir. Sorusu olan var mı? Bu sorudan hemen sonra sınıfın yarısından fazlası soru sormak için parmak kaldırmış:

—Gezinin tam tarihini verebilir misiniz?

—Gezi kaç TL idi?

—Annemiz veya babamız da gelebilir mi?

—Gezi uzak mı?

—Gideceğimiz yer neresi?

Memurun bu soruları cevaplaması çok uzun sürmüştü. Çünkü öğrenciler çok soru soruyorlarmış. En sonunda memur dayanmayıp sınıftan çıkmış.

Beklenen Ana 1 Gün Kala:

Geziye bir gün kala herkes çok heyecanlıymış. Bütün öğrenciler gezinin neresi olduğunu çok merak ediyormuş. Bazı öğrenciler memura sormadığı soruları arkadaşlarına soruyorlarmış.

—Acaba gezide yemek verecekler mi?

—Gezide kaç saat kalacağız?

İşte Gezi Günü

Sonunda gezi günü gelmiş. Bütün okul kendi sınıfının önünde sıra olmuş. Gezi servisleri okulun bahçesini tıka basa doldurmuş. En sonunda öğrenciler servislere binip yola çıkmışlar.

Gezide

Öğrenciler geziye yani oyun yerine geldiklerinde yerlerinde duramıyorlarmış. Servislerden inen öğrenciler etrafa yayıldılar.

Öğretmenler öğrencileri zar zor sıraya dizmişler. Ama Ayşe'yi bir türlü sıraya sokamamışlar. Eninde sonunda Ayşe ikna olmuş ve sıraya girmiş. Öğrenciler içeri girdiklerinde gördükleri ilk şeyler oyuncaklar ve oyunlarmış. En sonunda çocuklar serbest bırakılmış.

Çocuklar eğlenmişler, oynamışlar. Ama Yaren her zamanki gibi Ayşe tarafından kötülüğe maruz kalmış. Yaren ve arkadaşları evcilik oynarken Güliz anne, Harun baba, Zehra abla, Efe ağabey ve Yaren'de bebek olmuş. Bunun üzerine Ayşe:

—Arkadaşlar, bakın Yaren bebek olduğunu göstermeye çalışıyor, diye gülmüş.

Bütün öğrenciler Ayşe tarafından bu tarz kötülüklere maruz kalmış. Bu yüzden 5 saat bile onlara beş yıl gibi gelmiş.

En sonunda öğretmenler eve gidileceğini haber vermiş. Bu sözü duyan öğrenciler üzerlerinden 1 ton yük kalkmış gibi hissetmişler. Öğrenciler servislerine binip evlerine gitmişler.

Yine Okul

Ertesi gün, okulda Ayşe koridorlarda boş boş geziyormuş. Bunu gören Yaren Ayşe'ye:

—Ayşe istersen bizimle oyun oynayabilirsin, demiş.

—Hayır, demiş Ayşe. Sizin bebek oyunlarınızı oynamaktansa boş boş dolaşırım.

Yaren de:

—Yeter artık Ayşe! Neden herkese kötü davranıyorsun?

—Sana ne? Her şeyi bilmene gerek yok, diye bağırılmış ve oradan uzaklaşmış.

Yine Şikâyet

Müdürün bunca uyarısına rağmen akıllanamayan Ayşe, tekrar Yaren tarafından şikâyet edilmiş. Yaren müdürün odasına girdiğinde müdür:

—Ne oldu Yaren? Yoksa yine Ayşe'den mi şikâyetçisin?

—Evet müdürüm. Sizin Ayşe ile konuşmanıza rağmen Ayşe hala hiç değişmedi. Hala aynı kötülükleri yapıyor.

—Tamam, kızım sen sabret. Ben Ayşe'yi uyarsam da, uyar-
masam da eninde sonunda Ayşe'nin sana ihtiyacı olur. Ve sana
ihtiyacı olduğunda da yaptıklarına pişman olur. Sen onun dediği
şeylere aldırma ve küçük düşürüldün diye üzülme.

—Tamam müdürüm. Çok teşekkür ederim. İzninizle çıkabilir
miyim?

—Tabii ki. Görüşürüz.

Yaren de "görüşürüz" deyip sınıfına gitmiş.

Yeni Bir Gezi

Bir gün bir gezi daha düzenlenmiş. Memur sınıfa girmiş ve:

—Arkadaşlar yine bir gezimiz var. Bu sefer denize gidiyoruz.
İsteyenler 70 TL verip geziye katılabilirler. Gezi iki gün sonra. Bu
yüzden yarın parayı getirmeniz gerekiyor. Sorusu olan var mı?

—Gezi neresi idi?

—Deniz.

—Gezi kaç gün sonra?

—İki gün sonra.

—Annemiz veya babamız da gelebilir mi?

—Maalesef.

—Gezide kaç saat kalacağız?

—3-5 saat falan.

—Gezi kaç TL idi?

—70 TL.

—Gezide yemek verecekler mi yoksa kendimiz mi getireceğiz?

—Sanırım kendiniz getireceksiniz.

—Gidiş ve dönüş saat kaçta olacak?

—Gidiş saat 12.00'de, dönüş saat 15.00 veya 16.00'da.

Sorular bitince memur çıkmış. Geriye bir tek heyecan kalmış.

Gezi Günü

En sonunda gezi günü gelmiş. Herkes mayosunu getirmiş. Gezi otobüsleri bahçeyi tıka basa doldurmuş. Öğrenciler otobüslere binip yola koyulmuşlar. Geziye vardıklarında öğretmenler öğrencileri serbest bırakmışlar. Öğrencilerin bazıları deniz kabuğu topluyor, bazıları kumdan kale yapıyor, bazıları ise denizde yüzüyor. Ayşe'nin yüzmeye çalıştığını gören Yaren Ayşe'ye:

—Yüzme bilmiyor musun? İstersen sana öğretebilirim, demiş.

Ayşe ise ona:

—Ben bebek miyim? Kendim öğrenemez miyim? Hele sen bana öğretirsen yaşlanınca anca öğrenirim ben, diye gülmüş. Bak şimdi ne güzel yüzüyorum, demiş ve kendini suya atmış. Kısa bir süre sonra Ayşe'nin çığlıkları duyulmuş. Ayşe suya batıyormuş! Suyun üstünde çırpınıyor, batmamak için çabalıyormuş. Öğrencilerin bakışları arasında Yaren suya atlamış. Ayşe'nin olduğu yere vardığında onu kıyıya çekmeye başlamış. Büyük bir gayret ve çaba ile Ayşe'yi kıyıya çekmeyi başarmış. Bunun üzerine müdür:

—Ayşeciğim sen Yaren ile dalga geçmiyor muydun? Ona kötü davranmıyor muydun? Senin Yaren'e yaptığın kötülöklere rağmen Yaren seni kurtardı, demiş. Unutmayın çocuklar Güneş nasıl her yeri, herkesi ısıtıyorsa bizde öyle yapmalıyız. Birisi yardıma muhtaç ise ona "Bu bana kötü davrandı." veya "Bu çok çirkin." deyip yardım etmemelik yapmalıyız, demiş.

O gün Ayşe yaptığı hatayı anlamış ve Yaren'e:

—Yaren, sana kötü davrandığım için özür dilerim. Sen çok iyi bir arkadaşımısın. Beni affettin mi? Yaren:

—Tabii ki! Tabii ki de affettim, demiş. O günden sonra Ayşe ile Yaren çok iyi arkadaş olmuşlar ve her şeylerini herkesle paylaşip herkese yardım etmişler.

İNCl NAKİPOĞLU

KISKANÇLIĞIN BEDELİ

Didem ve Gizem adlarında iki kız kardeş vardır. Zengin ailenin çocuklarıdır. Annesinin adı Ezgi babasının adı Murat'tır. Bu kızlar birbirleri ile her kardeşin olduğu gibi iyi anlaşamazlarmış. Annesi ve babası bu kız kardeşleri iyi anlaşmaları için çok uyarmışlardır. Ancak kızlar yine de iyi anlaşamazlarmış. Didem ve Gizem iyi anlaşmasalar da her işlerinde birbirlerine yardım etmeyi çok severlerdi. Babaları Murat, veteriner anneleri Ezgi de Sınıf öğretmenidir. Bu nedenle de kızlar hayvanları çok severler.

Bir gün kızlar okuldan eve döndüklerinde Gizem annesine,

-Anneciğim yarın matematikten sınavım var, beni çalıştırır mısın?

-Tabi ki kızım neden olmasın, dedi.

Gizem ve Ezgi Hanım sınava çalışırken evin hizmetçisi Ayşe Hanım akşam yemeğini hazırlıyordu. Murat Bey işten yeni gelmiş yemeğin hazırlanmasını beklerken televizyon izliyordu. Didem de Gizem'in en sevdiği oyuncağı ile oynuyordu. Ancak ne olduysa o biranda oyuncağı kırdı. Çünkü o oyuncaktan kendisinde de vardı ama onu kıskanıp kırmıştı. Oyuncağın parçalarını kenara koyup perdenin önündeki saksıyı yere atarak oyuncağın kırılma sesinin saksı olduğu düşünmelerini istemiştir. Ancak planladığı şeyleri uygularken yere düşüp kırılan saksının parçasını almak istediğinde elinde kesik meydana gelmiştir. Bu sırada Sesi duyan anne, baba ve Gizem hemen koşarak sesin geldiği yöne doğru koşular. Didem'e bir şey olduğunu sandılar. Gerçekten de Didem'e bir şey olmuştu. Elinde derin bir kesik oluşmuştu ve kanamaktaydı. Geldiklerinde sehpanın üzerindeki saksının yerle bir olup parçalandığını gördüler. Didem'e ne olduğunu sordular oda geçerken kolunun takılarak saksının yere düştüğünü söyledi. Yerdeki parçaları toplamak istediğinde de elinin kesildiğini söyledi. Ezgi Hanım mutfakta akşam yemeğini hazırlayan Ayşe Hanıma seslendi.

-Ayşe çabuk pansuman malzemelerini getir, diyerek yüksek sesle bağırdı.

-Ayşe Hanım, hemen gelip olanları görmüştür.

Babası veteriner olduğu için soğukkanlılıkla pansuman aletlerini alarak kanayan yere gerekli olan pansumanı yaparak kanamayı durdurmuş. Didem saksıyı bilerek atmıştı ancak sonucunda canının bu kadar yanacağını düşünmemişti. Ezgi Hanım eşine

-Muratçığım yoksa doktoramı gitsek, dedi.

-Ne gerek var Ezgiciğim, o kadar derin bir kesik yok yaptığım müdahale yeterli, dedi.

-Ezgi Hanım yine de bir doktor görse benim içim rahat değil dedi.

Murat bey de hemen yan binada oturan Doktor arkadaşı Hasan Bey'i aradı. Hasan Bey'e durumu anlattı. Dakika içerisinde Hasan Bey pansuman çantası ile Murat Beylerin evine geldi. Hemen muayene etti ve şunları söyledi. Didem'in elinde hafif dereli bir kesik oluşmuş Murat'ın yapmış olduğu müdahale sayesinde bana bir şey kalmamış. Gereken yapılmış dedi. Ezgi Hanım'ın bu duyduklarından sonra içi rahatlayarak Didem'e döndü ve :

-Kızım dikkatli ol, bak daha derin kesik oluşabilirdi. Sen nasıl yaptın da saksı oradan düştü diye Didem'e sordu.

-Didem de annesine ben ders çalışıyordum galiba evin kedisi Minnoş koşarken sehpaye çarparak düşürdü. Bende yerden saksının kırılan parçasını alırken elim kesildi dedi.

-Tamam, kızım bir daha böyle bir şey olursa sen dokunma bize haber ver dedi.

Ayşe Hanım süpürgesini ve küreğini alarak kırılan saksının parçalarını temizlemeye başladı. Bu işi bittikten sonra mutfakta kalan işlerini yapmak için geri gitti.

Aile üyeleri de bu konuşmaları yaptıktan sonra oturma odasına geçtiler. Gizem ve annesi ders çalışmaya babası da televizyonun karşısına oturdu. Didem de bu arada kırmış olduğu oyuncacı alarak çöpe atmaya mutfığa gitti. Ayşe Hanıma göstermeden oyuncacı çöpe atarak oturma odasına geldi ve babasının yanına oturdu.

-Babası kızım canın acıyor mu diye sordu.

-Didem de hayır, baba yaptığın pansuman çok güzel oldu canım acımıyor, dedi.

Ayşe Hanım yemeğin hazır olduğunu mutfağa gelebileceklerini söyledi. Bu sırada ders çalışmayı bitiren Gizem, yerinden kalkarak kardeşine hadi mutfağa gidelim ben sana yardımcı olayım diyerek kardeşinin elinden tuttu. Bu görüntüleri anne ve babasının çok hoşuna gitmişti. Hep birlikte mutfağa geldiler ve sofraya oturdular. Yemekler mis gibi kokuyordu. Ayşe Hanım çok güzel yemekler yapardı.

-Gizem, Ayşe Hanım'a dönerek:

-Yine bizlere neler hazırladın Ayşe teyze, dedi

-Ayşe Hanım da sizin en sevdiğiniz köfte ve patates kızartması, dedi ve yemekleri servis etti. Tüm aile afiyetle yemeklerini yediler. Ertesi gün tatildi ve ne yapacakları konusunda aralarında konuşmaya başladılar. Murat Bey yarın ne yapmak istersiniz kızlar sizi nereye götürüyüm dedi. Kızlarda birbirlerine bakarak parka gitmek istediklerini söylediler. Babaları da tamam yarın parka gidiyoruz dedi. Anneleri de bu duruma itiraz etmedi. Yemekten sonra kızlar odalarına geçerek yarın gidecek oldukları parkın heyecanı ile uykularına daldılar.

Nihayet sabah olmuştu. İki kardeş kalktılar ve sıra ile ellerini yüzlerini yıkadılar kıyafetlerini değiştirip oturma odasına geçtiler. Mutfaktan annelerinin hazırlamış olduğu böreğin kokusu bütün odayı sarmıştı. Hemen mutfağa gittiler.

-Didem, anneciğim ne kadar güzel kokuyor yine en sevdiğimiz böreği yapmışsın dedi.

- Annesi Ezgi Hanım hemen cevap verdi,

-Siz seversiniz de ben yapmaz mıyım diyerek.

Kızlar annelerine babam nerede diye sordular. Ezgi Hanım'da:

-Hala yatmakta hadi beraber gidip uyandırın kahvaltı hazır, dedi.

Kızlar koşarak babalarını uyandırmaya gittiler. Didem Gizem'e dönerek hadi ayaklarını gıdıklayarak uyandıralım dedi. Sağ ayağından birisi sol ayağından birimi gıdıklamaya başladılar.

Murat Bey tabi kızlarının geldiğini anlayarak birden yerinden kalktı ve ikisini de kucaklayarak yatağına çekti.

-Benim yaramaz kızlarım beni uyandırmaya mı gelmişler diyerek oda kızlarını gıdıklamaya başladı.

Ezgi Hanım odadan gelen sesleri duyunca oda odaya gitti.

-Hadi bakalım yaramazlar börekler soğumadan masa bekliyorum diyerek odadan ayrıldı.

Kızlar annelerinin peşinden mutfağa gittiler. Murat beyde bir süre sonra mutfağa geldi. Hep birlikte güzel bir kahvaltı yaptılar. Kahvaltı bittikten sonra dışarı çıkmak için hazırlandılar. Beraberce arabaya binmek için tam çıkıyorlardı ki Didem:

-Baba parkta sürmek için patenlerimizi alabilir miyiz?

Murat Bey de,

-Tabi ki alabilirsiniz bugün sizin gününüz, dedi.

Kızlar büyük bir sevinçle hemen gidip patenlerini alıp arabaya geldiler ve birlikte parka gitmek için yola çıktılar. Bir süre sonra o çok sevdikleri parka ulaştılar. Arabayı park ettiler ve kızlar koşarak hemen boşta duran salıncağa bindiler.

Anne ve babaları sallıyor onlarda sevinç kahkahaları atıyorlardı. Bir süre sonra kaydırdan kaymaya başladılar. Tahterevalliye bindiler. Parkta oynamadık oyuncak bırakmadılar. Sıra gelmişti paten binmeye kızları ikisi de çok güzel paten kayıyorlardı. Murat Beyle Ezgi Hanımda oturmuş onların birbirleri ile eğlenmelerini izliyorlardı.

Kızlar aralarında yarış yapıyorlardı. Tam bu esnada Didem önüne çıkan taşı görmeyerek üzerinden geçtiği esnada taşa takılarak dizlerinin üzerine düştü. Canı çok acıdığı için bağıırıyordu. Murat Be'yle Ezgi Hanım hemen koşarak Kızların yanına geldiler. Didem'in dizi soyulmuş ve kanıyordu. Murat Bey, Didem'i kucağına alarak arabaya doğru yürümeye başladılar.

-Didem:

-Baba çok acıyor, diyordu sadece.

Murat Bey de tamam kızım ufacık bir yara şimdi tedavi ederiz diyerek kızını teselli ediyordu. Arabanın arka koltuğuna Didem'i oturtturarak arabanın arkasındaki ilk yardım çantasından gerekli olan pansuman malzemelerini getirdi ve Didem'e akşam yaptığı gibi pansumanını yaptı.

Şimdi Didem'in hem elinde hem ayağında sargı vardı. Güzel başlayan gün bu acı olay ile maalesef erkenden bitmişti. Eve döndüler kızlar ödevlerini yaptılar biraz kitap okuyarak yattılar. Pazar gününde Didem'in ufak kazaları sebebi ile kimsenin canı dışarı çıkmak istememişti. Evde vakit geçirdiler. Artık yatma zamanı gelmişti çünkü ertesi gün okul vardı.

Çantalarını hazırladılar ve dışlerini fırçaladıktan sonra yataklarına yattılar.

Sabah kurmuş oldukları saatin sesi ile ikisi de yataklarından fırladılar. Hemen ellerini yüzlerini yıkadılar ve mutfakta annelelerinin hazırladığı kahvaltıyı yemeye başladılar. Bu arada Murat Bey de işe gitmek için hazırlanmış ve gelmişti.

-Herkes günaydın, iyi haftalar diyerek masaya oturdu ve kahvaltısını yapmaya başladı. Ezgi Hanım, Didem'e dönerek.

-Kızım dikkatli ol okulda koşma sakın yine düşersin, dedi. Gizem'e de kardeşinin yanından ayrılma ayağı iyileşene kadar yardımcı ol dedi.

Bu arada servisin gelme saati yaklaşmıştı. Masadan kalkarak çantalarını aldılar anne ve babalarına iyi günler dileklerinde bulunarak servis binmek için evden çıktılar. Bu esnada servis geldi. Okula gitmek için yola çıktılar. Servisteki arkadaşları Didem'e geçmiş olsun dileklerinde bulundular. Ve okula gelerek sınıflarına çıktılar.

Didem'in halini gören arkadaşları da yanına gelerek ne olduğunu sordular Didem de yaşadıklarını kısaca arkadaşlarına anlattı. Ders başlamak üzereydi.

İlk ders Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersi idi öğretmenleri Sema Hanım geldi ve derse başladılar. Konu insanlara iyilikte bulunmak kimseye kötülük yapmamaktı. Bu esnada Sema Hanım şu sözleri söyledi.

-Eğer bir başkasına kötülük yaparsak Allah onun cezasını bu dünyada vermese de öbür dünyada bize verir demişti. Bunu duyan Didem'in bir anda aklına kardeşine ait olan ve hala haberi dahi olmadığı kırmış olduğu en sevdiği oyuncağı geldi.

Demek ki yaptıklarımın cezasını elim ve ayağım kesilerek ödedim, diye düşündü. Ve bu çok iyi bir ders olmuştu Didem'e.

Didem bu yaptığından çok utandı eve döndüklerinde Gizem'e durumu anlattı ve çok özür diledi.

Kendisine ve kardeşine bir daha böyle bir şey yaşanmayacağı konusunda söz verdi.

SEVİMNAZ SAŞTIM

HAYVANLARIN HÂZİN SONU

Zamanların birinde bir orman halkı varmış. Bu orman halkı birbirleriyle hiç iyi geçinememiş. Çünkü ormanlar kralı Aslan kötü bir hastalığa yakalanıp yatağa düşmüş. Bu nedenle bu ormanın bir düzeni yokmuş. Gün geçtikçe ormanlar kralı Aslan'ın hastalığı artıyormuş, bu durum orman halkını çok tedirgin ediyormuş. Çünkü o zamanlar aslanın nesli tükeniyormuş. İnsanlar hayvanlara özellikle aslanlara çok zarar veriyorlarmış. Bu nedenle aslan sayısı azmış. Halk aslan eğer kötüleşip de vefat eder, diye tedbiri elden bırakmamışlar, bir seçim başlatmışlar. Bu seçimde en çok oyu alan kazanacaktı. Ve bu ormanın kralı seçilecekti.

Ormanda çok kurnaz bir tilki yaşarmış. Bu tilkinin evini kimse bilmez bunun yanı sıra herkes ondan çok korkarmış. Hatta bir keresinde gene bir aslanı böyle yatağa düşürüp ölümüne sebep olmuş. Bütün halk sürekli aynı şeyi düşünüyormuş. Acaba Kral Aslan'ı da tilki mi yatağa düşürmüştü? Çünkü geçenlerde aslan yatağa düşmeden önce tilki onu ziyaret etmişti.

Artık seçim günü gelmiş çatmış herkes oylarını kullanıyormuş ertesi gün herkes bir arada toplanmış, her kez e seçimi tilkinin kazandığını söylemişler. Herkes çok sevinmiş tilki çok kurnaz olduğu için onları çok iyi koruyabileceğini düşünmüşler.

Bir hafta sonra tüm orman halkının davet edildiği bir parti düzenlenmiş. Tilki yani kral gene bir kurnazlık yapıp herkesin yemeğine aslanın yemeğine kattığı ilaçtan katmış. Ertesi gün tüm orman halkı yatağa düşmüş, bunu işiten aslan bunu yapsa yapsa tilki yapar demiş. Aslan daha fazla üzüntüye dayanamamış, bu hasta haliyle, bu yüzden bir güne kalmaz hayatını kaybetmiş.

Orman halkının günleri sayılı imiş her an biri öle bilirmiş. Gün geçtikçe bir hayatını kaybediyor hayvanların nesli tükeniyormuş. Sonunda bir gün tilki amacına ulaşmış, sonunda bütün orman artık onunmuş, hayvan nesillerinden kalan sadece tilkilermiş. Dolayısıyla tüm hayvanların hazin sonu ufacak bir hataları yüzündenmiş.

SUDE NAZ TİMURTAŞ

GÖKKUŞAĞI

Bir zamanlar Miray ve Miraç adında ikiz kardeşler varmış. Bu ikiz kardeşler çok meraklıymış. Miray ve Miraç bir gün çok sıkılıyorlarmış. Çünkü bahçeye çıkmak istiyorlar ama dışarıda yağmur yağdığı için çıkamıyorlarmış.

Yağmurun dinmesini daha fazla bekleyememişler. Başka şeyler yapmaya başlamışlar. Birlikte kitap okumaya karar vermişler. Okudukları hikâyenin adı "Gökkuşağı" imiş. İkizler kitabı okurken çok heyecanlanmışlar. Çünkü kitapta yağmurdan sonra güneş açarsa gökkuşağı çıkabileceği yazıyormuş ve şu anda da dışarıda yağmur yağıyormuş. Yani yağmur dinince güneş açarsa kitaptaki gibi gökkuşağı çıkabilirmiş. İkizler buna çok sevinmişler.

Birkaç dakika sonra yağmur dinmiş ve güneş açmış. İkizler gökkuşağının çıktığını düşünerek bahçeye çıkmışlar. Uzun süre ilerlemişler fakat gökkuşağını bulamamışlar.

Dereye yaklaştıklarında derenin üzerinde küçük bir gökkuşağı görmüşler. Sonra gökyüzüne iyice bakmışlar. Derenin üzerindeki daha da büyük bir gökkuşağı varmış. İki tane birden gökkuşağı olmasına hem çok şaşırılmış hem de çok sevinmişler.

Büyük olan gökkuşağının altından geçmek istemişler. Bunun için çok uzun bir süre yol almak gerekiyormuş.

İkizler eve dönüp kovboy kıyafetlerini giymişler. Yolları çok uzun olduğu için yanlarına bir ip yumağı ve annelerinin hazırladığı sandviçleri almışlar. Kayıp olmamak için ip yumağının bir ucunu evlerinin yanındaki ağaca bağlamışlar.

Midillilerine binerek dere kenarına geri gelmişler. Dere kenarında sandviçlerini yemişler. Midillilerine bol bol su içirmiş, sonra da yollarına devam etmişler.

Uzun bir süre daha ilerlemişler. Gökkuşağı buradan, dere kenarından görüldüğünden daha iyi ve net görünüyormuş.

Gökkuşağının altından geçmek için daha çok yaklaşmak istemişler. Onlar ilerledikçe gökkuşağı da daha ileri gidiyormuş.

Bu böyle uzunca sürmüştü. Sanki gökkuşağı onlardan kaçıyormuş.

İkizler çok yorulmuşlar ve sonunda pes etmişler. Yolda dedeleriyle karşılaşmışlar. Dedeleri Miray ve Miraç'ı görünce çok şaşırılmış, onlara: "Siz burada ne arıyorsunuz çocuklar?" diye sormuş.

Miraç ise, "Gökkuşağının altından geçmek istedik." demiş.

Miraç'ın sözünü Miray üzgün bir şekilde tamamlamış: "Ama olmadı."

Dedeleri içten bir kahkaha atmış ve "Tabi ki olmaz, çünkü gökkuşağının altından geçmek, sadece gerçekleşmeyecek bir hayaldir."

Miraç: "Kitaptaki çocuk geçiyordu ama..." demiş.

Dedesini, "O sadece bir hayal ürünüydü, masallar gerçekleşemez.

Hem gökkuşağı güneşin ışınları ile su damlacıklarının oluşturduğu bir yansımadır." demiş.

Hep birlikte gökkuşağı hakkında konuşarak eve dönmüşler. Dedeleri onlara, gökkuşağının altından geçebilsinler diye bahçe-deki fiskiye ile gökkuşağı oluşturmuş.

SUDE NUR TEKİN

DÜNYA GÜNEŞ VE AY

Dünya, Ay ve Güneş uzun yıllardır çok yakın arkadaşlarmış. Bu üç arkadaş birlikte oyun oynamayı çok severlermiş.

Farklı farklı birçok oyun oynarlarmış. Bazen Güneş ile Ay, Dünya'yı aralarına yani ortalarına alırlarmış. Bu oyuna Ay tutulması derlermiş. Bazen de Dünya ile Güneş, Ay'ı aralarına alırlarmış. Buna ise Güneş tutulması derlermiş.

Yine bir gün bu üç arkadaş oyun oynamak istemişler. Yeni bir oyun bulmaya çalışmış, bunun için bunun için bir süre düşünmüşler. Birden Dünya: "Buldum! Yeni bir oyun buldum!" diye bağırılmış.

Dünya böyle bağırınca Ay ve Güneş birden korkup zıplamış. Sonra ikisi aynı anda " Ne buldun? Hadi bize de anlat." demişler. Dünya da anlatmaya başlamış:

" Herkes sırayla kendi görevlerini anlatacak. Böylece diğerleri de öğrenmiş olacak." demiş.

Ay ve Güneş bu oyunu beğenmişler. Birlikte oynamaya başlamışlar. Anlatmaya ilk olarak Dünya başlamış.

"Benim adım Dünya. Ben katmanlardan oluşurum ve 3/4 'üm yani çok büyük bir bölümüm sularla kaplıdır. Ben hem kendi etrafımda, hem de Güneş'in etrafında saat yönünün tersine doğru dönerim.

Kendi etrafımda dönüşüm gece - gündüzü yani bir günü oluşturur. Bu da 24 saat sürer. Güneşin etrafında dönüşüm ise bir yılı ve mevsimleri oluşturur. Bu da 365 gün 6 saat sürer. "

Bu kez anlatma sırası Güneş'e gelmiş:

"Benim adım Güneş. Ben de Dünya gibi katmanlardan oluşurum. Yüzeyimde bazı lekeler bulunur. Bu lekelere "Güneş lekesi denir." Bu lekelerin olma sebebi, bazı bölgelerimin sıcaklığının daha düşük olmasıdır.

Benim dışımın sıcaklığı 6000 derece, içimin sıcaklığı ise 15 Milyon derecedir. Ben orta büyüklükte bir yıldızım. Kendi etrafında saat yönünün tersine doğru dönerim.”

Son olarak Ay anlatmaya başlamış:

“Benim adım Ay. Ben Dünya’nın tek doğal uydusuyum ve Dünya’ya en yakın gök cismiyim. Atmosferim yok denecek kadar incedir.

Bu nedenle meteorlar yüzeyime çarpar ve yüzeyimde çukurlar oluşur. Bu çukurlara ‘Krater’ adı verilir.

Ben hem kendi etrafımda, hem de Dünya’nın etrafında saat yönünün tersine doğru dönerim. Aynı zamanda Aynı zamanda Dünya ile birlikte Güneş’in etrafında da dönerim.

Kendi etrafımda dönme sürem ile Dünya etrafında dolanma sürem eşittir. Yani yaklaşık 29 gündür. Aslında ben bir ışık kaynağı değilim. Güneş’ten aldığım ışığı Dünya’ya yansıtırım.”

Böylece üçü de hem oyun oynayıp eğlenmiş, hem de birbirlerini ve görevlerini daha iyi tanıyıp öğrenmişler. Görevlerine şarkı söyleyerek devam etmişler.

SUDE NUR TEKİN

PERİLİ ORMAN

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde Aleyna adında bir kız yaşarmış. Bu kız aklına koyduğu her şeyi yaparmış. Ama annesi bu durumdan hiç hoşlanmazmış. Aleyna'nın annesi sihirliymiş. Ama bundan Aleyna'nın haberi yokmuş. Bu sihri almak için Perili Orman'dan geçip devin gözyaşını alması gerekiyormuş. O yıllar yaygın olan bir hastalık vardı. Ve bu durumdan Aleyna'nın annesi etkilendi. Artık Aleyna'nın annesi bu sırrı daha fazla saklayamayacağından dolayı Aleyna'ya bütün her şeyi anlatmış. Ama bu sihri sadece iyilik için kullanacağını kötülük için sihrini kullanırsan sihrin elinden alınacağını söylemiş. Aleyna hem şaşkın hem de sihir yapacağından dolayı mutluydu. Aleyna annesinin elinden öpüp yola koyuldu. Yanına fener, yara bandı ve yiyecek aldı. Aleyna o kadar mutluydu ki hemen devin yanına gidip ailesini hastalıklarından kurtarmak istiyordu. Perili Orman'ın yolunu tuttu. Oraya giren bir daha çıkamıyordu. Aleyna Perili Orman'a adımını attığında her taraf karardı. Önünü göremiyordu. Fenerini çıkartırken sarmaşık hareket edip Aleyna'yı kaptı. Birden aklına montunun tüyleri geldi. Ve montundan tüy kopartarak sarmaşığı gıdıkladı. Sarmaşık Aleyna'yı bıraktı. Biraz ilerledikten sonra bir ev gördü. Ama o evin hayaletli olduğunu bilmiyordu. Eve vardığında hemen uyumuştur. Bir saat sonra su içmek için kalkmıştı ki bir de ne görsün. Hayalet! Çıglık atarak kaçtı ve evden çıkana kadar on tane hayaletin içinden geçti. İki saat sonra sarmaşıkların üstünde dev bir ev gördü. Aleyna birden ne yapacağını şaşırıldı. Çünkü dev tam karşısındaydı. Dev sert bir sesle:

—Ne işin var senin burada? Dedi.

Aleyna devin gözüne fenerini tutarak gözünden damla akmasını sağladı. Ve Aleyna sihir yapmaya başladı. İlk sihri ise bu ormanı güzelleştirmekti. Aleyna Dev'e:

—İsteğin nedir? Diye sordu.

Dev ise:

—Beni bir cadı Dev'e dönüştürdü. Ben eski insan halime dönmek istiyorum dedi.

Aleyna ise Dev'in bu isteğini gerçekleştirdi. Dev yakışıklı bir insana dönüştü. Dev ve Aleyna birbirlerine âşık oldular. Aleyna eve geri döndüğünde ailesini iyileştirdi. Sonrasında insana dönüştürdüğü Dev ile 40 gün 40 gece süren bir düğünle evlendiler.

SUDENUR COŞKUN

TAVANDA YÜRÜMEK

Zeynep o gün yatağına ters bir şekilde uzanıp tavana bakıyordu. Sonra tavanda yürünmenin nasıl bir şey olduğunu düşündü. Ve hayal kurmaya başladı, sonra da tavanda yürümeye merak saldı. Ve günlerce düşündü, plânlar yaptı ve denedi.

Zeynep Orta Okula Geçti

Ortaokulda daha fazla çalışması gerekiyordu. Annesi bu hayâllerleriyle uğraşmayı bırakıp ders çalışmasını söyledi. Zeynep kabul etti.

Ve Zeynep servise başlamıştı, servisteki arkadaşına bu hayalini söylemişti arkadaşısı ona gülüp asla tavanda yürüyemezsin ki dedi. Ama Zeynep pes etmedi.

Türkçe öğretmenleri onlara hayâllerini sormuştu. Zeynep parmak kaldırıp tavanda yürümek demişti. Öğretmeni bunu biraz garip buldu ve dedi ki:

-Neden tavanda yürümek istiyorsun, dedi.

Zeynep cevapladı:

-Şey, aslında ben bunu ilk okuldayken yatağına ters uzanıp ters yürümeyi merak edip sevmiştim o zamandan beri hayâl edip seviyorum.

Herkes Güldü

Zeynep utanmıştı. Okul çıkışında servise binip eve gitti. Evde biraz düşündü ve tavanda yürümeyi denemek istedi.

Denemeler

Zeynep biraz bant aldı. Ve ayağına altına yapıştırdı, ne mi oldu söyleyeyim bantın altına tozlar yapıştı ve duvara tırmanamadı.

Planı duvardan tavana doğru yürümekti.Ama başaramadı. Pes etmeyecekti deneyecekti.

Üniversite Dönemi

Zeynep üniversitedeydi ve hâlâ tavanda yürümek istiyordu. Yeni plânlar yaptı ve artık daha güçlü ve imkânlıydı.

Hocası, ona çok eskiden asla pes etmemesini ve şimdi yapmasa da ileride imkânı olacağı için daha iyi şeyler de başarabileceğini söylemişti. Ve Zeynep kendine söz verdiği gibi yılmadı.

Üniversite Bitmişti

Ve Zeynep tavanda yürümeyi icad etmiş, ünlenmiş şanı yükselmişti. Artık iyi ve çok akıllı bir bilim insanıydı.

Bizim buradan çı karacağımız ders: Hayâllerinizden vazgeçip pes etmeyin!

ZEYNEP FEYZA KAPLAN

YAVRU TAVŞAN

Bir gün anne tavşan yavrusu için yiyecek toplamaya ormana çıkmış. Yavru tavşan annesi gidince arkasından evlerinin kapısının önüne çıkmış. Dışarıyı izlerken herkesin kendi işini kendi yaptığını görünce çok kıskanmış.

Annesi yiyecekleri toplayıp geldiğinde yavrusunu görünce:

—Yavrum sen neden dışarı çıktın?

—Evde canım çok sıkıldı. O yüzden dışarı çıktım, herkes kendi başına yaşıyor ama ben niye tek yaşamıyorum?

—Çünkü sen daha çok küçüksün.

—Hayır, anne, bende tek yaşamak istiyorum!

—Tamam, ama kendine çok dikkat etmelisin ve arada sırada eve gel ki seni merak etmeyeyim.

Bunu duyan yavru tavşan heyecanlanmış ve çok mutlu olmuş. Hemen yanına birkaç gün yetecek kadar yiyecek almış. Sonra yiyeceklerini alıp annesini öpmüş ve yola koyulmuş.

Uzarlarda bir yerlerde annesiyle beraber gittiği bir yuva varmış. Orada genellikle oyun oynamış. Ama bu sefer oyun oynamaya değil orada yaşamaya gitmiş.

Tek gideceğinden kaybolunca geri dönmek için gittiği yollarda arkasından taş bırakmış. Bu taşları gören tilki merak edip “Acaba bu taşlar beni nereye götürecektir?” deyip taşların peşine takılmış. Bir süre sonra taşların onu götürdüğü yuvayı ötelere görmüş.

Tilki yuvaya varınca “Orada kimse var mı?” diye bağırmış. Yuvadan çıkan tavşan “Buyurun.” demiş. Tilki “Merhaba, arkadaş olalım mı?” deyince tavşan şaşırılmış bir yüz ifadesiyle “Tamam” deyivermiş. Tilki tavşanın sözüne karşılık:

—Tavşan, galiba sen çok acıktın, hadi gel benim babamdan kalma bir tarlam var. Oradan bir şey yiyebiliriz. Tavşan düşünmeye başlamış ve “olur” demiş.

Tavşan tilkiyi takip etmeye başlamış, tarla sahibi Mehmet Bey’in tarlasına gelmişler. Tilki ile tavşan orada ki meyve ve sebzeleri yemeye başlamışlar. Tilki sinsi sinsi etrafa bakınmaya başlamış ve tarla sahibi Mehmet Bey’i görünce hemen kaçmış.

O sırada tavşan hala yemeye devam ediyordu.

Mehmet Bey gelmiş ve tavşanın tarlasındaki sebze ve meyveleri yediğini görünce sinirlenip eline sopa almış. Tavşan bunu görünce hızlı hızlı zıplayarak kaçmış.

Mehmet Bey tarlasını yeni baştan ekip biçeceği için çok üzülmüş. Tavşan evine varınca gece olmuş ve yatıp uyumuş. Sabah olunca yavru tavşan annesinin yanına kahvaltıya gitmiş. Annesine olanları anlatmış annesi:

—Hiç tilkinin babasından kalma tarlası olur mu? Dikkatli olmalısın. Sonra yavru tavşan annesinden ayrılıp tilkiyi aramaya çıkmış ama onu bulamamış çünkü tilki arkasından onu izliyormuş. Sonra tavşan evine dönerken bir kuzuya rastlamış ve:

—Kuzu kardeş sen neden sürünün yanında değilsin? Sürün nerede? Yoksa kayıp mı oldun, demiş. Tilki de onu arkasından dinliyormuş. Kuzu:

—Hayır. Ben kayıp olmadım. Benim sürüm şu tepenin arkasında, demiş. Bunu duyan tilki hemen kuzunun gösterdiği tepenin arkasına gelince kuzuları görmüş ve dayanamayıp kuzuların üstüne atlamış ve kuzulardan birini yemiştir.

O sırada tavşan evine dönmüş çünkü gece olmuş, uykuya dalmış. Sabah olmuş.

Tavşan annesinin yanına gitmiş kahvaltı yapmışlar sonra tavşan evine lazım olanları almaya çıkmış. O sırada tilkiyi görünce:

—Senin babandan kalma tarlan yok! Neden bana öyle söyledin?

—Hımmm... Çünkü seni çok aç gördüm. O yüzden öyle dedim.

—Yardım etmek için illa öyle söylemek gerekmez! Demiştir tavşan. Sonra tilki hemen tavşana "Aaa, bak şurada kuş var." demiştir ve hemen oradan gitmiştir.

Tavşan kuş olduğunu sanıp oraya bakmış ama kuş yokmuş gene tilki tarafından kandırıldığını anlamış. Sonra evine dönmüş.

Tek yaşamının zor olduğunu anlamış ve bir daha annesinin yanından ayrılmamış.

ZEYNEP KABLAN

GİZEMLİ PİRAMİTLER

O gün Elif çok mutluydu. Çünkü dedesiyle birlikte piramitlerin içine gireceklerdi. Yıllardır kimse piramitlerin sırlarını çözememişti. Dedesi ünlü bir Mısır tarihçisiydi. Fakat dedesi Elif'i götürmek istemiyordu. Çünkü bu piramitlerin içine kim girse bir daha çıkmamıştı. Kim bilir belki o da geri dönemeyecekti. Elif ve dedesi bir uçağa binip Türkiye'ye gittiler. Tüm gerekli olan malzemeleri alıp yeniden Mısır'a döndüler. Kendilerine içinde iki ay yetecek kadar malzeme olan bir gezi çantası hazırladıktan sonra erkenden yatıp uyudular. Yarın muhteşem ve bir o kadar da yorucu bir gün olacaktı. Elif'in dedesi erkenden kalktı. Elif'i bırakıp gizlice evden çıkmayı planlıyordu. Fakat Elif her ihtimale karşı çalar saatini kurmuştu. Bu yüzden dedesinden bile erken hazırlanmıştı. Dedesi mecburen onu da götürecekti. Ellerine fenerlerini alıp piramitlerin yoluna düştüler. En büyük piramit olan Keops piramidinin önüne geldiler. Etrafta muhafız yoktu. Elif sordu;

—Dedeciğim, piramidin anahtarını nasıl bulacağız?

Dedesi Elif'e dedi ki;

—Kızım bu sırrı sakın kimseye söyleme, piramitlerin kapısının tam on adım ötesinde bir çukur var. Bu çukurun içinde ise piramidin anahtarı vardır, dedi.

Elif çok meraklanmıştı. Dedesiyle birlikte on adım gittiler. Çukuru kazıp anahtarı çıkardılar ve piramidin içine ilk adımlarını attılar ve dar bir yolda yürümeye başladılar. Duvarlarda ilginç motifler vardı. Birden arkalarındaki kapı gürültülü bir şekilde kapandı. Karanlıkta kalmışlardı. Hemen fenerlerini yaktılar ve yeniden yürümeye başladılar. Bir süre sonra içerden korkunç çığlıklar gelmeye başladı. Hemen duvardaki bir çukura saklandılar. Elif çok korkmuştu ve ağlamaya başladı. Dedesi, Elif'i yatıştırma çalışır. Yürümeye devam ederler ve büyük bir salonun içine girerler. Odada yüz tane kapı vardır. Dede birinci kapıdan girer, Elif ise yüzüncü kapıdan girer. Birinci odada, bir yatak odası vardır. Yüzüncü odada ise bir dans salonu vardır. Sırayla bütün odaları

gezerler, hepsinde ev bölümleri vardır. Sonunda ortadaki büyük kapılı odanın yanına gelirler. Kapıyı açıp içeri girerler. İçerisi zifiri karanlıktır bu yüzden yeniden fenerlerini yakarlar. Fenerleriyle odayı tarayınca birçok mumyanın kendilerine baktığını görürler. Bu mumyalar kendilerine çılgınlık atarak onları kovalamaya başlarlar. Hemen büyük salondan çıkıp kaçmaya başlarlar çünkü arkalarından büyük ve korkunç bir mumya sürüsü geliyordu. Yarım saat olmuştu ve hala mumya sürüsü onları kovalıyordu. Hem mumyalar yorulmuştu hem de Elif ve dedesi. Bir süre sonra duvardaki oyuklara tırmandılar. Mumyalar da onların peşini bırakıp geri döndüler. O gün ilk gecelerini duvarın üstünde geçirdiler. Ertesi gün kahvaltılarını yapıp tekrar yola çıktılar. Bir süre sonra önlerine karmakarışık ve büyük bir labirent çıkar. Arkalarını döndüklerinde ise büyük bir duvarın olduğunu görürler. Ve mecburen labirente girerler. Labirentin duvarları korkunç resimlerle ve kuru kafalarla kaplıdır. Karışık yolların içinde dolaşırken karşılına bir yazı çıkar. Bu yazıda şunlar yazılıydı;

- SEN DE ÖLECEKSİN!

Çok korkarlar fakat başka çareleri olmadığı için yola devam ederler. Elif'in dedesi bu arada notlar almaktadır. Dede, dışarıyla bağlantı kurmaya çalışır fakat dışarıyla bağlantı kesilmiştir. Artık asıl macera başlıyordur çünkü kimse onlara yardım edemeyecekti. Amaşsızca yolların için de dolaşırken karşılına uzun ve düz bir yol çıkar. Bu yolda ilerlemeye başlarlar ve bir süre sonra iki adamın konuştuğunu duyarlar. Hemen bir yere saklanırlar ve konuşmaları dinlerler. Bir adam şöyle der;

"Bence artık tapınağa dönmeliyiz. Eğer ibadet saatine geç kalırsak, cezalandırılacağımızı unutma."

Diğer adam ise:

"Boşver daha yarım saatimiz var o zamana kadar hazinenin yerini bir daha araştıralım" dedi.

Elif ve dedesi iki adamın peşine takılırlar. Onların peşinde yarım saat yürüdüktan sonra tapınak yoluna girerler. Yirmi dakikada tapınak yolunda yürüdüktan sonra bir taş kapının önüne gelirler. Bu taş kapıdan girince içerinin makinelerle dolu olduğunu görürler. Adamlar bir makinenin düğmesine basarlar ve

ortadan kaybolurlar. Elif ve dedesi de onlar gibi düğmeye basarlar ve bir kumsala gelirler. İki adamın kumsalda yürüdüğünü görürler ve peşlerinden yürümeye başlarlar. O sırada küçük bir dal parçası kırılır. Adamlar arkalarını dönünce Elif ve dedesini görürler ve onları yakalayıp iplerle bağlarlar. Adamlardan biri şöyle der;

-“Siz bizim labirente astığımız yazıyı görmediniz mi”? Bu yazıyı dikkate almadığınız için bedelini canınızla ödeyeceksiniz!

Elif ise adama karşılık olarak;

-“Evet gördük. Fakat geri dönsek bile labirentten çıkamayacaktık” dedi.

Adam, Elif’e bir cevap vermedi. Bir süre sonra tapınağın önüne geldiler. Tapınak çok görkemliydi. Bu görkemli tapınağa girdiler ve üçüncü kata çıktılar. Orada Elif ve dedesini küçük bir odaya kapatılar. Dede, bu odadan kurtulmak için çözüm aramaya başladı. Biraz düşündükten sonra hücrenin üstündeki parmaklıkları kırmaya karar verdiler. Plân şöyleydi:

Her zaman saat 09.00’ da pencere içerinin hava alması için açılıyordu. Elif’i dedesi omzuna alacak, Elif’ de pencereye ip bağlayacaktı. Pencere açılınca da ipe tırmanıp pencereye çıkacaklardı. İkisi de pencereye çıkınca ipin ucuna bir tane daha ip bağlayıp aşağı ineceklerdi.

Plânı ertesi gün başarılı bir şekilde uyguladılar. Tam kaçtık derlerken bu seferde askerler peşlerine düştü. Tapınağın arkasındaki ormana girdiler ve bir ağaca tırmandılar. Yapraklar onları gizlediği için askerler onları göremediler. Askerler gidince ağaçtan indiler. Yolu bulmaya çalışmadılar çünkü askerler onları görür görmez yakalarlardı. Ormanın içine yanlarında getirdikleri bir çadırı kurdular. Yemek yedikten sonra biraz sohbet ettiler ve uyudular. Sabah erkenden kalktılar ve çadırlarını toplayıp yola çıktılar.

Ormandan çıkarak yürümeye başladılar. Tapınağın yanından geçmek biraz zor oldu fakat oradan da geçtiler. Kumsala kadar yürüdüler ve orada geldikleri makineyi aradılar. Fakat maalesef makine orda yoktu. Makineyi kumsal boyunca aradılar fakat bulamadılar. Geri dönüp kumsalda oyalandılar. Elif oyun oynadı, dedesi ise yeni notlar aldı.

Akşam olunca yatıp uyudular. O gün sabah erkenden uyanırlar ve kendilerini büyük bir sürpriz bekliyordu çünkü geldikleri makine karşılarındaydı. Makinenin önünde ise bir not vardı. Notta şunlar yazıyordu:

Sevgili yolcular,

Ben sizi yolculuğunuzun başından beri takip eden gizemli kişiyim. Ara sıra başınız dara düşerse bana bir not yazın bende size ihtiyaç duyduğunuz şeyi getiririm. İyi yolculuklar.

Elif ve dedesi ise gizemli kişiye bir teşekkür mektubu bıraktılar ve makinenin düğmesine basarak yeniden piramidin içine dönerler.

Akşam olana kadar daha önce geçtikleri yerleri ararlar fakat bulamazlar.

Akşam olduğunu anlayınca yatıp uyurlar. Sabah kalktıklarında gizemli kişiden bir not bulurlar. Not şöyledir;

Size yardım etmeyi çok isterdim fakat keşfedemediğiniz çok önemli bir şey var. Onu bulmanız için çok zor durumda kaldıkça size yardım etmeyeceğim.

Dede ise çok meraklanmıştı ve bir an önce yola çıkmak istiyordu. Sıkı bir kahvaltı yaptılar ve yola çıktılar. Yolu nasıl bulabileceklerini bilmiyorlardı yine de yollarına devam ettiler. Nerdeyse bir saat yürüdükten sonra tanıdık yerlere geldiler ve bir süre daha yürüdükten sonra büyük salona çıktılar.

Elif dinlenmek için bir yere yaslandı. Bu arada orda bir kapı belirdi. Bu kapının merdivenleri aşağıya doğru iniyordu. Elif ve dedesi kapı kapanmasın diye önüne bir taş koydular ve merdivenlerden inmeye başladılar. Merdivenler bir süre sonra bitti ve bir salona açıldı. Odaları gezme işini ertesi güne bıraktılar çünkü kapılar hem kilitliydi hem de, çok yorgundular. Yemek yedikten sonra hemen yatıp uyudular.

Sabah erkenden kalkıp kilitleri açmayı denediler. Fakat kapılar iyice kilitlenmişti ve açılmıyordu. Kilitler ancak kırılırsa açılabilirdi. Kilitlerle uğraşmayı bırakıp salondan çıkıp dönüş yollarını araştırdılar. Akşam olunca yeniden salona döndüler. Elif ve dedesi, dönünce ne anlatacaklarını düşünüp yattılar. Kalktıklarında ise

tüm kilitlerin açılmış olduğunu görürler. Bunu yapanın gizemli kişi olduğunu anlarlar. 1. kapıdan girince küçük bir odaya girerler. Odada bir mezar ve bir sandık vardır. Sandığı açınca ise içinde eşyalar, yiyecekler ve hazineler olduğunu görürler. Sırayla bütün odaları gezerler ve hepsinde aynı şeyleri görürler.

Artık piramitlerin en önemli sırrı çözülmüştü. Geri döndüler ve artık gün yüzüne çıkacaklardı. Kapıyı açtılar. Kendilerini dışarıda büyük bir topluluk bekliyordu. Onlar dışarı çıkınca büyük bir alkış koptu. Çünkü piramitlerden ilk sağ çıkan onlardı. Elif ve dedesinden yaşadıklarını ve not aldıkları şeyleri okuyup dinlediler.

Elif ve dedesi büyük ödüller almıştı. Artık Elif dışarıda rahat yürüyemiyordu. Onu gören herkes başına toplanıp soru soruyorlardı. Bir süre sonra olay unutuldu. Fakat Elif ve dedesi yaşadıklarını hiç unutmadı.

HATİCE KÜBRA KABLAN

ACIMASIZ ASLAN VE TAVŞAN

Vaktiyle bir ormanda acımasız bir aslan yaşardı. Bu aslan yemeğinin her gün önüne getirilmesini isterdi. Her defasında vaktinde yemeğini getirmez isek bizi öldüreceğini söylerdi. Bu durumdan şikâyetçi olan orman sakinleri toplanıp bir karar verdiler, aslana bir oyun oynayacaklardı. Her zamanki gibi tavşan aslanın huzuruna çıkıp öğle yemeğinin her zamanki yerinde olduğunu söyleyecekti ve yemek yediği yerin arka tarafına gizli bir su kuyusu açacaklar aslanda bu kuyuya göremeyip suya düşüp boğulacaktı.

Planladıkları gibi yapınca tavşan aslan giderek, efendim “Yemeğiniz her zamanki yerinde sizi bekler.” der. Aslan yerinden fırlayıp yemeğinin başına oturdu.

Orman sakinleri çalılıkların arkasından aslanı izlemekteydi. Aslan yemeğini bitirip sırt üstü yatayım derken açılan su kuyusuna düşer ve su ile boğuşurken orman sakinleri bu duruma hem gülüp hem de yardım etmeden beklemişler.

Aslan “Siz ahmaklar bana güleceğinize buradan çıkmama yardım etsenize demiş” sinirlenerek. Orman sakinleri bir şartla yardım edeceklerini oradan çıktıktan sonra bizi öldürmeyeceğine söz verir isen seni oradan kurtarıyoruz demişler. Aslan zorlada olsa can korkusu ile teklifi kabul etmiş.

Orman sakinleri aslanı kuyudan çıkarmışlar. Aslan “Bunu sizin yanınıza bırakmayacağım.” dedi ve oradan uzaklaştı. Ertesi gün aslan orman sakinlerinin yanına gelip onları öldürmeye kalkışınca: kurnaz tilki, yavru ceylan ve oğlak aslanın kurbanı olmuşlar.

Orman sakinleri aslana hani bir daha bizden birini öldürmeyeceğine söz vermiştin diye çıkışırılar. Aslan “kim bir aslanın sözüne inanır siz ahmaklar inandınız ben bunu sizin yanınıza bırakmayacağımı söylemiştim.” der. Aslan kahkaha ata ata yoluna devam eder.

Orman sakinleri aslana bir daha hiç güvenilmeyeceğini anlarlar. Aslan ise kendi kendine ben neden verdiğim sözleri hiç tutamı-

yorum diye üzüldü dururken orman sakinleri kendi kendilerine mademki biz artık aslana yemek götürmeyeceğiz artık ormana yeni bir kral seçmenin vakti geldi.

Adaylar kimler? Tavşan, mağrur sincap, iri fil ve şirin serçe arasında oylama yapılacaktı. Beklenen an geldi ve kazanan: Tavşan.

Herkes bu karara çok sevinmiş, aslan bu durumu fark etmemiş ama kendisinin sözünde durmayan biri olduğunu anlamış. Orman sakinleri bu durumun aslanın kulağına gitmemesi için birbirlerini tembihlemişler. Fakat kral olamamanın sınırı ile tilki olup biteni gidip aslana bir bir anlatmış.

Aslan bu duruma çok sinirlenir ve orman sakinlerinin yanına gider, orman sakinleri senin burada ne işin artık bu ormanın kralı sen değilsin derler.

Aslan, "Benim haberim olmadan yeni bir kral seçemezsiniz, der." orman sakinleri ise onun artık bu ormanda kral olamayacağını çünkü sözünde durmadığını hatırlatmaları üzerine aslan çok üzülür ve oradan hemen uzaklaşır.

Orman krallığını kaybeden aslan bu duruma çok üzülür kendini nasıl affettireceğini bütün gece düşünür ve ertesi gün orman sakinlerini bir araya toplar onlara yaptıklarından dolayı özür dileyerek tekrar yapmama sözü verir bir daha sizi üzecek bir hareketim olmayacak lütfen beni tekrar orman kralı olarak seçin, der.

Orman sakinleri de arkadaşlarının haline üzülerek, aslana bir şans daha verip tekrar kral koltuğuna oturturlar.

KÂMİLE GÜLSÜM ŞENEL

SEVGİLİ AİLEM

Leyla 10 yaşında çok şirin bir köylü kızıydı. Leyla'nın çok arkadaşı vardı. En sevdiği arkadaşı ise Gülbahar'dı. Leyla ve arkadaşları her gün ağaçlardan meyve toplar, çimenlerden çiçek toplardı. Bütün gün hep birlikte oynayıp evlerine dönerlerdi. Leyla köyünü ve arkadaşlarını çok seviyordu. Bu arada Leyla'nın babasının ismi Güçlü, annesinin ismi ise Lale idi. Leyla yine böyle güzel bir günün sonunda eve döndüğünde annesini yatakta babasını ise onun başucunda üzgün bir şekilde görünce hemen babasına ne olduğunu sordu. Babası ise:

—Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum fakat annenin son iki haftadır büyük tedavi gerektiren bir hastalığı ortaya çıktı. Ve bunun için yurt dışına anneni tedavi olması için götürmemiz gerekli. Belki çok üzüleceksin ama gittiğimiz yere götüremeyiz bu yüzden seni Alp amcana göndermem gerekiyor. Sakın üzülme aksine annene bolca dua et. Ben sana anneni iyileşmiş bir şekilde getireceğim, dedi.

Leyla şirin olduğu kadar akıllıydı da. Koşarak babasına sarıldı ve şöyle söyledi:

—Babacığım yeter ki siz iyi olun. Ben sizin için ne gerekiyorsa yaparım. Sizi çok seviyorum, dedi.

Annesi ve babası Leyla'nın bu sözlerini duyduğunda çok duygulandı ve çok sevindiler. Leyla annesine de sarıldı ve babasıyla birlikte akşam yemeğini hazırladılar. Leyla yemeğini afiyetle yedikten sonra sütünü bisküvi ile birlikte yiyip yatağına gitti. Leyla yastığının altından günlüğünü çıkarıp bugün yaşadıklarını yazdı ve güzel bir uykuya daldı.

“Üüüürüü” “Üüüürüü”

Leyla her sabahki gibi horoz sesleriyle uyandı. Leyla hemen yatağını topladı, pespembe bir elbise giydi ve saçlarını tarayıp ördü. Babasıyla birlikte kahvaltı yapıp valizleri hazırladılar. Artık herkes gitmeye hazırdı. Leyla arabaya binmeden önce bütün

arkadaşlarıyla vedalaştı ve sıra geldi Gülbahar'a. Leyla ve Gülbahar birbirlerine büyük bir sevgiyle sarıldılar. Leyla:

—Ben gidiyorum, sakın beni unutma ve bana bolca mektup yolla, beni bolca ara, dedi.

Gülbahar:

—Hiç unutmuyum ben senin gibi güzel ve iyi bir arkadaşı. Sen de bana bolca mektup yolla bolca ara. Görüşmek üzere, dedi.

Ve tekrar birbirlerine sarıldılar. Leyla Gülbahar'ın yanından ayrıldı. Koşarak babasının yanına gitti. Hep birlikte arabaya bindiler. Leyla 5 dakika sonra uyuyakaldı. Babası Leyla'yı böyle görünce gülümsedi. Leyla'nın babası:

—İyi ki uyudu. 10 yaşındaki bir çocuğa göre olgun davrandı ve onunla çok gurur duyuyorum, dedi.

İki saat sonra yola ara verdiler ve çok güzel bir lokantada yemek yemeye başladılar. Leyla burayı çok beğendi ve bunu babasına söyledi. Ayrıca ne kadar yolları kaldığını sordu. Babası:

— Bir saat kaldı kızım, dedi.

Leyla'nın annesi Leyla'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Leyla annesine gülümsedi.

Yemekleri bitince Leyla'nın babası hesabı ödemeye gitti. Leyla ve annesi birlikte arabaya gittiler. Leyla'nın babası 2 dakika sonra geldi. Bir an önce gitmek istiyorlardı. Hemen yola koyuldular. Bir saat oldu ve artık vedalaşma vakti geldi. Leyla'nın amcasının evinin önündeydiler. Babası arabanın bagajından Leyla'nın valizini çıkardı. Ailece gözyaşlarını tutamadılar. Üçü de birbirine büyük bir sevgiyle sarıldı. Leyla annesini ve babasını öptü ve konuşsa dayanamayıp ağlayacağı için kısaca "Allah'a emanet olun" dedi ve gitti. Leyla amcasının kapısını çaldı ve kapı açıldığında güler yüzlü amcasını ve yengesini gördü ve yaşıtı olan Ebru'yu da gördü. Leyla evin içine girdiğinde buraya o kadar ısındı ki kendi eviymiş gibi sevdi. Leyla hemen amcasına ve yengesine sarıldı. Leyla'nın amcası "Benim işe gitmem gerekiyor" dedi ve çıktı. Leyla'nın yengesinin adı ise Melike idi. Leyla hemen yengesiyile ve Ebru ile sohbet etmeye başladı.

Melike Hanım:

—Nasılsın bakalım şiiirin kız?

—İyiyim yengeciğim siz nasılsınız?

—Sağ ol bende iyiyim kızım. Annene çok geçmiş olsun. Sana da bu durumu hemen kabul ettiğin için aferin, dedi.

Ebru:

—Ben olsaydım kesinlikle senin gibi davranamazdım.

Leyla:

—Merak etme senin de annene böyle bir şey olsaydı sen de kabul ederdin, dedi.

Melike Hanım:

—Leyla sen şimdi çok acıkmışsındır. Sana ve Ebru'ya güzel bir sofraya kurayım, dedi ve mutfağa gitti.

Ebru:

—Leyla gel benim odama gidip orada oyun oynayalım, dedi.

Leyla ve Ebru birlikte oyun oynamaya gittiler. Melike Hanım kızları yemek yemeğe çağırdı ve Leyla bu güzel sofrayı görünce dayanamayıp:

—İnanmıyorum! Bu sofraya çok güzel diye bağırıldı.

Melike Hanım ve Ebru Leyla'ya güldüler. Çünkü Leyla'nın köyde bu kadar modern ve güzel bir sofraya görmediğini biliyorlardı. Leyla'nın yüzü kızardı. Hep birlikte sofraya oturdular. Ve tam oturduklarında kapı çaldı. Gelen kişi Ebru'nun babası, Leyla'nın ise amcası yani Alp Bey'di. Melike Hanım:

—Hoş geldin canım.

—Hoş bulduk canım.

Ebru koşarak babasına sarıldı. Leyla'da aynı şekilde...

Hep birlikte sofraya oturdular. Leyla burada çok mutluymuştu. Burada da çok neşeli bir aile ortamı vardı. Herkes yemeğini sohbet eder eder, güle güle bitirdi. Leyla Ebru ile aynı odada kalacaktı.

Leyla yengesine valizindeki kıyafetleri nereye koymasý gerektiđini sordu. Melike Haným:

—Sen yat ben hallederim, dedi.

Leyla yengesine çok teþekkür etti ve Ebru ile birlikte yatakları hazırladılar. Ebru annesini ve babasını öpüp yatmaya gitti. Leyla'da amcasını ve yengesini öpüp yatmaya gitti. Leyla valizden günlüğünü çıkarıp bugün yaşadığı bütün olayları günlüğüne yazdı ve uyudu. Ebru'nun günlük yazma alışkanlığı olmadığı için çoktan uyudu bile. Sabah oldu ve "Dırdırdırdırrn""Dırdırdırdırrn" Leyla bu sesleri duyunca hemen uyandı. Çok korktu ve hemen Ebru'yu uyandırıp ona bu seslerin nereden geldiğini sordu. Ebru Leyla'ya gülümseyip ona çalar saati gösterdi. Leyla'ya onun her sabah onları uyandırması için öttüğünü söyledi. Leyla bunları duyunca uyanma vaktinin geldiğini anladı. Hemen yatağını topladı, sarı çiçekli elbisesini giydi, saçlarını iki yandan toplayıp topuz yaptı. Leyla Ebru'ya kalkmasını söyledi ve onun kıyafetlerini hazırladı. Ebru çabucak kalktı yatağını topladı, siyah eteği ile gri bluzunu giydi ve saçlarını tarayıp taç taktı.

Melike Haným çoktan kalkmıştı bile. Alp Bey ise yarım saat önce işe gitmişti. Melike Haným kahvaltıyı Leyla ve Ebru ile birlikte hazırladı. Çok gülüp eğelendiler. Beraber kahvaltıyı afiyetle yediler. Melike Haným:

—Kızlar size bir sürprizim var ve sizi bugün Ayasofya'ya götürüp oraları sizinle birlikte gezeceğiz dedi.

Kızlar hemen ceketlerini ve ayakkabılarını giydiler. Ayasofya'ya Melike Hanım'ın arabasıyla gideceklerdi. Hep birlikte arabaya bindiler. Hızlıca kısa yollardan şarkılarla, kahkahalarla Ayasofya'ya vardılar. Melike Hanım hemen kısaca Ayasofya'yı kızlara anlatmaya başladı:

—Kızlar Ayasofya, 916 yıl boyunca kilise, 481 yıl da cami olarak hem Hıristiyanlığın hem de Müslümanlığın hizmetinde bulundu.

İlk yapıldığında, Büyük Kilise (Megale Ekklesia) denilen bu muhteşem yapıt, Kutsal Bilgelik'e (Sofia) adandığından Ayia Sofia olarak tanınır. Fetihten sonra ise Ayasofya olarak anılmaya başlanmıştır, dedi.

Ebru buraya daha önce geldiği ve burası hakkında çokça bilgi aldığı için çok şaşırılmamıştı. Leyla ise tam tersine buraya hiç gelmemiş ve sadece ismini duymuştu.

Burası Leyla'ya çok garip ve muhteşem geliyordu. Ayasofya'nın içine girdiler ve Leyla duvarlardaki resimleri, göz alıcı kubbeyi ve hat eserlerini görünce buraya hayran kaldı.

Buradan hiç gitmek istemiyordu. Melike Hanım bu sefer kızları oradaki meşhur "Sultan Ahmet Köftecisi"ne götürdü. Çok yorulmuşlardı.

Bu yorgunluğun üzerine yemeklerini ve tatlılarını yiyip tekrar Melike Hanım'ın arabasına binip geri döndüler.

Leyla ile Ebru arabada uyuyakaldılar. Alp Bey çoktan gelmişti. Melike Hanım Alp Bey'i unutmayıp ona da aldığı köfteleri hazırladı.

Alp Bey köfteleri çok beğendi ve afiyetle yedi. Leyla amcasına:

—Amcacığım anne ve babamı arayabilir miyim?

Amcası:

—Tabii ki, dedikten sonra aradılar.

Amcası babasıyla konuştuktan sonra telefonu Leyla'ya verdi. Leyla telefonu alıp Ebru'nun odasına gitti. Babası Leyla'ya:

—Seni çok özledim kızım, nasılsın, günlerin nasıl geçiyor? diye sordu. Leyla:

—İyiyim babacığım beni merak etmeyin. Benim için annemin sağlığı çok daha önemli, anneme onu çok sevdiğimi söyle. İnşallah bir an önce sağlığına kavuşur.

İkinizi de çok öptüm, der ve kapatır. Leyla telefonu içeri götürüp amcasına verdi. Ebru ve Leyla iyi geceler deyip yataklarına gittiler. Leyla bugün yaptıklarını günlüğüne yazdıktan sonra yattı.

Dönme vakti gelmişti. Leyla ve Ebru erkenden kalkıp hazırlandılar. Çünkü Güçlü Bey ve Lale Hanım yolda geliyorlardı. Melike Hanım ve kızlar çok güzel bir kahvaltı hazırladılar. Zil çaldığında Leyla mutluluktan havalara uçmuştu.

Kapıda anne ve babasını görünce gözyaşlarını tutamadı çok mutlu olmuştu. Hep birlikte kahvaltı yaptıktan sonra Leyla:

—Amcacığım, yengeciğim ve Ebru, size çok teşekkür ederim, dedi.

Hep birlikte vedalaştıktan sonra yola koyuldular. Üç saat sonra köylerine vardılar. Köyün girişinde arkadaşı Gülbahar'ı gördü ve babasına arabayı durdurmasını söyledi. Gülbahar ve Leyla birbirlerine sarıldılar.

Leyla köyüne, evine, arkadaşlarına geri döndüğü için çok mutluydu. En önemlisi anne ve babası ile birlikte olmasıydı.

SEVDE ARŞAHİN

NAZLI'NIN PASTANESİ

Şirin bir mahallede Nazlı adında bir kız yaşarmış. Nazlı'nın bir hayali varmış. Pasta dükkânı açıp yoksul insanlara pasta dağıtmakmış. Bu hayalini ailesi ve arkadaşları ile paylaşmış. Ailesi nasıl yapacaksın gibi bir manaya gelen şeyler söylemişler. Arkadaşları da aynı düşüncedydiler. Nazlı pes etmemişti. Aklına bir fikir gelmişti. Ailesinden günlük harçlığını 7 TL yapmalarını istemişti. Ailesi bunu kabul etmişti.

Nazlı bodruma inmiş ve oradaki tahtaları, çivileri ve alet çantasını almıştı. Harçlıklarıyla da boya gibi diğer malzemeleri de almıştı. O gün amcası Nazlılara gelecekti. Nazlı bahçeye tüm malzemeleri dizmişti. Nazlı odasında pencerenin önünde sabırsızlıkla amcasını beklemeye başlamıştı. Pencerenin önünde amcasının arabasını görünce kapıya doğru koşmaya başlamış. Daha amcası kapıyı çalmadan Nazlı kapıyı açmış. Aceleyle amcasını içeriye geçirmiş. Nazlı olan biteni amcasına anlatmış. Nazlı-peki bana yardım eder misin amca, diye sormuş.

Amcası-sana seve seve yardım ederim canım yeğenim, deyince Nazlı çok mutlu olmuş. Amcası-akşam yemeğinden sonra dükkânı yapmaya başlarız, demiş. Yemek bitince hemen başlamışlar. Amcası tahtaları dizmiş ve çivileri çıkmış. Boyama işini de Nazlı halletmiş. Bir güzelde tabela yapmışlar. Artık kulübe dükkân bitmişti. Artık herkes yataklara konmuştu. Nazlı gece rüyasında yapacağı yardımları görmüştü. Ve sabah oldu herkes uyandı.

Nazlı hızlıca kahvaltısını bitirip hızlıca evden çıkmıştı. Pastaneye doğru yürümeye başlamıştı. Pastaneye vardığında pastacıdan kumbarasında birikmiş olan tüm paralarla ne kadar yetiyorsa o kadar pasta malzemesi almıştı. Pastacı-bu kadar pasta malzemesini ne yapacaksın, diye sormuş. Nazlı-yoksul insanlara pasta yapıp dağıtacağım, demiş. Pastacı-istersen ben sana yardım edebilirim, deyince Nazlı çok sevinmiş. Hemen işe koyulmuşlar. Eğlenerek pasta yapmaya başlamışlar. Bir sürü güzel pasta yapmışlar. İşleri bitince Nazlı pastacıya çok teşekkür etmiş ve hesabı sormuş. Pastacı-bunlar benim sana hediyem olsun, demiş. Nazlı yeniden teşekkür etmiş. Pastaları dükkâna taşıyıp tezgâhına dizmiş.

O sırada sokaktan yoksul bir aile geçmekteydi. Dükkânı görünce hemen içine girmişler. O gün yoksul ailenin çocuklarının doğum günüyümüş. Yoksul aile Nazlı'ya bunu söylemişler. Ve hiçbir zaman doğum günü kutlaması yapamadıklarını söylemişler. Nazlı bunları duyunca içi parçalanmış. Nazlı-istediğiniz pastayı bedava alabilirsiniz, demiş. Yoksul aile buna çok sevinmiş ve bir adet pasta almışlar. Nazlı'ya dualar etmişler ve dükkândan ellerinde pasta ile çıkmışlar. Nazlı'nın dükkânına gelip giden müşterilerin her birinin Hikâyeleri Nazlı'nın içini parçalıyormuş.

Bir yandan da yoksul insanlara yardım etmenin mutluluğunu yaşıyormuş. Nazlı da mutlu yoksullarda mutlu artık. Böylece mutlu mesut yaşamışlar.

TUBA YÜSRA KARAGÖZ

15 TEMMUZ

15 Temmuz'du o gece, insanlar mutlu hayâller kurarken, hainler sinsi plânlar yapıyordu. Onlar gerçekten çok sinsiydi. İnsanları öldürmeyi planlıyorlardı. Nice canlar verdik o gece gazeteciler, anneler, babalar. Hepsi çok iyi kalplilerdi. Zaten iyi kalpli olmasalar şehit olmazlardı. Hiçbirini tanımasak da yine de onları çok seviyoruz.

Onların çocukları vardı belki de anneleri ve babaları şimdi ağlıyordur nasıl olsa çocuklarını kaybetmişler kim olsa üzüldü. Onlar olmasa ya hayatta olmazdık ya da yaralı olabilirdik.

Biz çok güçlü bir devletiz. Şehit olanlar çocuklar için şehit oldu yeni neslin geleceği için. Onların da çocukları vardı onlar da eminim çok üzölmüşlerdir, ben olsam ben de çok üzölmüdü.

Allah şehit olanların çocuklarına, annelerine ve babalarına sabır versin. Tabi şehit olanlar var ama gazi olanlar da var. Allah onlara acil şifalar versin. Onlar da şehit olanlar gibi iyi kalpli oldukları için sokağa çıktılar.

Onlar şehitlerden daha şansızlar çünkü onlar şehit olamadılar. Tabi ki de biz şehitlerden ve gazilerden daha şanssızız. Çünkü onlar Allah tarafından ödüllendirilecek çünkü onlar şehit veya gazi oldular onlar bizden daha üstünler.

Allah onları çok seviyor tabi ki bizde çok seviyoruz.

15 Temmuz'u yeni nesilere de anlatmamız lazım onlarda bilmeli bizim ne yaşadığımızı. Allah bir daha başımıza böyle şeyler vermesin.

Tek bize değil bütün İslâm ölkelerine böyle savaşlar vermesin. O zaman şehitler için bir fatiha okuyalım. Şehitlere bir can borcumuz var.

Çünkü onlar şehit oldular. Şehitlerimizin ruhları şad olsun...

ZEYNEP BİLGİ

MUTLU AİLE

Bir zamanlar bir köy varmış. Köyde fakir ama çok yardımsever bir aile varmış. Bu ailenin çocuğu olmuyormuş. Ama yine de birbirlerini çok seviyorlarmış. Kadının ismi Fatma erkeğin ismi ise Hakan'mış. Hakan'ın bir gün şehre gitmesi gerekiyormuş fakat Fatma Hakan'ın gitmesini istemiyormuş. Hakan, Fatma'ya Allah'a emanet ol diyerek gitmiş. Beş gün sonra gelmiş. Fatma kapıyı açmış. Hakan demiş ki:

—Fatma, hayırdır neden bu kadar mutlusun?

Fatma:

—Hayırdır, hayır. Müjdeli bir haberim var. Akşam söyleyeceğim. Hakan daha da meraklanmış. Akşam olmuş. Hakan camiden gelmiş, sofraya oturmuş ve şöyle demiş:

—Hadi Fatma, söyle şu haberi meraktan çatlayacağım

Fatma:

—Tamam, tamam söylüyorum. Bir çocuğumuz olacak, ben hamileyim.

Hakan çok mutlu olmuştu. Aradan aylar geçmiş. Fatma ile Hakan'ın çocukları olmuş ismini Sevde koymuşlar. Sevde üç yaşına gelmiş, çok akıllı bir kızmış. Akşam olmuş, yemek yemişler. Fatma'nın midesi bulanmaya başlamış. Hakan hemen hastaneye yetiştirmiş. Meğerse Fatma yine hamileymiş. Aradan aylar geçmiş çocukları olmuş.

Sevde önce biraz kıskanmış ama sonradan kardeşini çok sevmiş. İsmi Bera koymuşlar. Bera, çok şirin bir kızmış. Aradan yıllar geçmiş. Sevde'nin evlenme vakti gelmiş. Ali adlı biriyle evlenmiş. Bir çocukları olmuş, adını Yusuf koymuşlar. Hakan ile Fatma yaşlanmış, Bera evlenmem diye tutturuyormuş. Bir gün karşına Fatih çıkmış.

Fatih çok zeki imiş. Bera karar vermiş Fatih ile evlenecekmiş. Fatih ile Bera'nın çocukları olmuş, ismini Sümeyye koymuşlar. Sümeyye büyümüş 8. sınıfa geçmiş. Yusuf da lise sona gidiyormuş. Bir akşam Beralar Sevdelere gitmiş.

Sevde ve Bera kavga etmeye başlamış tabi ki de eşleri de kavgaya katılmış. Kavganın konusu şuymuş:

Sevde:

—Babam ile annemin eski evi benim hakkım.

Bera:

Neden senin hakkın abla? Asıl o ev benim hakkım.

Fatih:

—Evet, o ev kesinlikle Bera'nın hakkı.

Ali:

—Bence Sevde'nin hakkı çünkü Sevde o evin en büyük çocuğu.

Sevde:

—Aynen o ev kesinlikle benim hakkım.

Fatih:

-Ne alakası var, evin en büyük kızın hakkı olmasın da. Bence kesinlikle Bera'nın hakkı çünkü annesi ve babası hayattayken en çok ilgilenen oydu.

Bera:

—Doğru söylüyorsun Fatih. Annem ve babam ölmeden önce en çok ilgilenen bendim.

Sevde:

—Hayır, o ev kesinlikle benim hakkım siz nerden uyduruyorsunuz bilmem ama annem ve babam hayattayken en çok ben ilgilendim onlarla.

Kavga böyle devam etmiş. Hepsi birbiriyle küsmüş. Fatih ve Bera evlerine gitmiş. Aylar böyle geçip gitmiş. Yusuf ile Sümeyye bir plan kurup onları barıştıracakmış. Planlarını kurmuşlar.

Ramazan bayramıymış. Beralar Sevdelere gitmiş. Sonra Yusuf söze başlamış:

—Anne ve teyze sizin küsme sebebinizi anlamıyorum. Çünkü zaten anneannelerin evi iki katlı değil mi? Bir katında biz otururuz, diğer katta da teyzemler.

Herkes Yusuf'un konuşmasını mantıklı bulmuş. Ama iki tarafta en üst katı istiyormuş. Tabii ki çocukların buna da bir çözümü varmış. Sümeyye söze girmiş:

— Bence çocukların büyüğü olarak teyzemler üst kata, biz ise alt kata geçmeliyiz. Beralar bu kararı kabul etmiş. Herkes birbirine sarılıp barışmışlar. Yaz mevsiminin haziran ayıydı Yusuf ile Sümeyye'nin okulu bitmiş. Sevdeler Beralara gitmiş. Bera söze başlamış:

—Yaz geldi, çocukların okulu da bitti. Artık tatile mi gitsek?

Sevde:

—Gidelim gitmesine ama nereye?

Fatih:

—Köye gidelim.

Ali:

— Gidelim ama nerede kalacağız

Bera:

—Annemlerin evinde kalırız. Zaten orası artık bizim evimiz.

Sevde:

— Hadi o zaman çabucak hazırlanalım.

Sevde ve Ali eve gidip bavullarını hazırlamışlar. uzun bir yolculuktan sonra köye varmışlar. Tatil bitmiş eve dönmüşler. Her sene artık tatil yeri olarak köye gidiyorlarmış.

ZEYNEP BİLGİ

SİHİRLİ BAHÇE

1. BÖLÜM:

Sihirli bahçe efsanesi tam bir yıl önce oluştu. Efsaneye göre dedemin kardeşi Nasibe Büyük Hala, ağabeyine yemek yapmak için bahçeden lahana toplamaya gitmişti. Bahçeye girdiğinde birden göz kamaştırıcı bir ışık oluştu. Nasibe Büyük Hala çok güçlü bir sesle ortadan kayboldu. Çevre sakinleri ne olduğunu anlamak için dedemin bahçesinin önüne gelip bahçeden içeri girmeye çalıştılar.

Dedem bahçelerine girmelerine izin vermedi. Efsaneyi anlattı. Ama dedeme inanmayan çevre sakinleri bahçeye girmeye çalıştılar. Ama dedem buna müsaade etmedi. Dedeme inanan çevre sakinleri de bahçeye girmelerine müsaade etmedi. Dedeme inanmayan çevre sakinleri inatlarından vazgeçtiler. Artık komşular her gün dedeme yemek götürüyordu.

Dedem her gün kardeşini hatırlayıp ağlıyordu. İlk önce Nasibe Büyük Hala'ya mektup yazıp bahçeye atacaktık. Bu fikri kuzenlerime de anlattım. Fikri kabul ettiler. Ben mektubu yazacak, Furkan resim çizecek, Alperen de mektup zarfını hazırlayacaktı.

İşe koyulduk. İşimiz bir saat sonra bitti. Resmi ve mektubu zarfın içine koyduk. Bahçeye attık. Mektup ortadan kayboldu.

Ve Nasibe Büyük Hala'ya ulaştı. Her gün Nasibe Büyük Hala'ya mektup yazıyorduk. Bir gün aşağıya inip ip atlarken yanlışlıkla ip ayağıma takıldı ve bahçeye düştüm. Diğer kuzenlerim ipi çözmeye çalıştılar. Ama onlarda bahçeye girmek zorunda kaldılar.

Onları bekleyen maceralardan habersizdiler. Ne olduğunu bilemeden başka bir gezegene ışındılar. Üçümüz birlikte artık dünyadan silinmiştik.

2. BÖLÜM

HAYÂLETLİ GEZEĞEN

Çok baygındık. Biraz sonra kendimize geldik. Ayağa kalktığı-mızda yürümekte biraz zorlandık. Karşımızda bambaşka bir dünya vardı. Bu dünyadan çıkmak için bir şeyler yapmalıydık. Bu gece burada kaldık. Sabah uyandıığımız zaman karşımızda üç gözlü kocaman bir yaratık duruyordu. Yaratığı görünce avaz avaz bağıırıp kaçmaya çalıştık. Ama yaratık peşimizden geliyordu ve bizi takip ediyordu. Sonunda bir kule gördük.

Kuleye girince kendimizi bir odaya kilitleyip camları sımsıkı kapattık. Yaratık gidince kuleden çıktık. Hayâletler gerçek olamazdı, olmamalıydı. Mutlaka hayatımız pahasına da olsa evrendeki bu sırrı bulup buradan kaçacaktık. Hayâletler gerçek değildi. Ama bazı gezegenlerde hayâletin var olabileceğini bir kitapta okumuştuk.

Tarihi kitaba göre bizim bulunduğumuz gezegendeki hayâletlerin bir güç kaynağının olduğunu ve bu gezegenin bir kalbi olduğu yazıyordu. Ve o güç kaynağını durdurabilirsek hayâletler güçsüz kalacaktı. Ama gerçek sırra ulaşmamız için gezegenin kalbini bulmamız gerekiyordu. Etrafta biraz dolaştık.

Bir su kaynağı bulmaya çalıştık ama bulamadık. Zaten bu normaldi. Çünkü hayâletler su içmezdi. Ama bizim suya ihtiyacımız vardı.

Belki yakınlarda bir köy vardır ümidiyle yola devam ettik. Ama hiçbir yerde köy bulamadık. Birden karşımıza efsanelerdeki gibi doksan dokuz hayâlet ortaya çıktı.

Ve hayâletlerden biri:

“Kim bizim topraklarımıza ayak basarsa onları toza çeviririz. Hangi cüretle topraklarımıza ayak basarsınız? Eğer cevap vermezseniz zalim kralımızı çağırırız. O zaman belki aklınız başınıza gelir. Siz burayı hiç tanımaz mısınız?”

Bu gezegen 99 hayâletlerin gezegenidir. Kralımız en acımasız hayâlettir. Şimdi gidin bizim gezegenimizden.” dedi. Ve 99 hayâlet ortadan kayboldu.

3. BÖLÜM

KÖTÜLÜKLER PADIŞAHI:

Korkumuzdan dilimiz tutulmuştu. Hemen kaçtık. Akşam olmuştu. Çimenlerin üstünde uyuya kalmıştık. Sabah kalktığı-mızda bir odadaydık. Kapı kilitliydi. Biraz zaman geçtikten sonra bizi padişahlarının yanına götürdüler.

Padişah:

—Sizi tanıyorum. Büyük halanız elimizde şimdi bir karar verin. Ya bana itaat edersiniz ya da bu topraklardan toz olup gidersiniz, dedi.

Ne yapacağımızı bilemedik. Üçümüz birden:

—Hayır, sana ne itaat edeceğiz ne de bu topraklardan toz olup gideceğiz, dedik

Kötülükler Padişahı,

—Cesaretinize hayran kaldım ama benimle asla baş edemez-siniz.

Şimdi benim önümde eğilmezseniz sizi kendi ellerimle öldüre-ceğim, dedi

Biz kararımızı değiştirmedüğimizden dolayı Kötülükler Padişahı pusatını çıkardı. O sırada donup kaldı. Karşısında Buzullar Kraliçesi vardı. Kraliçe herkesi dondurduktan sonra bize döndü

— Sizin burada ne işiniz var sizin türünüzden 12.000 yıldır kimse gelmedi. Başımıza gelenleri anlattık. Kraliçe

—Anlıyorum, dikkatli olmalısınız burada bizden başka kişiler de var, kötülükler padişahı...

4. BÖLÜM

YARDIMSEVER HAYÂLETLER

Burada güvendeydik hayâletler gerçekten söylendiği gibi yardım sever idi ama hep burada kalamazdık, hemen geze-genin kalbine ulaşmalıydık ama etraf güvenli değildi. Hayâletlerle konuşmaya karar verdik.

Kuzenim Alperen:

Biz buralardan değiliz ve ilk defa böyle bir yer görüyoruz biz Dünya denilen bir evrende yaşıyoruz sihir bizi bu Dünya'ya götürdü.

Buradan çıkmak için gezegenin kalbine ulaşmamız gerekiyor. Ailemiz arkadaşlarımız akrabalarımız orada ve bizi çok özlüyorlar

Hayâletlerin en yaşlısı,

—Size yardım edebiliriz. Savaş ordularımızdan 13 asker gezegenin kalbini biliyor. Hemen yola çıkmak istedik. Yaşlı Hayâlet,

—Böyle gidemezsiniz. Siz daha çocuksunuz ve buralı değilsiniz. Size sıkı bir eğitim gerek. Bizi çalışma salonuna götürdü. Birkaç ay sıkı bir eğitim gördük. Bazen şövalyelerle savaşıyorduk. Birçok alanda eğitim gördükten sonra yola çıktık.

Ama Yaşlı Hayâlet,

—Dikkatli olun hayâletlerden daha büyük bir düşmanınız var. O da Alevler Kralı. Gerçekten de Yaşlı Hayâlet haklıydı. Biraz sonra karşımıza Alevler Kralı çıktı. Alevler Kralı yalnız değildi. Bizi görür görmez savaş başlamış oldu. Savaş anındaydık.

Her askeri hayâletlerle birlikte yendik ama Alevler Kralı her seferinde daha fazla hayâlet gönderiyordu.

Sonra Alevler Kralı'nın sabrı taşı ve daha sonra sağ kolu Alev Canavarını yolladı. Biz Alev Canavarı'nı zor da olsa yendik. Ve birden uykuya daldık. Uyandıığımızda evdeydik. Oradaki gezegenin kalbi aslında lavmış.

ZEYNEP SERRA YÜKSEL

SARIŞIN İKİZLER

Bir zamanlar bir aile varmış. Orada ikiz kardeşler yaşarmış. Onlar tatlı mı tatlı çok cesurlarmış. Bu kızların bir sırrı varmış. Bu kızlar neye dokunursa altın ve elmas oluyormuş. Aslında

Algin altın, Elgin ise elmas yapıyormuş. Bunu saklamak çok zormuş. İlk saklamaya başladıklarına birbirlerine sonra annelerine ve akrabaları biliyormuş.

Bir gün bir mağara görmüşler. Merak edip girmişler. Orda iki tane mini peri görmüşler. Arkadaş olmuşlar. Bir taş görmüşler. Üstünde harita varmış.

İkizler maceraya çıkmak istemişler ama annelerinin izin veremeyeceklerini biliyorlarmış. Ama onlar kararlıymış. Ve akşam hazırlanmışlar. Sabah planı kurmuşlar.

Ve plan için uyuma numarası yapacaklarmış. O yüzden yataklarının altlarına birer yastık koymuşlar. Camdan gece kaçmışlar.

Mağaradaki haritayı alıp planı perilere anlatmışlar. Başlamışlar yürümeye. Ormanları geçip şelaleye gelmişler. Çok az bir yol kalınca yorulmuşlar. Bir dakika dinlenip tekrar yola koyulmuşlar. Saate bakmışlar. Uyanma saatlerine çok az dakika kalmış.

Nehre gelmişler oralardan devamı yokmuş. Sonra orda bir canavar görmüşler. Kaçmaya başlamışlar. Çıkmaz sokak çıkına saldırmaya başlamışlar. Algin dokunmuş ama bir şey olmamış. Sonra Elgin 'in aklına parlak bir fikir gelmiş.

Hemen Algin 'e söylemiş. Fikrini söyleyip yapmaya başlamışlar. El ele tutuşup aynanda ellemişler. Ve sonra canavar yerine iki çift eldiven görmüşler. Elediklerinde bir şey olmamış.

Artık sırlarını eldiven sayesinde saklamışlar. Ve birliğin gücünü öğrenmişler.

ZEYNEP SÜMEYYE KÜPÇÜK

VİCDAN

Sadakat, bir insanın sahip olabileceği en güzel niteliklerden biridir. Çoğu kişiye göre bu nitelik, sadece sağlam bir dostluk ya da güvenilirlik olarak algılansa da, işin manevi boyutu irdelenip, birazcık da kazındığında, içeride çok daha derin bir vaka olduğunu görebiliriz.

Bir arkadaşlık düşünelim. Yıllardır sürüyor ve birbirlerine güvenlerinin tam olduğunu düşünüyorlar. Fakat biri diğerine işi düştüğünde güvenip, bankaya para yatırmasını isteyemiyor. Parasını ona emanet edemiyor.

Şahsen ben, bu ilişkide koşulsuz olduğu söylenen güvenin varlığından şüpheliyim. Eğer böyle bir duygunun mutlak olduğu iddia ediliyorsa, içinde hiçbir kuşku kırıntısı barındırmaması gerekiyor.

Merhamet de aynı sadakat gibidir. İnsanın yaradılışından beri kalbinde var olan bu hissin hep diri tutulması gerekir. Çünkü, bir parçasının bile benliğimizden kaybolması demek, diğerleri de çorap söküğü gibi peşi sıra gelecek demektir.

Siz, muhabbet esnasında sözü geçince çok merhametli olduğunuzu, düzenli olarak barınaklara yaptığınız maddi yardımları ballandıra ballandıra anlatıp da, sokakta yürürken kenarda soğuktan tir tir titreyen yavru kedinin sessiz çığlıklarını umursamıyorsanız, merhametiniz de insanlığınız gibi sahici değildir, emin olabilirsiniz.

Bizler, televizyonlarda izlediğimiz haberlere, kendi vatanımızda yaşanan tüm bu olaylara, her gün artan şehit sayılarına baktığımızda, sıradan bir hadiseymiş gibi tepki vermeye başladıysak, hayali bir elin yüreğimizden merhamet ve sadakat duygusunu söküp aldığını somut olarak hissetmemiz gerekir. Merhamet, yalnızca vahşice öldürülen bebeklerin, yetim kalan çocukların internete düşen fotoğraflarını gördüğümüzde yüzümüzü buruşturmak değildir.

Merhamet, böyle manzaraları gördüğümüzde yüreğimizi salt bir hüznün kaplaması, gözlerimizi yaşların doldurması ve bu konuya engel olmak için elimizden gelenin en iyisini yapmak demektir. Eğer bizler, bu ülkenin istikbaliysek, bu dünyanın daha yaşanabilir hale gelmesini sağlayacak olanlar da, daha fena bir duruma bürüyecek olanlar da bizlersek, kalbimizde prangalar vurulmuş bir vaziyette bekleyen sadakat ve merhameti bir an önce hürriyetine kavuşturmak en büyük vazifemizdir.

ZEHRA NUR ERTEN

VEFA

Gözlerimi kapatıyorum ve hayal ediyorum: Sadakat ve merhamet olmadan bir toplum nasıl ayakta durabilir? Bu sorunun cevabını birçok şekilde tasarlıyorum kafamda ancak bir türlü yanıt bulamıyorum. Fakat hakikat olarak söyleyebiliyorum ki, sonuçlarına nereden bakarsak bakalım, korkunç.

Sokakta kendi hallerinde gezinen hayvanlara bir yudum su, bir parça ekmek verilmediğini, onlara her türlü eziyetin yapıldığını, kışın geçtiğimiz her köşe başında bir hayvanın donarak öldüğünü ve annesinin başında ağlayarak hüznü gözlerle gelip geçene bakarken bir kişinin bile onları kale almadığını düşünelim. Ah, ne acı bir manzara, ne yazık!

Merhamet olmasaydı eğer toplumumuzda, bunun doğurabileceği yüzlerce sonucun sadece sokak hayvanları için olan kısmını sizlere aktarabildim. Eğer bir gün pencerenizden sokak hayvanlarına bakıp düşünürseniz, bu sonuçların yalnızca birkaç cümleyle sınırlı olmadığını görebilirsiniz.

Peki sadakat? Lügatimizde öyle bir sözlük olmadığını düşünürsek, ne gibi manzaralarla karşılaşırız? Öncelikle vatan sevgisi kavramı da sadakatin peşi sıra hayatımızdan sessizce elini eteğini çeker. Etrafta vatan hainleri kol gezer. Gurbetteki vatandaşlarımız vatanına döndüğünde gözlerinden akan yaşlar kesilir, o havayı ciğerlerine hasretle doldurmaz ve eğilip yurt toprağını öpmez. Ne kadar da hüznü! Evliliklerde en çok bahsi geçmesi gereken nitelik belki de sadakattir. Eşlerin birbirlerine karşılıklı saygılarının, güvenlerinin olmadığını düşünelim. Boşanma davalarının her geçen gün iki misli arttığını da...

İşe gideceğini söyleyip evden çıkan eşinden birkaç dakika sonra peşinden adımlayan bayanların olduğu bir dünya düşünelim. Her köşe başında bir gözünü çıkarmış eşinin ne kadar doğru söylediğini tasdik etmek isteyen insanların sayılarının her geçen gün arttığını zihnimizde canlandırmaya çalışalım.

Bakkallarımızın veresiye verecek kadar güvенеceđi müşterilerinin kalmadığını, para üstlerinin eksik verildiğini, toplu taşımlarda ücret ödemededen seyahat etmek için bin bir türlü entrikaların çevrildiğini düşünelim. Yazımı bitirmeden önce tüm bu kağıda döktüğüm düşüncelerimin gerçekleşmeyeceğine ve hepsinin birer muhayyel olduğuna inanmak istiyorum. Umuyorum ki, hüsrana uğramam, uğramayız.

ZEHRA NUR ERTEN

MERAKLI DENİZYILDIZI

Güneş ışığının denizi pırl pırl aydınlattığı bir sabah, küçük bir denizyıldızı annesiyle sohbet ediyor, her zamanki gibi annesine sorular soruyordu. Minik denizyıldızı her şeyi merak edip öğrenmek istediği için herkes ona “Meraklı” diye sesleniyordu.

Meraklı denizyıldızı bir an sustu, etrafına baktı, yaşadığı deniz gerçekten çok güzeldi. Yumuşak sapsarı kumların üstünde, parlayan kıpkırmızı mercanlar vardı. Rengârenk deniz kabukları birer mücevher gibi parlıyordu. Salına salına yüzen Japon balıkları; canlı sarı, yeşil, mavi ve turuncu renkleri göz kamaştırıyordu. Meraklı denizyıldızı herkesle çok iyi anlaşılıyordu. Ama en sevdiği arkadaşlar Yunus ve kaplumbağaydı. Çünkü çok gezdikleri ve gördükleri için ona çok şey anlatırlardı. Yaşlı Kaplumbağa'nın en son anlattığı şey gerçekten çok ilginçti. Annesine bundan bahsetti,

— Anne biliyor musun, çok daha büyük ve derin denizlerde çok büyük bir balık varmış. İsmi balınaymış. Öyle büyükmüş ki etrafında dolaşabilmek için epeyce yüzmek gerekirmiş. Onu görmeyi çok isterdim.

Annesi denizyıldızının anlattıklarından pek memnun olmamış ve şöyle demiş,

Bizim yaşadığımız deniz çok sakin ve güvenilir. Sen orayı merak edebilirsin ama oralar senin gibi küçük çocuk için çok tehlikelidir. Elbette bir gün gidip görebilirsin. Ama önce büyüüp güçlenmen lazım ki kendini tehlikelerden koruyabilesin.

Meraklı, içinden “Ben zaten çok akıllıyım, büyümeme ne gerek var ki.” der. Ve annesinin yanından uzaklaşır. Yolda Yunusa rastlar. Ve Yaşlı Kaplumbağa'nın anlattığı balinalardan bahseder. Onları görmeyi ne kadar çok istediğini anlatır. Yunus çok şaşırmamıştır. Yunus,

Bu da bir şey mi, ben az önce denizin bittiği yerde sahildeydim. Orada öyle değişik şeyler var ki ağzın açık kalır. Çeşit çeşit gemiler ve sandalların arasında yüzen insanlar, sahilde koşturan çocuklar daha neler neler...

Denizyıldızı gerçekten çok meraklanmıştır. Yunusun yanından uzaklaşırken bir yandan da düşünüyordu. Acaba Yaşlı Kaplumbağa'nın anlattığı balinaları mı yoksa yunusun bahsettiği insanları, yelkenlileri mi görmeye gitsem?

Bunlardan birine kesinlikle gitmek istiyordu. Bir anda annesinin söyledikleri aklına geldi ama çok da umurunda olmadı bu sözler. Ve sonunda insanları görmeye karar verdi.

Yunusun geldiği yöne doğru kendini akıntıya bıraktı. Göreceği ilginç olayların hayâlini kuruyordu. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra sahile ulaşır. Hemen denizin yüzeyine çıkar ve hayretle ağzı açık kalır.

Yanı başında yüzen insanlar, neşe ile oynayan çocuklar çok mutlu görünüyordular. Sarı saçlı bir çocuk mavi ve turuncu renklerdeki uçurtmasını uçurmak için olanca hızıyla koşuyordu.

Sahilin başka bir köşesinde mısırcı ve simitçi dolaşıyordu. Ufak bir kız çocuğu rengârenk uçan balonunu kaçırdığı için ağlamaya başladı. Meraklı, uçan balonu takip ederken dalgalarla sahile kadar yaklaştığını fark etmemişti. Ve birden kendini sıcak sahilde kumların üstünde bulur. Güneş onu çok yakıyordu. Kurtulmaya çalışsa da hareket edemedi. Artık ümidini büsbütün yitirmişti.

Bir anda annesinin söyledikleri aklına geldi, "Keşke annemin söylediklerini dinleseydim." diye düşündü.

Sahilde oynayan küçük bir kız çocuğu ona doğru yaklaştı ve şöyle der,

Aaaa, ne kadar güzel bir denizyıldızı, bunu kesinlikle koleksiyonuma katmalıyım.

Eline aldığı anda denizyıldızının yaşadığını fark etti. Bir an ne yapacağını şaşırıp ve

olanca kuvvetiyle Meraklı'yı denize doğru fırlattı. Meraklı uzun bir yolculuktan sonra evine güçlükle dönebildi. Ve bir daha annesinin sözünden çıkmayacağına söz verdi. Yaşadıkları onun için güzel bir tecrübe olmuştu.

ASUDE ZEKİYE TÜRK

SADAKAT VE MERHAMET

Sadakat, Arapça bir kelime olup, "İçten bağlılık ve sağlam, güçlü dostluk"¹ anlamına gelir. Günlük hayatta ise sadakat, ilişkilerimizi en sağlam şekilde yürütebilmemiz için gereken esas niteliktir. Böyle bir niteliğin de insana yüklediği ağır sorumluluklar mevcuttur. Bu duruma örnek olarak Spartacus, "Sadakat, eğer onu taşıyacak gücü yoksa insana çok ağır gelebilir." demiştir.

Merhamet ise, yine Arapça kökenli bir kelimedir ve anlamı, "Bir kimsenin veya bir başka canlının karşılaştığı kötü durumdan dolayı duyulan üzüntü, acıma"²dir. Aslında merhamet duygusu, insan olduğumuzun en bariz kanıtlarından biridir.

Sadakat ve merhametin, istikbalimizin şekillenmesindeki en temel etkenlerden biri olduğunu söyleyebiliriz. Bu tezi açacak olursak eğer, sadakat, yalnızca işimize, eşimize, dostumuza karşı gösterdiğimiz bir vasıf değildir. Sadakat, inançları olan herkesin yaşamının bütününe kapsamaya gereken bir özelliktir.

Örneğin, bir insanı düşünelim. İşinde oldukça başarılı ve severek yapıyor, ailesini seviyor, sağlam dostlukları var. Fakat ruhunun huzuru yok. Bu kadar nimetin içinde bir boşluk kalbinin bir köşesine her hâlükârda ilişiyor. Neden mi? Çünkü bağlılığı yalnızca dünyevi işlerle sınırlı. Rabb'ine olan bağlılığı sağlam değil. Ruhu, Allah'ın huzuruna çıkmamaktan, O'nun sözlerini okuyup hazmedememekten kararlı. Şimdi bu insan, hayatının bir yarısına oldukça başarılı bir şekilde uyguladığı bu niteliğini, diğer yarısına da yansıtamadıktan sonra, sahip olduğu tüm o güzel şeylerin ne faydası olur ki?

Merhametin de yaşamımızda en az sadakat kadar yer tutması gerekir. Buna Peygamberimiz'in (s.a.v) hadislerinden örnekler gösterebiliriz:

¹ TDK Güncel Türkçe Sözlük

² TDK Güncel Türkçe Sözlük

“Yüce Allah: “Ben merhametlilerin en merhametlisiyim. Bana hiçbir şeyi ortak koşmayanları cennetime koyun.” buyurur ve bunun üzerine onlar cennete girerler.”³

“Akra’b. Hâbis Hz. Peygamber (s.a.s.)’i torunu Hasan’ı öperken görünce: “Benim on çocuğum var onlardan birini bile öpmedim.” dedi. Bunun üzerine Resulullah (s.a.s.): “Merhamet etmeyene merhamet olunmaz.” buyurdu.”⁴

“Ey Allah’ım! Ben kendime çok zulmettim, günahları ancak sen bağışlarsın. Mağfiretinle beni bağışla ve bana merhamet et. Şüphesiz sen çok bağışlayan ve çok merhamet edensin.”⁵

“Allah Teâla bazı şeyleri farz kılmıştır onları koruyunuz! Bazı sınırlar (yasaklar) koymuştur; onları aşmayınız! Bazı şeyleri haram kılmıştır, onlara da yaklaşmayınız. Bazı şeyleri de, unuttuğu için değil, size merhametinden dolayı onlardan söz etmemiştir, onları da soruşturmayın.”⁶

Bu konu üzerinde Kur’an da çokça durmuştur. O ayeti kerimelerden bazıları şunlardır:

“Şüphesiz, senin Rabbin, gerçekten O, üstün ve güçlüdür, merhamet sahibidir.”⁷

“Kim kötülük işler veya nefesine zulmedip sonra Allah’tan bağışlanma dilerse Allah’ı bağışlayıcı ve merhamet edici olarak bulur.”⁸

“Sizin Rabbiniz, fazlından aramanız için denizde gemileri sizin için yürütür. Gerçekten O, size karşı merhametli olandır.”⁹

Bizim için merhamet timsali dendiğinde akla gelen ilk isimlerden biri de Hz. Yusuf’tur. Kardeşlerinin kendisine yaptığı onca kötülüğe, kuyunun karanlık dibinde beklediği onca vakte, baba hasreti çektiği onca yıla rağmen, yıllar sonra Mısır hükümdarı olduktan sonra kardeşlerine cevabı, Kur’an’da Yusuf suresi 92.

³ Ahmed B. Hanbel, *Müsned*, 1, 4

⁴ *Müslî Fedail*, 64

⁵ *Tirmizi, Daavat*, 96

⁶ *Hakim, Müstedrek*, IV, 115

⁷ *Şuara Suresi/ 9*

⁸ *Nisa Suresi/ 110*

⁹ *İsra Suresi, 66*

ayette geçer:“ Dedi ki:“Bugün size karşı sorgulama, kınama yoktur. Sizi Allah bağışlasın. O, merhametlilerin (en) merhametlisidir.”

Sadakat ve merhamet ile ilgili söylenmiş birçok söz ve deyim vardır. Sizlere hepsini aktarabilmemin mümkünatı yoktur. Ama yine de yazımı noktalandırmadan önce örnek olarak buraya Carl Hilty'nin bir sözünü bırakmak istiyorum: “İyi bir karakteri oluşturan parçalar sadakat ve merhamettir.”

ZEHRA NUR ERTEN

YEMİNE GEREK YOK

Sadakat nedir? Muhtemelen herkes sorduğum sorunun manasını anlamaya çalışıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. Sonra yavaşça sorduğum bu sorunun cevabını veriyor: "İçten bağlılık ve sağlam, güçlü dostluk"

Bunun üzerine gülümseyerek, "Sadakatin hayatımızdaki önemini biliyor musunuz?" diye okuyucularıma yeniden bir soru yöneltiyorum. Bu soruya herkesin mutlaka verecek bir cevabı var. Okuyucularımdan bir anda hararetli bir uğultu yükseliyor. Herkes kendince bir düşünceyi sonuna kadar savunuyor, hatta kulağıma bir yerlerden yazarlardan yapılan alıntılar çalınıyor. Biri Dale Carnegie'nin bir sözünü zikrediyor: "Yemine gerek görmeyecek kadar sözlerine sadık ol."

Birkaç saniye içinde hayal ettiğim tüm bu düşüncelerimin gerçekleşmesi olası. Peki sorduğum bu soruyu irdelenecek olursak, sadakatin hayatımızdaki önemi *gerçekten* nedir? **A S L I N D A** ne kadar bunun farkında olmasak da sadakat manevi anlamda bizim için bir soluk kadar değerlidir diyebiliriz. Nasıl mı?

Etrafımızdaki, toplumumuzdaki insanların birbirlerine hiçbir şekilde güvenlerinin olmadığını, göz göze geldiklerinde bile birbirlerine bir tebessümü dahi bahşedemeyecek kadar güvensizliğin hayatlarına kurulduğunu düşünelim. Nasıl da tüylerimizi ürperten, dehşetle gözlerimizi irileştiren bir durum! Peki ya merhamet? O olmadan hayatımızın gidişatında ne gibi değişiklikler meydana gelirdi?

Esasen, sadece birkaç saniye dış dünyanızdan soyutlanıp, merhametsiz bir dünyada olduğunuzu düşünürseniz, önünüze yüzlerce hatta binlerce sonucun art arda sıralanacağından emin olabilirsiniz.

Gerçi böyle bir dünyayı hayalinizde canlandırmak, günümüz şartlarında o kadar da zor olmasa gerek. Öyleyse bu vaziyet daha ne kadar devam edecek? Eğer insanlar, kalplerindeki üstüne katran dökülmüş, siyah muşambalara sarılıp gizlenmiş bu duyguyu biraz

daha gün yüzüne çıkarmamakta ısrarcı olurlarsa, bir müddet sonra soluduğumuz havanın dahi kan kokmasına mni olamaya-
cağız gibime geliyor.

Bizlere düşen Őeyse, yapabileceğimizin en iyisini yapıp, tüm gücümüzle bu duruma engel olmaya çalışmak. Ve en önemlisi Allah'a yalvarmak, dua etmek. Ümit ediyorum ki, bu iki duygu kalbimizi asla terk etmez.

ZEHRA NUR ERTEN

15 TEMMUZ GÜNÜ

15 Temmuz günü;
Geldi darbeciler, ülkemizi almaya.
Biz hiç korkmadan,
Çıktık karşlarına.

Darbe zamanı köprüde,
Tanklarla çıktılar karşımıza.
Herkes, dimdik ayakta!
Tankların karşısında.

15 Temmuz akşamı;
249 cesur yürekli aslan,
Korkmadan canlarını verdiler
Bu vatan uğruna!

Gurur duydum ülkemle,
Hep gurur duyacağım.
Bayrağımız hiç inmeyecek,
Biz var oldukça.

ALMİNA SEZER

BİLİM İNSANLARI

Bilim insanları:

Hepsi birbirinden akıllı.
Çalışmışlar hiç durmadan,
İcatları insanlığa faydalı.

Newton mesela, 23 yaşında.
En büyük buluşuna imza attığında.
Yer çekimini buldu biz insanlar için,
Hem de en sevdiğim elmayla.

Devam ediyorum Graham Bell'le,
İletişimin en önemli aracı.
Onu bulmuştur bu kişi,
Telefon adında bir aleti.

Teleskobu bulan kişi
Bilin bakalım ne dediğimi?
Hemen söyleyeyim size,
Tabi ki Galileo Galileo.

Sıra geldi Edison'a,
Ampulü bulana.
Ne diyebiliriz ona...
Bravodan başka.

Geldik sözün sonuna,
Bilim insanları bu kadar değil ya?
Kristof Kolomb, Farabi, İbn-i Sina
Biter mi hiç saymakla?

ALMİNA SEZER

HAYÂL DÜNYAM

Daldım, gittim uzaklara,
Çok güzel diyârlara,
Benim hayâl dünyamda,
Sınırsızdır bütün her şey.

Bulutlarda uçmak ya da güneşle konuşmak.
Hayâl değil mi sonuçta?
Güzel olan her şey var,
Benim hayâl dünyamda.

Bir insanın hayâlleri,
Tıpkı masallar gibi.
Bir hayvanı konuşturmak,
Bu hayâllerden sadece biri.

Gerçek olsa hayâllerim,
Mutluluktan uçarım.
Yıldızlarla konuşurum,
Bulutlarda koşarım.

Bazen doktor olurum
Bazen de bir öğretmen.
Gerçekleşmesini isterim,
Bütün hayâllerimin.

Bütün çocuklar mutludur;
Açlık, yoksulluk yoktur.
Savaş nedir bilinmez,
Benim hayâl dünyamda.

ALMİNA SEZER

15 TEMMUZ GECESİ

O hain geceydi:
Düşmanlar saldırıya geçti;
Zorla ateş ettiler,
Bu güzel vatanımıza.

Biz karşı geldikçe,
Güçleri tükendi.
En sonunda da,
Bıraktılar silahları.

249 şehit verdik;
Analar, babalar hüzün içindeydi.
Yetim, öksüz kalan çocuklar,
Her biri gözyaşı döktü.

Daha 5 aylıktı!
Yetim kaldı yavrucak;
Ailesi hüzün içinde,
Çocuklarına üzülyüyorlardı.

İçleri kan alıyordu,
Tek başına, çocuklarıyla...
Hayata karşı mücadele verdiler,
En sonunda zafere ulaştılar.

BÜŞRA SARICI

15 TEMMUZ

15 Temmuz gecesi, alınlar terli.
Herkes bekliyor ülkenin istikbalini.
Sokaklarda insanlar “vatan” uğruna ordalar
Herkes ümit ediyor, ülkenin galip gelmesini.

Başkomutan seslendi: Vatani koruyalım.
Bir olup, iri olup, diri olup hep birlikte savaşalım.
Yoksa özgürlük gidecek, yerine esaret gelecek.
Bu vatanın uğrunda ölmek büyük şeref.

Benim cesur halkım, sesi duyar da durur mu?
Akın akın yürüdü özgürlüğüdü umudu.
Çok kanlar döküldü bu vatanın uğruna.
Gözünü kırpmaz Türk halkı, canı pahasına bile olsa.

ESMA DEFNE ŞİMŞEK

HEP BİRLİKTE

Yağmurun altında ıslanmayı severim,
Karlının üstünde melek yapmayı severim.
Güneşin altında terlemeyi severim,
Yemyeşil bahçelerde çiçek toplamayı çok severim.

Ben hepsini severim,
Sevdikçe eğlenirim.
Eğlendikçe mutlu olur,
Mutlu oldukça yaşayabilirim.

Ama ben bunların hepsini
Arkadaşlarımla severim.
Ailemle severim.
Yalnız kalmadıkça severim.

ESMA DEFNE ŞAHİN

15 TEMMUZ

15 Temmuz gecesi,
Çığlık çığlığa dışarıdayız
Vermedik vatanımızı onlara,
Asla da bırakmayacağız.

Elimizde silah olmasa bile
Vatan sevgimiz yeter, bize
Bu güzel vatan için
Ölmeye göze aldık bile.

Ne güzeldi şehitlerimiz semada
İçleri dolu olsa vatan sevgisiyle
Ülkemiz için ateşe atıldılar,
Hiç düşünmeden can verdiler.

Vatanımızı daima seveceğiz,
Hainlere hiçbir zaman vermeyeceğiz,
Ömer Halisdemir gibi şehitlerimizle
Gurur duyacağız daima yiğitlerimizle.

FEYZA EBRAR AKAN

GURBET

Düştüm gurbet ellere,
Bilmediğim yerlere,
Gurbet çekilir dert değil,
Hasret kaldım köylere.

Anam arkamdan ağlar,
Yüreğimi buz bağlar,
Ben köyden giderim diye
Sanırım dağlar ağlar.

Gurbet eller çekilmez,
Üstesinden gelinmez,
Gurbet derdi başkadır,
Gurbetçinin hâli bilinmez,

Yaktı beni, gurbet yaktı,
Gözümü arkada bıraktı.
Zaten derdim bitmez idi,
Dertlerime dert kattı.

GÖKNUR UZUNTAŞ

15 TEMMUZ

Bir 15 Temmuz gecesi,
Her Şeyden habersiz halkımız,
Ne yapacağımızı bilmiyoruz,
Soru iŐaretleriyle dolu kafamız.

Cumhurbaşkanımızın emriyle;
Çıktık sokaklara,
Elimizde silah da yok,
Göğüs gerdik kurŐunlara.

Mehmet Akif Ersoy'u dinledik,
Siper ettik gövdemizi.
Korku yoktu içimizde,
Tek hedefimiz Őehadetti.

Kendinden utanmaz o zalimler,
Genç, yaşlı, kadın, erkek dinlemediler.
Kendi tanklarımızla bizi vurdular,
52 masum yiğidi Şehit ettiler.

O zalimler vatanımızı sahipsiz sandılar,
Hiç utanmadan vatanımızı almaya kalkıŐtılar.
Vatanımızı yine bırakmadık,
Hainler yine kaybeden oldular.

GÖKNUR UZUNTAŞ

ÇOCUKLUĞA HASRET

Özledim çocukluğumu,
Hiçbir şeyi özlemediğim kadar.
Ne kadar üzülsem de
Bundan sonra neye yarar.

Biliyorum bu istediğim imkânsız.
Ama hala bekliyorum.
Her çocuk gördüğümde,
Kendi çocukluğumu anıyorum

Her gece hayal ediyorum,
Belki sabah çocuk olarak uyanacağım.
Birden vazgeçiyorum düşüncemden,
Çünkü sabah yetişkin olarak kalacağım.

Çocukluğum geldi aklıma birden,
Düşüncelere daldım.
Eski günler var iken,
Ben bugünlere kaldım.

GÖKNUR UZUNTAŞ

HZ. PEYGAMBER'İN YANINDA BİR ÇOCUĞUM BEN

Hz Peygamber'in yanında çocuğum ben;
Yaşadığı sıkıntılara şahit olan,
Gösterdiği mucizelere tanık olan,
Onun hayatında bir çocuğum ben.

Hz Peygamber'in yanında çocuğum ben;
Zorlu yolculuklarında ümmetim diye ağlayan,
Çaresiz zamanlarında yanında olan,
Mübarek Peygamberimin gözyaşına şahidim ben.

Hz Peygamber'in yanında çocuğum ben;
Senin yerinde olmak ağır gelir bedenime,
Bir o kadar da isterim cennette komşu olabilmek seninle,
Sana ashab, sana ümmet, sana hayran bir çocuğum ben.

İCLÂL SÜEDA ÇAMLİBEL

BİZİM KÖYÜMÜZ

Ne güzeldir bizim köy,
Yeşillik ile dolu her alan,
Ne kadar severim Karabaş'ı
Ah bir bilsen, bir bilsen!

Bizim köyün muhtarı,
Ali Emmi'yi çok severiz.
Yüz alırsak eğer,
İlk o bilir, herkesten önce.

Öğretmenim, biriciktir,
Annem gibi sever bizleri,
Annem demişken,
O da köyümüzün en güzelidir.

Komşumuz,
Havva Teyze,
Ne güzel yüzlüdür bir bilsen,
Çikolatasız bırakmaz asla bizleri.

Öğrendiniz bizim köyü,
Okuyanları da bekleriz.
Bizim köy bir başkadır,
Havası tadındadır.

MELİKE BALARI

ÇOCUKLUĞUMDA

Çocukluğumda, ip atlardık;
Çocukluğumda, saklambaç oynardık.
Çocukluğumda, kartal oynardık,
Sobelemece oynardık.

Saklambaçların, heyecan dolu,
Bir tadı vardı çocukluğumda.
Bakıyorum da çevreme,
Kalmamış, bu oyunları oynayan hiç kimse.

Ebelemece ne güzeldi;
İp atlama da rekor kırmak,
Peki ya saklambaç oyununda,
Kenardan kenardan bakmak...

Çocukluk ne güzel,
Çocuk olmak pek güzel.
Çocuklar ip atlayadursun,
Bizler çalışaduralım.

MELİKE BALARI

15 TEMMUZ GECESİ

15 Temmuz gecesi hainler pusu kurdu,
Selâlar okunup hainlikleri duyuruldu.

Bu çağrıyla duydu koca yürekli kahramanlar,
Tankların karşısına duvarlar kuruldu.

Çanakkale ruhuyla bu aziz, yüce millet,
Vatan sağ olsun diyerek şahadete kavuştu.

Tek yumruk olduk milletçe,
Meydanlara koştuk hep birlikte.

Bir öldük, bin dirildik vatanımızı böldürtmedik
İman dolu yüreğimizle geçit vermedik hainlere.

Ölümsüzlük şerbeti içmek için,
Tankların önüne yatarak şahadete kavuştu.

NADİDE MERYEM PIRILTI

BİR DÜNYA HAYÂL EDİYORUM

Bir dünya hayâl ediyorum;
El ele tutuşmuş çocuklar,
Şarkı söylüyorlar gönüllerince,
Saçlarında güneşin parıltısı...

Bir dünya hayâl ediyorum;
Savaştan, şiddetten uzak.
Barış içinde insanlar,
Huzurla dolu yaşamlar...

Bir dünya hayâl ediyorum;
İçinde açlık olamayan ,
Herkesin sofrasında ayrı bir tat,
Birbiriyle paylaşılan.

Bir dünya hayâl ediyorum;
Herkes bir işin ucundan tutmuş,
Birbirleriyle yardımlaşan, iyilik için yarışan
Yürekleri sevgi dolu insanlar...

Bir dünya hayâl ediyorum;
Kinden nefretten uzak,
Hoşgörülü adaletli,
Sevgi, saygı içinde insanlar.

NİSA NUR ÖZKÖK

GÜZEL MEMLEKETİM

İçimi ferahlatan çay, fındık kokusuyla
Gönlümü şenlendiren kemençesi, horonuyla
Hamsisiyle, yaylasıyla
Ne güzeldir benim memleketim.

Sarı başaklarla dolu tarlasıyla,
Buz gibi soğuk pınarlarıyla,
Koyunuyla, kuzusuyla
Ne güzeldir benim memleketim.

Masmavi deniziyle
Kumsalıyla, sahiliyle
Portakalı, limonuyla
Ne güzeldir benim memleketim.

Kalesiyle, surlarıyla
Camisiyle, köprüsüyle
Vapuruyla, adasıyla
Ne güzeldir benim memleketim.

Anlatmakla bitmez güzellikleri,
Her yerini mutlaka gezip görmeli.
Değerini, kıymetini bilmeli
Ne güzeldir benim memleketim.

NİSA NUR ÖZKÖK

ÇOCUKLUK

Eskilerin özlemidir çocukluk.
Herkesin gitmek isteyip,
Gidemediği yer,
Bazen onun değerini bilemeyiz hiç.

Bir güzelliştir çocukluk,
Tadı damağımızda kalan,
İsteyip de alamadığımız
İşte, o özlemdir çocukluk.

Bir düş gemisinin
İçinde yüzmektir çocukluk,
Peter Pan gibi
Hiç büyümek istemeyiz.

Canavarları, büyücüleri gerçek sanıp,
Onlar gitmesin isteyip,
Gördüğü her şeyin alınmasını
İstemektir çocukluk.

ZEHRA IRMAK ŞAHİN

HAYÂLLERİM

Bazen bulutların üzerindeyim uçarcasına,
Bazen suların altındayım yüzercesine.
Bazen bir kelebeğin kanadında,
Bitmeyen hayâllerim benim.

Zamanda yolculuk yapsam,
Piri Reis ile okyanuslar aşsam.
Fatih ile fetihlere çıksam,
Bitmeyen hayâllerim benim.

Nasrettin Hoca ile ipe un sersem,
Keloğlan ile maceralara koşsam.
Hacivat, Karagöz ile gülsem,
Bitmeyen hayallerim benim.

Keloğlan ile maceralara koşsam,
Hacivat-Karagöz ile gülsem,
Bitmeyen hayâllerim benim.

Elimde bir sihirli değnek olsa,
Bütün savaşlar son bulsa.
Hiçbir çocuk ağlamasa,
Bitmeyen hayâllerim benim.

Güneş'le batsam, Ay'la doğsam,
Yıldızdan yıldıza koşsam.
Gezegenleri tek tek saysam,
Bitmeyen hayâllerim benim.

Rüyada mıyım, yoksa ayakta mı?
İnsanın hayali hiç biter mi?
Hayal kurmak için bir ömür yeter mi?
Bitmeyen hayâllerim benim.

Hayalin rengi var mıdır?
Mavi, pembe, turuncu...
Herkes hayal kurar,
Ah! Bitmeyen hayâllerim benim...

ZEYNEP BÜŞRA KAHRAMAN

KAHRAMANLAR

O gece gelmişti dūřman,
Dedi ki başkomutan:
"Vatan, vatan, vatan..."
Halk uyandı uykudan.

Genç, çocuk, yaşlı
Meydanlar dolup, taştı.
Halk korudu toprağını,
Topladılar cesaretlerini.

Siper etti göğsünü hain dūřmanlara.
Dūřünmediler halkın birliđini, beraberliđini
Onların uzun namlu silahları, savaş uçakları...
Halkın iri ve diri bir imanı...

şehit oldu gencecik iman dolu yürekler.
Millet üstün geldi, coştu gönüller.
Hiç hesaba katmadı hainler, milleti
Yapamadılar, alamadılar Türkiye'yi.

ZEYNEP ULU

İYİ BİR MÜ'MİN OLACAĞIM

Namaz kılacak, oruç tutacak
Zekât verecek, kelime-i şehâdet getirecek
Hacca gidip ,
İyi bir mü'min olacağım

Herkese yardım edip,
Sevgi gösterip,
Kalplerini kazanıp
İyi bir mü'min olacağım

Bu dediklerimi yaparak, sözümü tutarak
İyi bir mümin olacağıma
Söz verip, yemin ediyorum.

AYŞENUR EKİN

KUR'AN-I KERİM

Başlarsan okumaya ,
Kalbine sevgi koymaya ,
Yakınlaşırsın sen de,
İlâhi kitabımıza.

Bitirince sayfayı,
Elin gider diğerine.
Doyamazsın okumaya,
İlâhi kitabımızı.

Anlarsın ayetleri,
Peygamberleri, melekleri,
İslam için savaşmışlar ,
Allah'ın elçileri.

Allah anlatmış bize,
Kuran-ı Kerim'de
Dünyada ve ahirette,
Mutluluk sebebini.

Kuran-ı Kerim'de yazılan ayet;
Sevgi, dostluktan ibaret.
Ne sandın sen bu kitabı,
Kötülükten uzak bir cennet.

AZRA NAZ ÇEBİ

GEÇMİŞ ÇOCUKLUĞUM

Geçmiş çocukluğum,
Fark etmedim bile,
Artık hayâllerimde,
Yaşıyorum çocukluğumu.

Geçmiş çocukluğum,
Artmış sorumluluğum,
Bu kadar yük yüklemeyin bana,
Bebekler gibi sevilme istiyorum.

Geçmiş çocukluğum,
Büyümüşüm ben,
Artık çocukluktan geri kalan,
Çocukluğuma özlem.

Geçmiş çocukluğum,
Çıngıraklı oyuncaklarımda,
Artık bana kalan,
Bir kitap, bir defter.

Geçmiş çocukluğum,
Geçmiş zaman, geçmiş aylar,
Geçmiş yıllar...

ELİF SILA COŞKUN

İSLÂM

Bizim dinimizdir o,
Hakikat dini İslâm!
Kur'an-ı Kerim yüce kitabı
Doğruluk dinidir İslâm.

Vahiy yoluyla gelmiştir,
İnsanları bilgilendirmiştir,
Peygamberi Hz. Muhammed,
Hak dindir, evrenseldir.

İlk ayeti "oku",
Yüce Kur'an-ı Kerim'in
Düşünmeye teşvik eder,
Gönülleri fetheder.

Allah'ın birliğine inanır,
İnsanlara onu anlatır.
Sevgi, barış, kardeşlik...
Barındırmaz cahillik.

İman edince insan,
Huzur dolar her an.
Salih ameller işler,
Kat kat gelir ödülleri;
Kolay gelir işler.

HATİCE ESLEM ÖZTÜRK

CANIM ORMANIM

Önce tohum olurlar
Sonrada fidan
En son güzel bir ağaç olup
Ormanı oluştururlar.

Ormanda pek çok hayvan bulunur
İçi bol oksijen doludur
Yaşamamıza yardımcı olur
Benim canım ormanım

Azalıyor ne yazık ki
O güzelim ormanlar
Bir çare bulunsa keşke
Ormanlar azalması

Bir gün avcılar gelir
Ormanlarımızı devirir
Lütfen doğaya iyi bakalım
Ormanlarımızı koruyalım.

HATİCE SEKMAN

ŞANLI TÜRK GENÇLİĞİ

Sakin vazgeçme Türk Gençliği,
Vatan özgür olsun daima.
Düşmesin bayrağımız,
O kötü hainlerin eline.

Dağılmasın vatanımız, düşmesin bayrağımız
Koru onları koru, şanlı Türk Milleti!
Sana güveniyoruz şanlı Türk Milleti!
İndirmezsin o şanlı, yüce bayrağımızı
Değil mi sana güveniyoruz şanlı Türk milleti.

Astırma o şanlı yüzleri,
Sana güveniyoruz şanlı Türk Milleti!..
Tabi ki kazanırsın biliyoruz, biliyorduk da
O savaşı...
Aynı o başka eski savaşları kazandığın gibi...
Yine diyoruz, inşallah!..

Çıkmasın vatanımızda yine o kötü savaşlar,
Onları da yenersin biliyoruz...
Haklı çıkacağımızı da biliyoruz...
Şanlı Türk Milleti!..

HATİCE SEKMAN

15 TEMMUZ

Hainler girdi ÷lkemize,
Tek bir duygu var ilerinde.
Mutlular tabi ki
İstiyorlar, ÷lkemizi ele geçirmeyi.

Düşünmediler bir şeyi
÷lkemizdeki vatanseverleri.
÷lkemizi kaptırmadık,
Hain teröristlere.

Ömer Halisdemir sıktı kurşunu,
Hain teröristin kafasına.
Böylece başlamış oldu,
Darbeye karşı koyma mücadelesi.

Cumhurbaşkanımız'ın
"Çıkın meydanlara!" deyişi,
Türkiye'deki vatanseverleri
Ayaklandırdı bir daha.

İnsanlar çıktılar meydanlara,
Yattılar tankların altına.
İnsanların bir amacı vardı
İşte bu amaç için,

Etiler canlarını feda
Çatışma bitmedi burada
Hain teröristler aslında
Yapacaklardı darbeyi,
Ele geçireceklerdi ÷lkemizi

Ulaşamadılar bu düşünceye,
Kaptırmadı ülkemizi, Türkiye!
Hain teröristlerin üzüntüsü
Görölmeye değerdı o gece.

Teslim oldu teröristler,
Sabah sularında;
Yüzlerindeki endişe
Görölmeye değerdı o gece.

Çok mutlu olduk
Biz buna!
Nedenini açıklayınca,
Anlayacaksınız bir daha.

Buna üzülrler tabi ki
Hain teröristler anında.
Çünkü kaptırmadık ülkemizi
Kaptırmayacağız asla.

252 şehit verdik o gece,
Gazilerimizle birlikte.
Gurur duyuyoruz hepsiyle
İyi ki vardınız o gece .

Ruhlarınız şâd
Mekânınız cennet olsun,
Dileklerimiz hep sizinle.

KÜBRA NUR ÖZKAN

ÇOCUKLUK

Çocukluğumu özlüyorum,
Eskiden yaptıklarımı.
Oyuncaklarımı özlüyorum,
Eskiden oynadıklarımı.

Dün gibi aklımdalar hâlâ,
Sevindiriyorlar beni bir daha.
Unutamıyorum ki bunları
Unutmam için zaten
Bir ömür bile yetmez bana.

Çocukluğumu özlüyorum,
Eskiden yaptıklarımı.
Arkadaşlarımı özlüyorum,
Eskiden tanıştıklarımı.

Bir ömür verseler bana,
Hayatımda hiç küsmem onlara.
Bu kadar yıllık arkadaşlığımı
Neden kesip atayım ki bir yana?

Aklımdan çıkmıyor işte bu güzel olaylar!
Küçükken yaşadığım harika hatıralar!
Aklıma kazımışım zaten ben bunları,
İstesem bile çıkarıp atamam ki yaşanılanları...
Çocukluğuma dönmek istiyorum,
Bu yaşadıklarımı tekrar yaşamak.
Çocukluğuma dönmek istiyorum,
Oyuncaklarımla yeniden buluşmak.

Çocukluğuma dönmek istiyorum ,
Arkadaşlarımla yeniden tanışmak.
İki teklif sunsalar bana:
İlkinde yeni bir hayat kursalar,
İkincisinde deseler ki
Çocukluğuna dönmek ister misin anında?

Cevabım bellidir tabi ki...
Seçerim hemen ikincisini,
Sorsalar neden ikincisi
Yapıştırırım hemen cevabımı:
Çocukluğum hiç ölmeyen yanımda çünkü!

Keşke bunlar gerçek olsa
Hiç büyümesek hayatımızda.
Çocuk kalsak hayatımız boyunca,
Böylece hiç özlem duymayız çocukluğumuza.

Çocuk kalsaydım hayatım boyunca,
Eğlenirdim ne güzel arkadaşlarımla.
Bazen de oyuncaklarımla,
Geçinip giderdim böyle hayatım boyunca.

Çocukluğuma dönmek istiyorum,
Bu yaşadıklarımı tekrar yaşamak.
Çocukluğuma dönmek istiyorum,
Oyuncaklarımla yeniden buluşmak.

Çocukluğuma dönmek istiyorum,
Arkadaşlarımla yeniden tanışmak.
Çocukluğuma dönmek istiyorum,
Hayatım boyunca eğlenerek yaşamak.

KÜBRA NUR ÖZKAN

23 NİSAN

Her milletten geliyor,
Farklı farklı çocuk
Yine şenlendirdi bizi,
23 Nisan.

İşte dünya çocukları hepsi el ele,
Bakmayız biz ne tene ne dile.

Herkeste farklı lisanlar,
İsmi farklı insanlar.
Osmanlar, Ömerler, Hasanlar...
Şerefli dir bizim, 23 Nisanlar.

İşte dünya çocukları hepsi el ele,
Bakmayız biz ne tene ne dile.

İnsan mutlu oluyor
Gördükçe gülen yüzler.
Yetimler ve öksüzler
Garipliğini unuttur.

İşte dünya çocukları hepsi el ele,
Bakmayız biz ne tene ne dile.

Hey Dünya Çocukları!

Bizim için harcanan,
Boşa gitmez bu emek.
Çünkü gülen çocuklar,
23 Nisan demek.

MİHRİMAH NEVA YAYLA

İSTANBUL'UM

İstanbul'um, İstanbul'um.
Fatih'in fethi İstanbul'um,
Yedi tepe İstanbul'um,
Havası güzel İstanbul'um,
Benim İstanbul'um...

Kıtalari birleştiren İstanbul'um,
Marmara Denizi kıskandırır,
Hisarlar şehri İstanbul'um...
Ortaköy'de Camisi,
Erguvanıyla meşhur İstanbul'um...
Sultanahmet Camisi, Galata Kulesi...
Kıskandırır Kız Kulesi...

İyi ki varsın İstanbul'um
Benim şehrim İstanbul'um
Yaşam şehrim İstanbul'um
Seni seviyorum İstanbul'um
Çok güzelsin İstanbul'um

MİHRİMAH NEVA YAYLA

ÖĞRETMEN

Bir mum gibidir öğretmen,
Karanlığa meydan okur.
Kalemle kitapla,
Öğrencinin hayatını okur.

Bir kitaptır öğretmen,
Sayfa sayfa tanırırsın onu.
Okuyup bitirince,
Ya mutlu biter ya da mutsuz sonu.

Onun gibi olanın yüzü aktır,
Kalbi ferahdır.
Öğretmen olmak,
Büyük bir imtihandır.

Ne mutlu onun gibi olana,
Ne mutlu kalbi ilimle dolana.
Onsuz kalbi, yüzü solana,
Ne mutlu onla yol alana.

MİHRİMAH NEVA YAYLA

ANNE SEVGİSİ

Annem benim güzel annem,
İyi ki hayatımdasın,
Hep benim yanımdasın,
Sen olmasan ben ne yapardım?

Hep bir dal, hep bir ağaç gibisin,
Yorulduğum zaman sana konarım.
Sanki sincap gibiyiz,
Her şeyimizi paylaşıyoruz.

Annem her şeyimi alırsın,
Beni bir şeyden eksik etmezsin,
Ben senin sayende büyüdüm,
Sanki ben prenses, sen kraliçesin.

Annem beni kötülüklerden korursun,
Bana doğruyu gösterirsin,
Beni eğitirsin,
Beni beslersin.

Annem geceleri ben uyurdum,
Sen bana bakarken gözünü bile kırpamazdın,
Ben sana küstüğümde bana aldırma sakın!
Senin kalbin tüm anahtarları açar.

Düşündüm de...

Büyüyünce sana borcumu nasıl ödeyeceğim?

O günleri en iyi sen bilirsin,

Benim doğduğum günü de.

Annem büyüyünce nasıl bulacağım,

Senin sevgini?

Sen bana ninni söylerdin,

Ben rahat rahat uyuyayım diye.

Arkadaşım olmadığında bana arkadaş olurdun,

Her mevsimi benimle geçirirdin,

Pamuk gibi ellerinle saçımı okşardın,

Biricik annem.

Senin gibi bir annem olduğu için çok şanslıyım,

Sonuçta beni karnında 9 ay taşıdın.

Benim için ne acılar çekmişsindir, Kim bilir?

Melek gibisin annem,

Nur gibisin annem,

Gül gibisin annem,

İyi ki hayatımdasın,

Benim çiçek annem.

RÜMEYSA ALBAYRAK

TÜRK MİLLETİNE

15 Temmuz gecesi,
Hainlerin eceli.
İşte, o gece
Ömer'in adı yazıldı
Hece hece.

Hainler gelmiş kapımıza,
Dışarıya baksana.
Çoluk çocuk herkes caddede
Biz güveniyoruz bu millete.

Haydi, sen de gel vuruşalım,
Yine hürriyete kavuşalım,
Şanlı zafere ulaşalım.
Yine galip biziz,
Çünkü güveniyoruz.
Türk milletine.

Allah'ım bu ne cüret!
Tanklar, tüfekler üstümüze yağıyor,
Bir ihanet karşısında,
Hiçbir zaman diz çökmedi
Bu millet.

Allahuekber sesleriyle
Tankın sesi bir mi sanırsınız?
Tabii ki, hayır.
Bu millet eğilmedi ve eğilmeyecek.

SEVDEGÜL YALÇINKAYA

15 TEMMUZ GECESİ

15 Temmuz Gecesi'nde ne oldu bilir misin?

O gece sanki tekrar Kurtuluş Savaşı yaşandı.

Sabah öğrenince içimden şöyle dedim,

"Benim Cennet Vatanım"

O gece tek tesellimiz, şanlı tarihe geçmemizdi...

Hani "Kalem, kılıçtan keskindir." derler ya,

Gitsem de o hainlere kalemimle karşı koysam ama ne yapsam
boşa.

Okulumda 15 Temmuz köşesi var,

Oraya her gidişimde dua ederim "Allah'ım Ruhları Şad Olsun"
diye

Kâh gaziler kâh şehitler oldu ama vazgeçmedi bu millet.

Mehmet Akif Ersoy ne güzel söylemiş değil mi?

"Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın"

Ben de diyorum ki ' Allah bu millete bir daha 15 Temmuz
göstermesin.

Ey Şehit,

Sana yemin ediyorum ki kanın yerde kalmayacak,

Bu cennet vatan senin yüzünü ak çıkaracak.

Verdiğin emekler Türkiye'yi ayağa kaldıracak.

ŞEVVAL GÜNER

15 TEMMUZ

Vatan denilince akla ilk ne gelir?
Yalnızca bir toprak parçası mı?
Bana göre vatan uğruna fedâ olduğumuz,
Ölümü göze aldığımız “dünya cenneti”dir.
Peki, dünya cenneti nedir?
Dünya cenneti ise “Türkiye”dir.

15 TEMMUZ GECESİ

15 Temmuz Gecesi, bir karanlık gece,
Namlular ülkeme doğrulmuş,

Boğaziçi Köprüsü’nden Sırat Köprüsü’ne
250 melek uçtu,
Hayatları o köprüde son buldu.
Hainler ...
Ülkemizi ele geçireceklerdi.
Ama izin vermezdi, vermedi milletimiz.
Asla da izin vermeyecekti.

Ey şehit oğlu şehit,
Bu vatan sana yemin eder ki,
Kanın yerde kalmayacak.
Verdiğin emekler Türkiye’yi ayağa kaldıracak.

Darbe nedir bilir misiniz?
Peki ya içteki hainler tarafından
Darbe girişimine uğramayı?

Peki, siz Türkiye ne bilir misiniz?
Ben anlatayım, kısaca.
Lügatimizde Türkiye'nin anlamı
" Diriliş"tir.

VATANI İÇİN

Vatanı için şehit olmak,
Bir manada diriliş demektir.
Hiç beklemezdim böyle olmasını,
Hainlerin vatanımı hedef almasını.

Şair ne güzel söylemiş değil mi?
'O gece ne çok öldük yaşamak için'
Fakat şehitler Arş-ı Âlâ'ya yükseldi.
Gaziler, gözü yaşlı ve gururlu.

Şiirler, destanlar, mısralar, ağıtlar ve romanlar.
Hiçbiri o kara geceyi anlatmaya yetmez,
O gün anlatılmaz yaşanır.
Yine de kalplerde o hüznün kalacaktır.

ŞEVVAL GÜNER

15 TEMMUZ DENİNCE

İlkokul birinci sınıfta öğrenmiştik mevsimleri,
Üç ay yaz olurmuş benim güzel ülkemde,
Haziran, temmuz, ağustos, herkeste sevinç neşe,
Yaz gelmişti aslında, yine o Temmuz gecesinde.

Babam ile kardeşim uyumuştuk koltukta,
Ben annemle birlikte uzanmıştım yatakta,
Birden annem doğruldu baktı ki telefona,
Yüzü hiç görmediğim bir renk aldı o anda.

Koştu açtı televizyonu belli ki çok korkmuştu,
Hemen babamı uyandırdı ama babam yorgundu,
Annem abdest aldı, ben aldım abdesti,
Okuduk Kuran-ı, ettik dualarımızı.

Sonra Cumhurbaşkanı bağlandı televizyona,
Davet etti milleti bir olup meydanlara,
Annem tuttu elimden bizde çıktık sokağa,
Annem nedense, anlamadım başladı ağlamaya.

Toplandık bir alanda konuşmalar duyuldu,
Hep beraber tüm millet bir oldu birlik oldu,
Hava alanı yolları insan seliyle doldu,
Vardık oraya ama sanki kıyamet koptu.

Milletin birleştiği bir geceydi o gece,
Çocuklar yatakta olmalıyken anne babalarıyla yollarda,
Bastonlu dedeler gördüm dimdiktiler o anda,
Korkusuz Türk milletini gösterdik düşmanlara.

Havada uçaklar, yollarda tanklar,
Tanklar önüne yatmış korkusuz kahramanlar,
Sonra gelince eve duyduk ki ne felaket?
Gökten ayrı vurmuşlar, yerden ise top tüfek.

Çok şükür ki hainlere karşı,
Ömer Halisdemir çıkmış,
Canı pahasına gözünü hiç kırpmadan,
İlk kurşunu "O" sıkmış.

O gece çok can verdik, ne kadar da çok öldük,
Ama hain planları biz de tarihe gömdük.
"Korkma" diye başlayan İstiklal Marşı'mız var,
Korkmadık, korkmayacağız, kanımızda mertlik var
göğsümüzde İman.

ZEYNEP SERRA KARACA

BİR TEMMUZ GECESİNDE

Günlerden 15 Temmuz,
Sıcak bir yaz gecesinde,
Her şey yolundayken
Füzeler uçmaya başladı birden.

Çok korkmuştum aniden,
Bombalar patlayınca.
İçimden geldi bir ses,
Bana dedi ki korkma!

Televizyonda Başkomutan konuşuyordu,
Bizleri sokaklara meydanlara çağırıyordu.
Herkes sokaklara inmişti,
Vatan elden gitmesin diye!

Kendimden emin bir şekilde,
Aldım bayrağı elime.
Korkmadım, dönmedim geri, bakmadım arkama,
Koştum Allah nidalarıyla.

Bizler vazgeçmedik, asla vazgeçmeyiz.
Günlerce çabaladık, tankların önüne yattık.
Ama bunların hepsine değdi.
Vatanı korumayı başardık.

ZÜMRA ECEM AKGÜMÜŞ

SEVGİLİ PEYGAMBERİM

Ya Rasulallah, canım peygamberim.
Seni ben çok özledim.
İzinden gitmek isterim,
Bana yol göster Ya Rasulallah.

Ben senin yolundan gitmek isterim,
Sünnetini uygulamak isterim,
Hadislerini okuyup öğrenmek,
Senin komşun olmak isterim.

Sünnetin biz Müslümanlara,
Her zaman yol göstermiştir.
Sünnetini uygulamayan,
Tam bir Müslüman değildir.

Sünnete uymalı her Müslüman;
Severek okumalıdır, Kur'an-ı Kerîm'i
En iyisi sen de sünnete uy,
Ol iyi bir Müslüman.

Ben seni seviyorum ey Rasulallah!
Sen de sev beni.
Biz sevgili sünnetini uygulayan ümmetini,
Cennette komşun eylesin Allah.

ZÜMRA ECEM AKGÜMÜŞ

15 TEMMUZ

15 Temmuz'da oldu darbe,
Ama çökmedi bu güzel ülke.
Belirdi, ay yıldız göklerde
İnsanlar panik içinde.

O anlar unutulmazdı,
Meclisimiz bombalandı.
Demokrasi hiçe sayıldı
250 kişinin canına kıyıldı.

Şehitlerin aileleri,
Çocukları kuzenleri,
Çok üzüldü, çok ağladı;
Ama hiç bir şey yıldırmadı.

Çok gördük, çok dayandık.
Kalplerimiz imanla çarptı.
Hasret denen kurak çölse
Herkesin yanındaydı.

BETÜL ZEHRA ÖZKÖKLÜ

ANNEM

Evimizin meleği,
Al yanaklı kraliçesi,
Ailemin goncası çiçeği,
Sensin benim güzel annem.

Dışarıda öğretmen,
İlim öğreten,
Evimizde aşçı,
Bize baş tacı.

Anne sen bir meleksin,
Bir çiçeksin, kelebeksin,
Dünyada yok senin benzerin,
Kızınım ben senin, kıymetini bilirim.

BETÜL ZEHRA ÖZKÖKLÜ 5/C

ATATÜRK

Atam bize baksana,
Tut elimizi bırakma.

Atam sen gelince dünyaya,
Türk sesini duyurdu cihana.

Ülkeme sevinç neşe geldi.
Rutubetli hava uçtu gitti.

Kurtardın bizi Türk'ün büyük lideri.

BETÜL ZEHRA ÖZKÖKLÜ

ATATÜRK'ÜN ÇOCUK SEVGİSİ

Atatürk severdi çocukları,
Çünkü yücelttiler bu vatani.
Hep birlikte çok çalışarak,
Aydınlattılar karanlıkları.

Mutluyuz, huzurluyuz
Yaşattık cumhuriyeti.
Koruduk hep kolladık,
Bu kutsal emaneti.

Arkadaşlar gelin,
El ele tutuşalım.
Önümüzde yarın var,
Hep birlikte başaralım.

BETÜL ZEHRA ÖZKÖKLÜ

OYUN

Oynamak, eğlenmek,
Dışarıda gezmek...
Eğlenceli bir iştir,
Parka gitmek.

Arkadaşımı ebelemek,
Oynamak, eğlenmek...
Hoş bir iştir,
Top sektirmek.

Sanki göklere çıkıyorum,
Yıldızlarla kayıyorum.
Annem eve gel deyince,
Mızırdanıp duruyorum.
Keşke rüyamda bile,
Oynasam evin önünde.
Sektirsem topumu,
Bir gol atsam keşke.

BETÜL ZEHRA ÖZKÖKLÜ

UÇURTMALAR

Orada bir kuş mu var ne?
Bakıyor bana rengârenk gözleriyle
Buldum! Bu bir uçurtmaymış,
Göz kırıyormuş bizlere.

Mavi gökler kapansın,
Ak bulutlar dağılsın
Uçurtmalar uçsun diye!
Gökyüzü neşe saçsın.

Canım uçurtmam uçsana,
Kanatlarını açsana,
Gökyüzüne çıksana,
Bana kuşları anlatsana.

BETÜL ZEHRA ÖZKÖKLÜ

CANIM EVİM

Bak orada evimiz,
Sarmaşıklar kenarlarda,
Rengârenk çiçekler,
Güzel yeşil ağaçlarımız.

Şu ağacın dalına,
Kurulur salıncaklar.
Ailemizin sevgi kökleri büyür,
Huzur içinde yaşarız.

Bize bunları,
Yaşatan Allah'a,
Şükrederim.
Onu çok severim

FİRDEVS DAL

RENKLER

Her renk güzeldir,
Birbirinden özeldir.
Renkler asla ayrılmaz,
Birbirinden sayılmaz.

Turuncu olmazsa
Mor da olmaz.
Yeşil olmazsa
Kırmızı da olmaz.

Her rengin ayrı bir özelliği vardır.
Hepsinin farklı farklı anlamı vardır.
Bütün renkler,
Renkli renkli kelebekler.

HAYRİYE İKBAL ORUÇ

15 TEMMUZ

Ağlatan gecedir, 15 Temmuz.

Şehitler gündür, 15 Temmuz.

Allah'ın, Türklere verdiği güçtür 15 Temmuz.

Türk'ün zaferidir 15 Temmuz.

O gece düşman gülüyordu,

Türkler kaçıp saklanacak diye.

O gece düşman gülüyordu,

Her yer, her şey ölecek, yok olacak diye.

Ama düşmanın bilmediği bir şey vardı,

Türk'ün cesareti, imanı, beraberliği.

Bunu akıl edememişti düşman.

Türkler kaçmak yerine geldi düşmanın üstüne.

O gece hain düşmanların kâbusu oldu Türkler.

Kaçacaklar, saklanacaklar dediği Türk'e,

Teslim olmuştu, düşman.

Yendik düşmanı ama yine ağladık şehitler için.

Ruhları şâd olsun şanlı şehitlerimizin...

İNÇİ NAKİPOĞLU

ALLAH'IMI SEVİYORUM

Ay'ı, Güneş'i her şeyi yaratan,
Lapa lapa kar yağdıran,
Levh-i Mahfuz'da her şeyi saklayan,
Annelere şefkat veren,
Her şeye hükmeden sensin Allah'ım.
Islak seccademizde beş vakit,
Mabudumuzsun Allah'ım.
Issız çölde su fışkırtan sensin Allah'ım.
Semud Kavmi'ni helak eden,
Eabil'le taş yağdıran,
Ve bütün zalimleri azabınla kuşatan,
İyilere cennet vaat eden,
Yağmuru gökten yağdıran,
Okyanusa su dolduran,
Rahmetiyle tecelli eyleyen,
Uykumuza rüya veren,
Malik-ül Mülksün Allah'ım.

İREM KAYA

CANIM VATANIM

Canım vatanım, canım vatanım,
Al bayrağın yükseliyor, dalgalanıyor göklerde,
Ne de güzelsin sen canım vatanım.
Ilık ılık esiyor rüzgârların,
Milletimin canısın sen güzel vatanım.

Veririm canımı seve seve,
Al bayrağın için kan döke döke,
Tarih oldu destanlı zaferlerin,

Anlatıyoruz kuşak kuşak,
Nasıl kazanıldığını senin.
Işık oluyor gelecek nesillere,
Miras gibi tüm çağlarda.

İREM HURİ KAYA

GÜZEL VATANIMIZIN MÜCADELESİ

Vatan millet uğruna,
Canımız olsun fedâ.
Bir şey mi oldu vatana?
Hemen koşarız yardıma.
Bir an bile düşünmeden

Ne mücadelelerle geldi bu vatan buralara.
Ama fırtına gibi bu vatan...
Düşmana yol vermez fırtınanın içine çeker.
Ne kadar zorlukta bir düşman olursa olsun.
Hep göğsünü germiştir.
Hiçbir zaman vazgeçmemiştir.

NİL BEYZA YAVUZ ARSLAN

SEVGİNİN ÖNEMİ

Sevgi doluyuz,
Hep mutluyuz.
Sevgisiz bir şey düşünemiyoruz.
Düşmanlık nedir bilmiyoruz.
Sevgiyle doğruyu buluyoruz.

Savaşlardan hoşlanmıyoruz,
Kötülerden korkuyoruz,
Geceleri kötü kâbuslar görüyoruz.
Bütün kötülük iyiliği yok eder iken,
Hep ağlıyoruz.
Bazı zamanlar üzülüyoruz,
Sevgiyi yok ettiklerinden.
Zaten artık sevgi ne ki
Hiç önemsemiyorlar,
Sanki oyuncakmış gibi.

NİL BEYZA YAVUZ ARSLAN

EKMEĞİN HİKÂYESİ

Ektik tarlaya tohumu
Topladı bizim emmioğlu
Ayıkladı buğdayı Hatice hala
Değirmeni öğüttü Mehmet amca
Çabaladılar, çalıştılar
Bize un yaptılar.
Fırıncı yoğurdu unu,
Bir saate çıtır oldu o ekmek hamuru

Torbada 3 ekmek
Bunları kim yiyecek

Üç ekmeği alan Ayşe
Yaşar iki kişi evde
Akşam yemek vakti geldi
Ancak bir ekmek tükendi
İsraf etme ekmeğini.

NİSA NUR AKTAŞ

ALLAH'IMI SEVİYORUM

Allah'ımı seviyorum, her şeyden çok.
O, benim yaratanım güzel yaratanım...

Her şeyi bir düzene göre yaratmış,
Her şey bizim için Allah'ım.

Nimetine şükredelim,
Yarattıklarına şükredelim.

Bizi her şeyden önemseyen Allah'ım,
Biz de ona her daim şükredelim..

Şu kâinata bak her şey senin için yaratılmış
Sen Allah a şükret, bu nimetler alınmasın

Haydi, hep birlikte Rabbimize kulluk edelim
Bu güzel vatani berekete boğalım.

SUDE NAZ TİMURTAŞ

15 TEMMUZ'U UNUTMA

15 Temmuz'u unutma,
Vatanın işgale uğradı.
Sen vatanını koru,
Sakın onlara bırakma.

Bomba sesleri dışarıda,
Her dakika, her saniye.
Onlarca şehit var,
15 Temmuz'u unutma!

Bir tek sözle,
Yollara dökülen insanlara bak.
Sakın ha korkma!
Sen korkarsan,
Bu vatan ne olur?

Bak şu insanlara,
Vatanları için buradalar.
Tek sözün şu olsun:
15 Temmuz'u unutma!

SUDE NAZ TİMURTAŞ

KEŞKE UÇABİLSEM

Keşke uçabilsem,
Göklerde süzülsem,
Kuşlar gibi
Gezsem her yeri.

Oyuncaklarımı da
Alsam yanıma,
Onlarla birlikte
Uçsam gökyüzünde.

Gökkuşağının altından,
Yıldızların yanından geçsem.
Gece Ay Dede'nin, gündüz Güneş'in
Hikâyelerini dinlesem.

Özgürce uçsam,
KuŐlarla yarışsam.
Ne mutlu olurdum,
Gerçekten yapsam.

Ancak yapamıyorum.
Ben uçamıyorum.
Her gün buna,
Çok üzülüyorum.
Ancak biliyorum ki,
Hayal edebilirim.
Gerçekte yapamasam da,
Hayalimde başarabilirim.

SUDE NUR TEKİN

15 TEMMUZ GECESİ

Karanlık kapladı her yanı,
Yankılandı ateş sesleri.
Kulaklar çınladı,
Sanki bir umutsuzluk geldi meydana.
O karanlığın içinde,
Bir ışık parladı.
O ışık!
Milletin ışığıydı!

15 Temmuz gecesinde,
Tankların, jetlerin önünde
Geçilmez bir zırh gibi
Korudular vatani!
O gece;
O hainlerin kötü gülüşleri vardı,
Onları ses bastırdı,
O da milletin gücüydü...

SUDE YILMAZ

ÇOCUKLUĞUM

Her gece rüyamda,
Hayal ederim çocukluğumu.
Giderim geçmişe,
Unuturum kendimi.
Özlemim bitmek bilmez,
Çocukluğum geri gelmez.
Bu bir hayal benim için,
Özlüyorum çocukluğumu.
Çocukken ne dert ne tasa,
Tek düşündüğüm oyundu.
Bir özlem var içimde,
Yanıp tutuşan.
Geçmişimi hatırlayınca
Özlemim kat kat artar.
Özlemek ne kelime,
Hasret ile yanarım o günlere...

SUDE YILMAZ

ÇOCUKLUĞUMU İSTERİM

Zaman geçti birden.
Aldı benden çocukluğumu.
Yaşamadım o güzel günleri
Zamandan isterim çocukluğumu.

Bitmeyen bir sevgi,
Çocukluğumdur benim.
Hayâlimde gördüğüm,
Hayâldir sadece.

Bilirim ki şunu:
Hayâlde olan,
Hayâlde kalan,
Ben yaşamadım çocukluğumu,
Siz yaşayın çocuklar.

SUDE YILMAZ

GÜZEL MEMLEKETİM

O güzel memlekette,
Ne yok ki...
Başlayalım anlatmaya bir taraftan
Ama bitiremem ki o güzel vatanı...

İçinde bakmaya doyum olmayan,
O güzel mavi denizler...
Bir tarafta içmeye doyum olmayan,
O güzel çaylar...

Nasıl bitireyim bunca güzelliği,
Nasıl es geçirim,
O havayı suyu?
Asıl şunu söyleyin,
Malatya'nın kayısıları

SUDE YILMAZ

HAYÂLDEN HAYÂLE

Yatmadan önce
O sihirli sütü içer,
Hayalden hayale koşarım
Bazen at, bazen kuş

Hayalden hayale,
Gezerim kendi dñnyamda.
Kimse "hayır" diyemez bana,
Kendim plânlarım orayı.

Kimse engelleyemez,
O güzel hayalleri
Çünkü ilerinde asıl ben varım,
Onlar giderse ben nasıl yaşarım?

SUDE YILMAZ

HAYRANIM GÜZELLİKLERİNE

Hayranım o güzelliklere,
O güzel ırmaklara,
O güzel dağlara,
O güzel denizlere...

Nasıl doyabilirim ki
O masmavi, baktıkça
İçine çeken,
Denizlere nasıl doyarım?

Hayranım o çaylara
Kokusu bin derde deva
Tadına her şeyi veririm,
Nasıl doyarım bu memlekete?

SUDE YILMAZ

BENİM GÜZEL VATANIM

Etrafına bir bak;
Dağlar, taşlar, ağaçlar
Hepsi her bir ağızdan,
Benim güzel vatanım.

Şu güneşin doğuşu,
Ne de güzel arkadaş...
Etrafına bir bak,
İşte senin vatanın...

İşte orda al bayrak,
Üstünde şehitlerin kanı
Unutma o günleri,
Bu vatan, senin vatanın!

Sen vatanına sahip çık,
Bu vatan batmayacaktır!
Türk milletinin beraberliği,
İşte senin vatanın!

Sen varsın, ben varım
İşte birlikte varız...
Sen vatanını korudukça
Bu vatan batmayacaktır.

SUDE NAZ TİMURTAŞ

TEKNOLOJİNİN ZARARLARI

Eskiden ne güzeldi,
Tüm komşular birlikteydi,
Bir araya toplanır,
Birlikte vakit geçirirlerdi.

Bayramlarda akrabalar,
Ziyaret edilirdi.
Hâl hatır sorulur,
Yemekler yenilirdi.

Çocuklar bahçelerde
Oyunlar oynardı birlikte.
Arkadaşlık bağlarını,
Koparamazdı hiç kimse.

Ancak teknoloji
Ezdi geçti her şeyi,
Değişti bütün insanlar,
Yok etti gelenekleri.

Şimdi ne komşuluk,
Ne akrabalık, ne de arkadaşlık kaldı.
Herkes gömülmüş bir tarafa,
Hiçbir ilişki kalmadı.

SUDE NUR TEKİN

15 TEMMUZ GECESİ

Al bayraklar ellerinde.
Allah'ü Ekber sözü dillerinde.
Vatan aşkı var kalplerinde.
Ne silah ne mermi hiç bir şey ellerinde.

Cumhurbaşkanımız çağrı yaptı, çıktık meydanlara.
"Yazıklar olsun!" o gece korkup saklananlara.
Darbeden ürküp uzaktan bakanlara,
Fırsat verme Allah'ım ülkemin kuyusunu kazanlara.

Şerife Teyze eşinin kamyonuyla,
Erol Ağabey'im daha 16 yaşında olan oğluyla,
249 şehit verdik al bayrağın uğruna.
Yüzlerce gazi kafa tuttu, tanklara.

Ablalarım, ağabeylerim siper etti göğsünü.
Göstermiyor ikiyezlü hainler gerçek yüzünü.
Ömer Halisdemir fedâ etti ömrünü.
Gün birlik olma, milli iradeye sahip çıkma günü.

Korkarak kaçacağımızı mı sandınız?
Ülkemizde bizimle birlikte siz de yaşadınız.
Onlarca eve ateş düşürüp yakıp yıktınız,
Peki neden arkanıza bile bakmadan kaçtınız?

İstiklal Marşı'mız bile "Korkma!" diye başlıyor.
İbret aldı dünya, bizi kıskanarak bakıyor!
Darbeciler başarısız oldular nasıl da canları yanıyor.
Türk'ün gücünün üzerinde güç yok bunu herkes biliyor.

YAĞMUR YILDIRIM

15 TEMMUZ

O geceyi unutamaz hiç kimse!

Nasıl unutsunlar ki! Kapkaranlık olan o geceyi.

Beraber olunca önledik hepimiz darbeyi.

Eşi benzeri olmayan bir destan yazdı Türk Milleti.

Şanlı bayrağımızın hakkını verdik hep birlikte.

Tanklara kafa tuttuk, gazi olduk, şehit olduk el ele.

Ezanları susturan darbelerden, darbeleri susturan selâlar gördük böylece.

Milli iradeye sahip çıkıp Türk'ün gücünü dünyaya gösterdik o gece.

Milletimize bunları yapanlar, İstiklal Marşı'mızın "Korkma!" diye başladığını unutmuşlardı bence.

Unutmadık ve biz hiçbir zaman da unutmayacağız.

Zafer bizim, ülke bizim, bu vatan hepimizin...

YAĞMUR YILDIRIM

VATANI KORUMAYA

Babama sordum:

Baba, beni bırakıp nereye?

Dedi, vatani korumaya!

Anneme sordum:

Anne, beni bırakıp nereye?

Dedi, vatani korumaya!

Abime sordum:

Abi, beni bırakıp nereye?

Dedi, vatani korumaya!

Ablama sordum:

Abla, beni bırakıp nereye?

Dedi, vatani korumaya!

Ben de dedim,

Siz gidiyorsanız ben de geliyorum

Vatani korumaya!

Vatani korumaya gittik,

249 şehit verdik.

Hakkımız helal olsun vatanımıza.

ERVA SENA KILIÇER

15 TEMMUZ

15 Temmuz'du
Gece uyurken.
Başladı saldırı,
Düşmanlar sardı etrafımızı.

Her ölen şehidimizin,
Yıldızlardaydı adları...
Bağımsızlığımızı gösteren,
Al renkli bayrağımız.

O al renkli bayrağın,
Hakkını vereceğiz.
Vatanımız için
Canımızı fedâ edeceğiz.

Başladık mücadeleye,
Düşmanlar bizim geldi üstümüze,
Biz onların üstüne gittik.
Vatanımız için.

Bir gün bütün Mehmetçik,
Tadacak şehadet şerbetini,
Öldüklerinde yazılacak isimleri,
Yıldızların üzerine.

Bir şehidimiz vardı,
Adı Ömer Halisdemir,
Vatanı için,
Canını fedâ etti.

Bu vatan sevdası,
Aklımızda değil,
Her zaman kalbimizde.
Ruhlarına şâd olsun...

ESMA AÇAR

15 TEMMUZDU O GECE

15 Temmuz'du o gece,
Halk dışarıda,
Kendi tanklarının altında eziliyordu.

15 Temmuz'du o gece,
Halk direndi,
Vatan hainlerine karşı,
O kara günde.

15 Temmuz'du o gece,
O gece anladım.
Vatan sevgisini,
O gece.

15 Temmuz'du o gece,
Şehit olduk.
Direndik ölümüne,
O kara günde.

15 Temmuz'du o gece,
15 Temmuz.

KÂMİLE GÜLSÜM ŞENEL

ÖĞRETMENİMİN GÜNÜ

Bizi çok önemsedin sıra sende,
Senin çok emeğin var bende,
Bugüne kadar ilgilendin hep bizlerle,
Bugün senin günün öğretmenim.

Yazı yazdım senin sayende,
Sayı saydım tahtanın tam önünde,
Resim çizdim düşlerimle,
Hepsi senin emeğinle.

Bilgi, hüner hepsi var sende,
Her sınıfa lazım bir tane,
Hep başımızda dur, sen bizim.
Her derdimize devasın öğretmenim.

Senin sesinle başlayınca güne,
Mutlu olur herkes bence.
Her sabah seni görünce,
Seviniyor insan içten içe.

Bir güne sığdırılmamalı bu sevgi,
Hep yaşayalım bu sevinci.
Sona ermesin çocukların hayali,
Bugün senin günün öğretmenim.

MERCAN YILMAZER

MEMLEKET MESELESİ

Senin toprağını değişmem hiçbir şeye;
Ben bir çocuk olsam bile.
15 Temmuz'da şehit de verdik gazi de,
Ama hiçbir şey vazgeçiremezdi,
Vatan aşkından bizi...

Al bayrağımız göklerde,
Mücadele veriyoruz hep birlikte.
Şehitlerimizin yeri elbette,
Ahirette, cennette...

Tekbir hep dilimizde,
Vatanın her bir köşesinde.
Ulu bayrağımız yükseklerde,
Asla düşmeyecek yerlere...

Herkes bilir bizi,
Koca yürekli milletimizi.
Çok severiz ülkemizi,
Hep görmüşler galibiyetini...

Gel, sen Türkiye'ye gir...
Göreceksin burada herkes bir.
Bu bayrağı göklerden, kim indirebilir?
15 Temmuz'da olacakları ancak o zaman anlayabilir...

15 Temmuz'da ki o hainler neydi öyle?
Hem biz darbeleri püskürtürüz böyle.
Memleket meselesi deyince,
Gitme diyemezsin bu millete...

TUBA YÜSRA KARAGÖZ

VATAN SANA CAN FEDÂ

Hiç anlayamazlar, nasıl bu kadar güçlüyüz?

Tek şey var, imanla bürünmüşüz.

Allah (c.c.) imanlıların arkasındadır, der, çıkarız yola.

Bunu bilsinler, vatan sana can fedâ.

Ne yapmaya çalıştılar, acaba o gece?

O gece destanlar yazdık hece hece...

Darbeye "dur!" dedik Reis söyleyince.

Vatan sana can fedâ.

Yeter ki bir bayrak olsun

Altında yatacağımız toprak olsun.

Bizim milletimiz kahraman olsun

Vatan sana can fedâ.

Ebabil sürüsü, göklerde uçuyor

Bedir savaşı, o gece tekrar yaşanıyor.

Şehitler göklere doğru yükseliyor.

Vatan sana can fedâ.

Şehitler, size olsun selamlar.

Allah (c. c.) birdir, diyen kahramanlar.

Cezalarını çektiler, mümin görünümlü şeytanlar.

Vatan sana can fedâ.

Şehitlik ahirette anahtardır,
İnsanı insan yapan, imandır.
Ölüm, Allah'tandır
Vatan, sana can fedâ.

Bu millet, imanıyla kazandı bütün savaşları.
Bizim milletimizde olmazdı ayrı gayrı.
Bize darbe yapmaya çalışanlar bizi öldüremezdi.
Çünkü şehitler ölmez vatan bölünmezdi.

TUBA YÜSRA KARAGÖZ

ÇOCUKLUĞUMU ÖZLEDİM

Çocukluğumu özledim,
Keşke geri gelse.
İp atladığım, top oynadığım,
Günleri çok özledim.

Bir zaman makinesi olsa,
Hiç düşünmeden çocukluğuma giderim.
Artık bir yetişkinim ama,
Çocukluğumu özledim.

Çocukken sormuştum babama,
Yetişkinlik nasıl bir şey?
Babam şöyle cevap verdi bana:
Büyüyünce anlarsın.

Büyüdüm artık yetişkin oldum.
Artık çocukluğuma dönemem.
Çocuklarıma dedim ki:
Çocukluğumuzu değerlendirin.

ZEYNEP BİLGİ